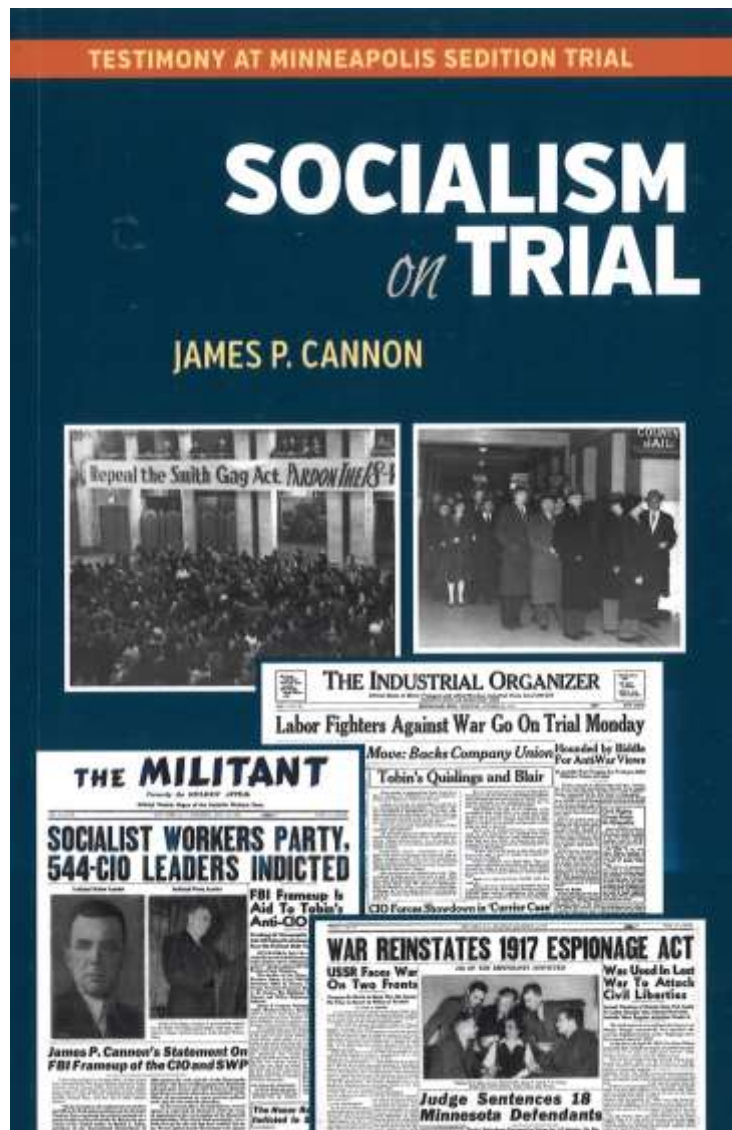

James P. Cannon Socialism inför rätta

(Officiellt rättegångsprotokoll över James P. Cannons vittnesmål i den s k upprorsrättegången i Minneapolis 1941)

Översättning från engelskan: Göran Källqvist

Bokförlaget Röda Rummet 1982

Innehåll

James P. Cannons vittnesmål	1
Direkt förhör.....	1
Direkt förhör (fortsättning).....	23
Direkt förhör (fortsättning).....	38
Korsförhör	49
Korsförhör	61
Appendix	70
Kritik från Grandizo Munis.....	70
James P. Cannon: ett svar.....	77

**Förenta Staternas distriktsdomstol,
Minnesota, fjärde kretsen.
Tisdagen den 18:e november 1941.
Eftermiddagssessionen.**

James P. Cannons vittnesmål

James P. Cannon kallades å försvarets vägnar som vittne, och sedan han vederbörligen svurit eden, avgav han följande vittnesmål.

Direkt förhör

av hr Goldman:

Fråga: Vill ni vara vänlig att uppge namnet för stenografen?

Svar: James P. Cannon.

F: Var bor ni, hr Cannon?

S: I New York.

F: Och er nuvarande sysselsättning?

S: Nationell sekreterare för Socialist Workers Party.

F: Hur gammal är ni, hr Cannon?

S: Femtioett år.

F: Var föddes ni?

S: I Rosedale, Kansas.

F: När inledde ni er karriär i den marxistiska rörelsen, hr Cannon?

S: För trettio år sedan.

F: Vilken var den första arbetarorganisation ni gick med i?

S: IWW, Industrial Workers of the World.

F: Gick ni därefter med i någon annan organisation?

S: Ja, Socialistpartiet.

F: Och efter det?

S: 1919 var jag en av de medlemmar som grundade kommunistpartiet och från 1920 var jag medlem i den Nationella Kommittén.

F: Hur länge var ni med i kommunistpartiet.

S: Till oktober 1928.

F: Vill ni berätta för domaren (the court) och juryn hur mycket ni känner till om den marxistiska teorin?

S: Jag känner till de marxistiska lärofädernas – Marx', Engels, Lenins, Trotskijs – viktigaste skrifter, och kommentarerna till deras verk.

F: Har ni någonsin läst någon bok som varit fientligt inställd till den marxistiska teorin?

S: Ja. Jag känner till den anti-marxistiska litteraturen i allmänhet, och den viktigaste boken i synnerhet.

F: Vilken är det?

S: Hitlers *Mein Kampf*.

F: Har ni någonsin varit redaktör för en arbetartidning, hr Cannon?

S: Ja, flera stycken. I själva verket har jag arbetat som journalist i rörelsen i ungefär tjugofem år.

F: Minns ni namnen på några av de tidningar ni varit redaktör för?

S: *Workers World* i Kansas City. *Toiler*, som gavs ut i Cleveland, Ohio. Jag var under en tid redaktör på *The Militant*. Jag var redaktör på en tidning som hette *Labour Action*, och som gavs ut i San Fransisco, och jag har suttit med i redaktionen på flera andra tidningar och tidskrifter som publicerats av rörelsen.

F: Har ni någonsin hållit föreläsningar om socialismens teori, och om andra aspekter på den marxistiska rörelsen?

S: Ja, oavbrutet i ungefär trettio år.

F: Berätta för oss varför ni bröt med kommunistpartiet, hr Cannon.

S: Ja, den diskussion som utvecklades i det ryska partiet mellan å ena sidan Trotskij, och å den andra Stalin och hans grupp, berörde många av socialismens grundläggande principer. Diskussionen spreds gradvis inom den Kommunistiska Internationalen, och den blev en angelägenhet för Internationalens andra partier. Jag och några andra här i USA stödde Trotskij, och det ledde till att vi uteslöts ur USA:s kommunistparti.

F: Kan ni kort försöka ge oss en uppfattning om vad diskussionen gällde?

S: Den inleddes kring frågan om byråkratin i Sovjetunionens regeringsapparat och i partiledningen i Ryssland. Trotskij började kämpa för demokrati i partiet, regeringen och fackföreningarna, och i landet i allmänhet. Denna kamp mot vad Trotskij – och där håller jag med honom – karakteriserade som en ökande byråkratisering av hela regimen. Den diskussion som inleddes kring denna fråga, utvecklades under årens lopp till att bli en grundläggande konflikt om i stort sett alla grundprinciper i socialismens teori och praktik.

F: Och som resultat av denna diskussion uteslöts ni?

S: Som resultat av det uteslöts vår grupp här i Förenta Staterna. Samma sak hände med gruppen i Ryssland.

F: Vilket år var det?

S: 1928.

F: Berätta för oss vad som hände med gruppen som uteslöts.

S: Vi organiserade oss och började ge ut en tidning som hette *The Militant*.

F: Kan ni ge oss en uppfattning om hur stor den gruppen var, hr Cannon.

S: Nå, vi var bara tre från början. Så småningom fick vi sympatisörer i andra städer. Sex månader senare, när vi höll vår första kongress, hade vi ungefär etthundra medlemmar i landet.

F: Bildade denna grupp senare ett parti?

S: Ja, den kallade sig Communist League of America (Amerikas Kommunistiska Förbund), och såg sig fortfarande som en fraktion i kommunistpartiet. Vi ansökte om återinträde i partiet under förutsättning att vi skulle få rätt att ha våra uppfattningar och kunna diskutera dem i partiet. Partiet avtog vår ansökan, så vi utvecklades som en självständig organisation.

1934 nådde vi en överenskommelse med en annan organisation som aldrig hade haft några kontakter med den kommunistiska rörelsen, och som hade vuxit fram ur fackföreningarna. Denna organisation, som från början kallades Conference for Progressive Labour Action (Kongressen för progressiva arbetaraktioner), tog sig namnet American Workers Party (Amerikanska Arbetarpartiet). På hösten 1934 höll vi tillsammans med dem en kongress, och vi bildade en gemensam organisation, som vi kallade Workers Party of the United States (Förenta Staternas Arbetarparti).

F: Hur länge existerade Workers Party?

S: Från hösten 1934 till våren 1936.

F: Vad hände då?

S: Vid den tidpunkten gick hela vårt parti med i Socialistpartiet. Socialistpartiet hade haft en interndebytt, som i slutet av 1935 kulminerade i en splittring, och de mer konservativa elementen gick ur partiet. Socialistpartiet hade då inbjudit icke anslutna radikaler och grupper att gå med i partiet.

Vi antog denna inbjudan, och 1936 gick vi med i partiet, återigen under den uttryckliga förutsättning vi ursprungligen stridit för i kommunistpartiet, d v s att vi skulle ha rätt att behålla våra egna uppfattningar och diskutera dem i partiet – d v s när det var lämpligt med diskussioner. Vi för vår del förband oss att följa disciplinen i det dagliga arbetet och i partiets gemensamma aktioner.

F: Hur länge stannade er grupp i Socialistpartiet?

S: Ungefär ett år.

F: Vad hände då?

S: Tja, Socialistpartiet började tvinga på oss samma sorts byråkratism som vi utsatts för i kommunistpartiet. Det fanns under den perioden stora frågor som bekymrade socialisterna, speciellt det spanska inbördeskriget.

F: Och det var vilket år?

S: 1936, men det blev verkligt akut våren 1937. Vi hade en klar ståndpunkt i frågan om Spanien. Vi studerade den noga, och vi ville göra våra synpunkter kända för andra parti-medlemmar. Under en tid fick vi lov att göra det, men sedan utfärdade Nationella Exekutiv-kommittén en order som förbjöd all vidare diskussion. Den förbjöd t o m avdelningar att anta resolutioner i frågan. Vi gjorde revolt mot det beslutet och krävde våra rättigheter.

Samtidigt startade i New York en stor diskussion kring valkampanjen – det var La Guardias andra kampanj, och Socialistpartiet beslutade sig för att stödja La Guardias kandidatur. Vi motsatte oss det med motiveringen att det är ett brott mot socialistiska principer att stödja en kapitalistisk partikandidatur. La Guardia var kandidat för Republikanerna och Fusionspartiet, och även för Labourpartiet.

Vi insisterade på att få göra våra åsikter kända även i denna fråga. Det ledde till att samtliga av oss utslöts.

F: När bildades Socialist Workers Party?

S: De sista dagarna i december 1937 och de första en eller två dagarna i januari 1938.

F: Vilka var med om bildandet?

S: De av Socialistpartiets avdelningar som hade uteslutits – dessa förenades under en kommitté, som av en konferens fick i uppgift att arrangera en kongress och förbereda den. De ur Socialistpartiet uteslutna avdelningarna skickade delegater till Socialist Workers Partys grundningskongress.

F: Gav denna kommitté ut någon tidning?

S: Ja. Efter uteslutningarna, som tog sin början i maj eller juni 1937, gav den ut en tidning som hette *Socialist Appeal*, och som efter kongressen blev partiets officiella organ. Senare, för ungefär ett år sedan, bytte den namn till vårt ursprungliga namn, *The Militant*.

F: Kan du erinra dig hur många delegater som var närvarande vid Socialist Workers Partys grundningskongress?

S: Jag tror att det var ungefär etthundra.

F: Och de kom från hela landet, eller hur?

S: Ja, från ungefär trettio städer, tror jag – tjugofem eller trettio städer.

F: Vad utträttade kongressen?

S: Kongressens viktigaste beslut var att bilda en organisation, anta en Principdeklaration och några resolutioner i aktuella frågor, och välja en Nationell Kommitté, som på grundval av Principdeklarationen skulle leda partiets arbete.

F: Valde den någon kommitté som skulle ansvara för partiet mellan kongresserna?

S: Ja, det är Nationell Kommittén.

F: Du säger att den antog en Principdeklaration. Jag har här åklagarens Bevis nr I, som är Principdeklarationen och Socialist Workers Partys stadgar. Är det de som antogs vid Socialist Workers Partys kongress?

(Dokumentet ges till vittnet)

S: Ja, det är det.

F: Vem presenterade Principdeklarationen för kongressen, minns du det?

S: Ja, den presenterades av Kommittén, de uteslutna avdelningarnas Nationella Kommitté, som hade valts vid en tidigare konferens.

F: Vad såg kongressen, Socialist Workers Partys grundningskongress, som partiets grundläggande mål?

Mr Schweinhaut (åklagare): När?

F (av hr Goldman): Vid den tiden och fram till nu.

S: Jag skulle vilja säga att partiets grundläggande mål, då och nu, är att popularisera den marxistiska socialismens grundsatser, och att hjälpa och leda arbetet att omforma samhället från ett kapitalistiskt till ett kommunistiskt samhälle.

F: Förklara vad ordet socialism betyder.

S: Socialism kan betyda två saker, och för oss har ordet vanligen två betydelser. Socialism är namnet på en tänkt framtida samhällsbildning, och det är också namnet på den rörelse som arbetar för detta mål.

F: Vad har det tänkta samhället för karaktär?

S: Vi föreställer oss en samhällsordning som grundas på ett kollektivt ägande av produktionsmedlen, avskaffandet av privat profit på produktionsmedlen, avskaffande av lönesystemet, avskaffande av samhällets uppdelning i klasser.

F: När det gäller den regering som har som mål att inrätta ett sådant system, vad har Socialist Workers Party då för syfte?

S: Vi har satt upp som mål att upprätta en arbetar- och bonderegering istället för den nuvarande regeringen, som vi kallar en kapitalistisk regering. Uppgiften för arbetar- och bonderegeringen är att ordna och kontrollera samhällets övergång från kapitalism till socialism.

F: När du säger ”kapitalistisk regering”, vad menar du då?

S: Vi menar den regering som uppstår i ett samhälle som grundas på kapitalistiskt privat ägande av landets rikedomar och produktionsmedel. Denna regering företräder den kapitalistiska klassens intressen.

F: Och i motsats till denna regering föreslår ni att man upprättar en arbetar- och bonderegering?

S: Ja, istället för kapitalisternas regering föreslår vi en arbetar- och bonderegering, som verkligen kommer att företräda arbetarnas och de producerande böndernas ekonomiska och sociala intressen.

F: Nå, vad skulle hända med kapitalisterna?

S: Arbetar- och bonderegeringens främsta uppgift skulle vara att få till stånd överförandet av de viktigaste produktionsmedlen från privat ägande till folkets gemensamma ägande.

F: Nå, vad skulle hända med de kapitalister som förlorat sina rikedomar?

S: Vad menar du, ”hända med dem”, på vilket sätt?

F: Skulle ni döda dem eller sätta dem i arbete, eller vad?

S: Ja, enligt vår teori skall medborgarnas rätt till samhällets förmåner vara öppen för alla på jämlik grund. Detta skulle gälla för kapitalister såväl som arbetare och bönder.

F: När ni använder orden ”produktiv rikedom”, menar ni då all egendom som en individ äger?

S: Nej – när vi talar om produktionsmedel, landets rikedomar, menar vi den rikedom som är nödvändig för att producera för folkets behov. Industrierna, järnvägarna, gruvorna o s v. Vi föreslår inte – åtminstone har så vitt jag vet marxistiska socialister aldrig någonsin föreslagit – att man ska avskaffa det privata ägandet av personliga tillhörigheter. Vi talar om de saker som är nödvändiga för produktionen av vad folket behöver. De ska ägas gemensamt av hela folket.

F: Vad skulle hända med småföretag vars ägare inte anställer några arbetare?

S: Ända sedan Engels har marxister sagt att arbetar- och bonderegeringen inte på något sätt ska expropriera småägarna, som inte är utsugare. De ska få lov att ha sina lantbruk, sina små egendomar, sina små hantverksaffärer. Först när de övertygats av exemplen med nationaliserade kollektivjordbruk, och frivilligt skulle gå med på att slå samman sin mark och sina resurser, och arbeta gemensamt, först då kan kollektiviseringen av småjordbruken äga rum.

Det ingår i vårt program att arbetar- och bonderegeringen skulle hjälpa sådana företag genom att garantera rimliga priser på redskap och gödningsämnen, ordna krediter för dem, och på det hela taget uppträda som en regering som bryr sig om dem och vill företräda deras intressen.

Jag talar nu om småjordbrukare, inte om stora jordägare och bankirer, som suger ut en massa människor, eller som arrenderar ut mark. Utan tvivel kommer en av arbetar- och bonderegeringens allra första åtgärder vara att nationalisera deras mark, och överlämna skötseln av den till de personer som verkligen odlar jorden. Jag kan också nämna att detta har varit marxisternas traditionella ståndpunkt alltsedan dess tidigaste dagar, och det är de lärdomar Lenin och Trotskij drog i den ryska revolutionen.

F: Hur kommer detta socialistiska samhälle att kontrolleras och styras?

S: Ja, socialismen måste naturligtvis växa fram ur den nya situationen. Sedan den sociala revolutionen har genomförts på den politiska arenan, och den kapitalistiska regeringen har ersatts av en arbetar- och bonderegering – som lagstiftar om nationalisering av industrin, avskaffandet av ojämlikhet, ökning av massornas inkomster, och undertryckandet av de fördrivna utsugarnas alla försök till kontrarevolution – skulle regeringens betydelse och vikt som repressiv kraft gradvis försvinna.

Sedan, när klasserna avskaffats, när utsugning försvunnit, när klasskampen försvunnit, så försvinner anledningen till att det ska finnas en regering i egentlig mening. Regeringar är i första hand instrument för en klass att undertrycka en annan. Liksom Marx och Engels, och alla andra stora marxister som kom efter dem, och vilka grundade sig på deras lärosatser, föreställer vi oss, som Engels uttryckte det, att regeringen i egenskap av repressiv kraft, i egenskap av väpnad kraft, gradvis vittrar bort och ersätts med rent förvaltande råd. Deras uppgift kommer att bli att planera produktionen, övervaka de offentliga arbetena och utbildningen, och sådana saker. När man växer in i det socialistiska samhället tenderar regeringen, som Engels uttryckte det, att vittra bort, och människans regering ersätts med att tingen administreras.

I själva verket kommer det socialistiska samhällets regering att bli ett administrativt organ, ty vi räknar inte med att behöva arméer och flottor, fängelser och förtryck. Följaktligen dör den aspekten av regeringen, i och med att den inte har någon funktion.

F: Vad säger den marxistiska teorin om vilka sociala krafter som gör socialismen oundviklig?

S: Kapitalismen är inte ett samhällssystem som funnits jämt. Det gamla feodala samhällssystemet gick under en tid havande med det kapitalistiska samhället. Det växte och utvecklades i motsättning till det feodala samhället, och till sist störtade det med revolutionära medel feodalismen, höjde mänsklighetens produktivitet till oerhörda nivåer.

Mr Schweinhaut: Ett ögonblick nu, hr Cannon. På mig verkar det som om denna fråga kunde besvaras mycket enklare än så här. Jag har en känsla av att herrn tänker hålla ett tal, och jag kan inte se att frågan kräver det.

F (av hr Goldman): Nå, beskriv så kortfattat som möjligt de sociala krafter –

S: Jag tänker inte hålla ett tal. Jag ville med några få ord säga vilka sociala krafter som för kapitalismen mot bankrutt. De lagar med vilka –

Mr Schweinhaut: Det var inte det frågan handlade om. Ni tillfrågades om vilka sociala krafter som skulle göra socialismen oundviklig, eller något sådant. Nå, jag ger upp. Fortsätt.

Vittnet: Jag försäkrar att jag verkligen vill komprimera förklaringen så mycket som möjligt.

Kapitalismen fungerar efter vissa inre lagar. Dessa lagar analyserades och påvisades för första gången av Karl Marx i hans stora verk, först i *Kommunistiska Manifestet* och sedan i *Kapitalet*.

Nå, de två inre lagar som gör kapitalismens nedgång och ersättande med socialismen oundviklig är dessa:

För det första att produktionsmedlen är privatägda, och att arbetskraften får löner som är lägre än värdet på de produkter som framställs av arbetaren. Detta skapar ett överskott som den kapitalistiske ägaren måste sälja på marknaden. Det är uppenbart att lönearbetaren, som för sitt arbete får mindre än det totala värdet på hans produkt, bara kan köpa för det värde han får i form av lön. Skillnaden är mervärde, som Marx kallade det, för vilket kapitalisten måste hitta en marknad.

Ju mer kapitalismen i ett givet land expanderar, ju mer produktivt arbetarens arbete blir, ju större blir det mervärde som inte kan finna någon marknad på att den stora massan av människor som producerar rikedomar inte får tillräckligt med pengar att köpa det för. Det leder in kapitalismen i en periodisk sk överproduktionskris, eller som vissa folkliga agitatorer säger underkonsumtionskriser, men den vetenskapliga termen är överproduktionskriser.

Kapitalismen har ända sedan sin födelse, i mer än hundra, bra nära tvåhundra år, genomgått sådana kriser. Tidigare kunde kapitalismen lösa dessa kriser genom att hitta nya marknader, nya investeringsområden, nya områden att suga ut. och så länge kapitalismen kunde hitta nya områden att investera kapital och sälja varor på, så kunde det kapitalistiska systemet befria sig från dessa periodiska kriser – som uppträdde ungefär vart tionde år – och avancera mot nya högre produktionsnivåer. Men varje gång kapitalismen fick en uppgång, och började utveckla nya områden, krympte den världen. Ty överallt där kapitalismen trängde in följde dess lagar efter som en skugga, och även det nya utsugningsområdet började bli mättat med mervärde.

Förenta Staterna t ex, som var en stor reservoar för Europas överskottsproduktion och gav den europeiska kapitalismen en andhämtningsspaus, har själva under loppet av etthundrafemtio år utvecklats till en punkt där de producerar ett oerhört överskott, och de måste kämpa med Europa om en marknad för att få avsättning för det. Så mer och mer ställer denna enorma motsättning, mellan det privata ägandet av industrin och lönearbete, kapitalismen inför en olöslig kris. Detta är en av kapitalismens lagar.

Den andra lagen är motsättningen mellan produktivkrafternas utveckling och de nationsgränser inom vilka kapitalismen begränsar dem. Varje land som fungerar enligt kapitalistiska lagar producerar ett överskott som det inte kan sälja på hemmamarknaden. Orsaken till det har jag redan nämnt.

Vad händer då sedan? Kapitalisterna måste hitta en utländsk marknad. De måste hitta en utländsk marknad där de kan sälja sitt överskott, och de måste hitta utländska områden där det kan investera sitt överskottskapital. Det problem kapitalismen står inför är att världen inte blir större. Den förblev lika stor när varje modern kapitalistisk nation utvecklade sina produktivkrafter långt utöver sin inhemska kapacitet att konsumera. Eller att sälja med vinst. Detta ledde fram till den enorma explosionen i 1914 års världskrig. Detta världskrig var, enligt vår teori och våra lärosatser, ett tecken på att den kapitalistiska världen hade blivit bankrutt.

F: Vad säger du om konkurrensen i det kapitalistiska systemet?

S: Konkurrensen mellan kapitalisterna innebär oundvikligen att de stora kapitalisterna, de med modernare, effektivare och produktivare företag, krossar de mindre, antingen genom att förstöra dem eller genom att suga upp dem. De självständiga ägarna blir allt färre och antalet utarmade människor ökar med stormsteg. Rikedomarna koncentreras i händerna på ett litet antal personer, och den stora majoriteten människor, speciellt arbetarna, ställs inför allt större ekonomiska och sociala problem.

Jag nämnde att världskriget 1914 var ett tecken på att kapitalismen i världsskala inte var förmögen att med fredliga medel lösa sina problem. Den måste döda elva miljoner människor, och sedan sluta fred och förbereda sig för att göra om samma sak en andra gång. I de

marxistiska socialisternas ögon är det bevis för att kapitalismen har uttömt alla möjligheter att lösa sina egna problem.

F: Vilket förhållande finns det mellan den ekonomiska faktor som strävar mot socialismen och de olika partierna, inbegripet Socialist Workers Partys, agitation för socialismen?

S: Jag hoppas jag kan förklara det.

Den marxistiska socialismen skiljer sig från det som i vår terminologi kallas den utopiska socialismen – d v s den socialism som föreställer sig ett bättre samhälle, och som tror att problemet löser sig bara man inser att det skulle kunna finnas ett bättre samhälle och övertalar folket att införa det. Den marxistiska socialismen utgår från teorin att de inre lagar som styr kapitalismen driver samhället mot en socialistisk lösning.

Jag nämnde kriget – jag nämnde konflikten mellan de olika kapitalistiska länderna, som numera ständigt är i krig, eller som slutit en beväpnad vapenvila som bara är en förberedelse för ett nytt krig. Jag ska också nämna 1929 års stora depression, då femton miljoner arbetslösa amerikanska arbetare ville arbeta men inte kunde få anställning. Det var ytterligare ett tecken på hur oerhört sjuk den sociala organism är som kallas kapitalism; och arbetslösheten drabbade hela världen.

Nå, det är dessa krafter som driver samhället mot vad vi anser vara en förnuftig lösning, nämligen nationaliseringen av industrin, avlägsnandet av konkurrensen, och avskaffandet av privategendomen. Vår agitation skulle aldrig kunna åstadkomma att ett samhällssystem omformades till ett annat om inte dessa mäktiga inre ekonomiska lagar drev det till detta.

De verkligt revolutionära faktorerna, de verkliga krafter som för samhället mot socialism, är motsättningarna inom den kapitalistiska systemet. Det enda vår agitation kan göra är att teoretiskt försöka förutse vad som är möjligt och troligt under den sociala revolutionen förlopp, förbereda folk för det, övertyga dem om det riktiga med en revolution, försöka organisera dem för att påskynda den, och genomföra den på det mest ekonomiska och effektiva sättet. Det är det enda agitationen kan göra.

F: Vilken roll spelar fascismen?

S: Fascismen är ytterligare ett tecken som alltid uppträder i varje kapitalistiskt samhälle som kommer till en period av nedgång och kris. Som inte längre kan hålla samhället i jämvikt med hjälp av den demokratiska parlamentarismen, vilken har varit kapitalismens vanliga regeringsform under dess glanstid. Fascismen växer, den blir ett fruktansvärt hot mot mänskligheten, och en fruktansvärd varning till arbetarna, att om de inte skyndar sig och tar saken i egna händer, så kommer de att under flera år drabbas av det öde som drabbat folken i Tyskland och Italien och andra länder i Europa.

F: Nå, vilket var syftet med att anta Principdeklarationen?

S: Det allmänna syftet var att sätta på pränt en klar redogörelse för våra principer, informera världen om vad vårt parti stod för, och efter kongressen leda partiet i dess handlingar, fastställa ett antal lärosatser och teorier som skulle kunna styra partiets arbete och leda den Nationella Kommitténs redaktionsarbete med tidningen etc.

F: Ingicks några hemliga överenskommelser av den kommitté som skrev Principdeklarationen, överenskommelser som inte avslöjades för kongressen eller för någon annan?

S: Nej, allt vi står för förde vi in i Principdeklarationen. Vi kunde inte göra annorlunda.

Man kan inte bygga en politisk rörelse på grundval av ett program och förvänta sig att den ska tjäna ett annat. Det är en politisk lag som varje seriös politiker känner till; ett politiskt

parti eller en politiker är bunden av sina egna paroller. Om ett parti för fram en paroll eller ett program...

Mr Schweinhaut: Men snälla mr Cannon, ni har besvarat...

Domaren: Tycker ni inte att detta är polemiskt?

Mr Goldman: För all del!

F: Nå, hur länge var Principdeklarationen i kraft?

S: Från första veckan i januari 1938 till sista månaden 1940.

F: Och vad hände i december 1940?

S: En specialinkallad partikongress antog en resolution om att upphäva Principdeklarationen och ge Nationella Kommittén i uppdrag att förbereda ett nytt förslag, som partiet skulle rösta om vid en senare kongress eller konferens.

F: Varför gjorde man det?

S: Den viktigaste orsaken var att Kongressen hade röstat genom en lag som kallades Voorhis-lagen. Den riktade sig mot partier som tillhörde internationella organisationer. Det var den viktigaste orsaken.

Underordnade orsaker var att partiet hade ändrat sin inställning i frågan om arbetarpartiet. En del frågor hade överspelats av händelsernas förlopp, och överhuvudtaget kände vi ett behov av ett nytt förslag.

F: Kan du i korthet berätta om den förändrade inställningen till arbetarpartiet?

S: Det var en helomvändning. När vi antog Deklarationen vägrade vi stödja förslaget om att organisera ett arbetarparti – dvs ett parti som var baserat på fackföreningarna. Sommaren 1938 ändrade vi oss och drog slutsatsen att denna rörelse skulle ha mer progressiva möjligheter än tidigare.

F: Berätta för oss hur ni gick tillväga när ni ändrade er.

S: Den Nationella Kommittén antog en resolution som presenterade den nya inställningen. Denna resolution publicerades i internbulletinen, som skickades till partimedlemmarna, och en diskussionsperiod, jag tror den varade i sextio dagar, öppnades. Under denna kunde alla uttrycka sin uppfattning för eller mot förändringen. Den diskuterades grundligt i partiet. Faktum är att den Nationella Kommittén inte var enhällig i sin omröstning om förändringen. I slutet av diskussionsperioden genomfördes en omröstning bland medlemmarna, och en majoritet röstade för den nya resolutionen.

F: Vad gjordes sedan man upphävt den gamla Principdeklarationen? Antogs en ny samling principer?

S: Vi tillsatte en kommitté som skulle skriva ett utkast till en ny Deklaration.

F: Skrevs utkastet?

S: Det skrevs. Just innan denna rättegång höll vi en konferens i Chicago – jag tror att det var den 10:e, 11:e och 12:e oktober – vi höll en partikonferens i samband med att den Nationella Kommittén hade möte. Vid denna konferens presenterades det nya förslaget och det antogs. Sedan lades det fram inför partiet för att diskuteras och eventuellt förändras.

F (av hr Goldman): Säger den Principdeklaration som ursprungligen antogs och sedermera drogs tillbaka att det är nödvändigt med en social revolution, hr Cannon?

S: Ja.

F: Vad menas med ”social revolution”?

S: Med social revolution menas en förändring, en politisk och ekonomisk förändring av samhället.

F: Och vilken karaktär har denna förändring?

S: Den är grundläggande och drabbar egendomsförhållandena, den drabbar produktionssättet.

F: Är det någon skillnad mellan en politisk och en social revolution?

S: Ja.

F: Vilken är skillnaden?

S: Tja, en *politisk* revolution kan äga rum utan att man radikalt ändrar samhällets underliggande ekonomiska struktur, samhällets egendomsförhållanden.

En *social* revolution, å andra sidan, drabbar inte bara regeringen, utan även det ekonomiska systemet.

F: Kan du ge några exempel på både sociala och politiska revolutioner?

S: Ja. Den stora Franska Revolutionen 1789.

Mr Schweinhaut: Var det en politisk eller social revolution?

Vittnet: Det var en social revolution, eftersom den omformade samhällets egendomsförhållanden från feodalt ägande till kapitalistiskt ägande.

F (av hr Goldman): Vad menar du med ”feodalt ägande”?

S: Det var det ekonomiska systemet i ett samhälle som grundades på rättigheter och privilegier och inskränkningar, och livegenskap, osv. Det kapitalistiska privata ägandet, som omformade jordbruken till enskilda lantbrukares privatägda företag, och som fullkomligt sopade bort alla spår av livegenskap och ersatte den med lönearbete, förändrade på ett grundläggande sätt Frankrikes ekonomi.

F: Och kan du ge ett exempel på en politisk revolution?

S: Det skedde två stycken i Frankrike efter den stora sociala revolutionen, nämligen 1830 och 1848 – de var revolutioner som bara förändrade landets härskande byråkrati utan att röra egendomsförhållandena.

Den revolution som ägde rum i Panama häromdagen – en palatskupp som helt enkelt ersatte en regering med en annan – det är en politisk revolution som inte på något sätt påverkar samhällets ekonomiska karaktär.

Vi anser att det amerikanska inbördeskriget var en social revolution, eftersom det sopade bort slavarbetet och ägandet av slavar, och ersatte det med kapitalistiska företag och lönearbetets totala dominans.

F: Räkna upp de villkor under vilka, enligt den marxistiska teorin, den sociala revolutionen mot kapitalismen kommer att äga rum.

S: Jag kan ge flera stycken.

Det första är att det existerande samhället måste ha uttömt sina möjligheter till vidare utveckling. Marx ansåg det vara en lag att inget samhällssystem kan ersättas av ett annat innan det har uttömt alla möjligheter till utveckling och framsteg. Det kan man säga är den grundläggande förutsättningen för en social revolution.

Sedan kan jag ge ett antal parallella förutsättningar som vår rörelse slagit fast.

Den härskande klassen måste vara oförmögen att längre kunna lösa sina problem. Den måste i stor utsträckning ha tappat självförtroendet. Massornas misär och desperation måste ha nått en punkt där de till varje pris vill ha radikala förändringar. Arbetslöshet, fascism och krig blir allt större problem som den nuvarande härskande klassen uppenbarligen inte kan lösa. Det måste bland majoriteten av producenter finnas ett starkt stöd för socialistiska idéer och för en socialistisk revolution.

Och utöver dessa förutsättningar måste det finnas ett arbetarparti, som är förmöget att på ett bestämt sätt leda och organisera arbetarrörelsen för en revolutionär lösning av krisen.

F: Anser du att kapitalismen i USA för närvarande är på nedåtgående och har uttömt sina möjligheter?

S: I världsskala hade kapitalismen redan 1914 uttömt sina möjligheter till vidare utveckling. I världsskala har kapitalismen sedan dess aldrig nått upp till 1914 års produktivitetsnivå. Å andra sidan genomgick Amerika, som är världskapitalismens starkaste del, en oerhörd uppgång under den period då kapitalismen som världssystem var på nedåtgående. Men även den amerikanska kapitalismen har nu definitivt gått in i förfallets epok. 1929 års kris och de nuvarande krigsförberedelserna visar det.

F: Och vilka är symptomen på detta förfall?

S: Symptomen var de femton miljonerna arbetslösa, produktionens nedgång efter 1929; det faktum att den nuvarande högre produktionsnivån nästan helt och hållet baseras på vapenproduktionen, som inte kan vara någon grundval för en permanent stabilitet.

F: Existerar den andra förutsättningen för en revolutionär situation, alltså den härskande klassens oförmåga att lösa sina problem?

S: Jag tror ingalunda att borgarklassen i detta land ännu har nått det akuta stadium som den nödvändigtvis måste nå på randen till en revolution. De kan inte lösa sina problem men de vet det inte ännu.

Mr Andersson (åklagare): Hur löd den sista delen av det svaret, hr referent?

Vittnet: Jag säger att den amerikanska härskande klassen inte kan lösa sina problem, men att den inte är medveten om det ännu.

Mr Andersson: Jag förstår.

Vittnet: Jag säger det inte för att vara lustig. Som jag tidigare sa måste den härskande klassen förlora sitt självförtroende. Det har varit fallet i varje land där en revolution ägt rum.

F (av hr Goldman): Vad har partiet för inställning till Roosevelts försök att förbättra samhällssystemet i detta land?

S: Hur menar du, "förbättra samhällssystemet"?

F: Att sätta kapitalismen i rörelse igen efter 1929 års depression.

S: Tja, att New Deals (Nya Givna) åtgärder var möjliga här och inte i de fattigare länderna i Europa, berodde på den oerhörda ansamlingen av rikedomar i detta land. Men totalresultatet från experimentet New Deal blev bara ett slöseri med miljontals dollar, allt för att skapa en konstgjord stabilitet, som till slut gick upp i rök.

Nu försöker Roosevelt-administrationen med konstgjorda medel (en krigsboom, dvs en rustningsboom) åstadkomma samma sak. Enligt vår åsikt kan man inte heller med detta åstadkomma en permanent stabilitet.

F: Vad gäller massornas misär och lidande, vad säger du om förekomsten av den faktorn i USA?

S: Enligt vår mening har massornas levnadsstandard i detta land försämrats stadigt sedan 1929. Den har ännu inte nått den nivå som är en förutsättning för att de revolutionära känslorna ska börja svalla (enormous upsurge of the revolutionary feeling), men efter 1929 utarmades miljontals arbetare, och enligt vår uppfattning är det definitivt ett tecken på att denna förutsättning för revolutionen utvecklas.

F: Har partiet, eller någon ansvarig medlem i partiet, gjort någon förutsägelse om hur lång tid det kommer att ta innan massorna når det stadium av misär och lidande där de kommer att se socialismen som en utväg?

Mr Schweinhaut: Svara bara ja eller nej.

Mr Goldman: Du kan svara ja eller nej, och sedan kan jag fortsätta.

Mr Schweinhaut: Jag vill veta om det var i skrift, eller i ett tal, och under vilka omständigheter.

Vittnet: Jag kan inte påminna mig någon förutsägelse om antalet år, men frågan har rests och debatterats, och olika åsikter finns. Jag kan kort berätta om det om ni vill.

Mr Schweinhaut: Jag protesterar mot det.

Mr Goldman: Ers nåd, regeringssidan har lagt fram otaliga bevis för vad de anklagade sa om när revolutionen kommer att ske, och under vilka förhållanden, och jag vill ha ett auktoritativt uttalande om det från partiets ledare.

Mr Schweinhaut: Jag drar tillbaka protesten.

Vittnet: Jag kan inte påminna mig någon förutsägelse vad gäller antalet år. Vi är skolade i den historiska metoden, och vi tänker i termer av historia.

Mr Schweinhaut: Var snäll och svara på frågan. Ni sa att ni inte kan påminna er att någon haft förutsägelser om antalet år, men att det har debatterats. Berätta vem som debatterade det, och var, istället för att presentera er åsikt om det.

Vittnet: Okey. I vår rörelses ungdom lade Trotskij fram tesen att Amerika skulle vara det sista landet som blir socialistiskt, och att Europa, det socialistiska Europa, skulle vara tvunget att försvara sig mot en intervention från den amerikanska kapitalismen.

Senare, under 1929 års kris, ändrade Trotskij sin förutsägelse, och sa att det t o m var möjligt att Amerika kunde bli det första landet som beträdde revolutionens väg.

Olika åsikter av det här slaget har uttryckts i våra led, men det finns ingen bestämd uppfattning som jag känner till – inget beslut.

F (från hr Goldman): Den faktor som du räknar upp som en förutsättning för den sociala revolutionen här i USA – att en majoritet av folket ska acceptera den socialistiska tanken – vad säger du om den?

S: Jag skulle vilja säga att den saknas en aning.

F: Förklara det.

S: Den stora massan amerikaner känner fortfarande inte till de socialistiska idéerna. Det visar sig på olika sätt – i våra valresultat, i deltagarantalet på våra möten, i upplagan för vår press, osv. Det visar att en mycket liten del av det amerikanska folket för närvarande är intresserat av de socialistiska idéerna.

F: Hur många röster fick du när du ställde upp som borgmästarkandidat i New York?

S: Jag vet inte om de räknade alla eller ej.

Domaren: Vi ska ha en paus.

(Eftermiddagspaus)

Domaren: Fortsätt.

F (från Hr Goldman): Jag skulle vilja återvända till det villkor som du nämnde som en förutsättning för en social revolution i USA – dvs den som handlade om ett parti – och fråga dig om den är uppfylld i USA idag?

S: Nej, ett tillräckligt inflytelserikt parti, nej inte alls.

F: Vad fyller partiet för funktion innan samhällsomvandlingen?

S: Tja, det enda det kan göra när det är i minoritet är att försöka popularisera sina idéer, sina program, genom att publicera tidningar, tidskrifter, böcker och pamfletter, hålla möten, arbeta i fackföreningarna – genom propaganda och agitation.

F: Vill du för rätten och juryn berätta vad Marx menade med ordet ”klasskamp”?

S: Det kan jag givetvis inte göra på två meningar. Syftar du på klasskampen i det nuvarande samhället?

F: Ja, begränsa dig till klasskampen i det nuvarande samhället.

S: Marx menade att dagens samhälle är uppdelat i två huvudklasser. Den ena är kapitalisterna eller bourgeoisin. Bourgeoisin är ett franskt ord, som Marx använder omväxlande med uttrycket ”den moderne kapitalisten”.

Den andra huvudklassen är arbetarklassen, proletariatet. Dessa två klasser är samhällets huvudklasser. Arbetarna utsugs av kapitalisterna. Det finns en ständig intressekonflikt mellan dem, en oupphörlig kamp mellan dessa klasser, en kamp som bara kan leda till proletariatets slutliga seger och upprättandet av socialismen.

F: Vilka räknar du in i termen ”arbetarklassen”?

S: Vi använder ordet arbetarklass, eller proletariat, för att beteckna de moderna lönearbetarna. Ofta breddas dess betydelse till att omfatta arbetande bönder, arrendatorer, även sådana som betalar arrendet med en del av skörden, fattigbönder o s v, men det är inte en exakt, vetenskaplig användning av ordet så som Marx definierade det.

F: Finns det, enligt den marxistiska teorin, några andra klasser, utöver arbetarklassen och kapitalistklassen?

S: Mellan dessa två viktiga starka klasser i samhället finns den klass som Marx kallar småbourgeoisin – d v s småägarna, folk som har egna små affärer, butiker, bonden som äger ett litet lantbruk – de bildar en klass som Marx kallade småbourgeoisin.

F: Vad säger du om de utbildade fackmännen?

S: Ja, i den marxistiska terminologin ingår de också i stort sett i småbourgeoisin.

F: Och vilken är partiets inställning till denna medelklass?

S: Partiets åsikt är att lönearbetarna inte kan uppnå den socialistiska revolutionen ensamma. Arbetarna måste ha stöd från en avgörande majoritet av småbourgeoisin, och speciellt småbönderna. Det är som Trotskij – på grundval av de ryska och tyska erfarenheterna,

upprepade gång på gång – en absolut förutsättning för att revolutionen ska lyckas – att arbetarna måste ha stöd från småbourgeoisin. Annars kommer, som i fallet Tyskland, fascisterna att få det stödet, och istället för en progressiv social revolution blir det en reaktionär fascistisk kontrarevolution.

F: Definiera termen ”proletariatets diktatur”.

S: ”Proletariatets diktatur” är Marx’ definition av den stat som kommer att finnas under övergångsperioden mellan kapitalismens störtande och inrättandet av det socialistiska samhället. D v s enligt marxisternas åsikt kommer arbetar- och bonderegeringen att bli en klassdiktatur bara i den meningen att den öppet kommer att representera arbetarna och bönderna. Den kommer inte ens att påstå att den representerar kapitalisternas ekonomiska intressen.

F: Vilken form kommer diktaturen att få med hänsyn till kapitalistklassen?

S: Du menar vilken attityd den kommer att ha gentemot de exproprierade kapitalisterna?

F: Ja, hur kommer den att genomföra diktaturen över kapitalistklassen?

S: Det beror på ett antal förhållanden. Det finns ingen fix regel. Det beror på ett antal förhållanden, av vilka det viktigaste är de rikedomar och resurser som finns i det land där revolutionen äger rum. Det andra är kapitalistklassens attityd, huruvida kapitalisterna förlikar sig med den nya regimen eller startar väpnad kamp mot den.

F: Vad är det för skillnad mellan den vetenskapliga definitionen på proletariatets diktatur och den vanliga betydelsen av ordet diktatur?

S: Den vanliga betydelsen av ordet diktatur är ett enmansstyre, en absolutism. Jag tror att det är den vanliga tolkningen av ordet diktatur. Den marxistiska termen diktatur innebär inte alls det. Den betyder en klass’ diktatur.

F: Och hur kommer proletariatets diktatur att handla vad gäller de demokratiska rättigheterna?

S: Vi tror att det ur de breda massornas synvinkel kommer att vara den mest demokratiska regering som någonsin funnits, betydligt mer demokratisk, i ordets verkliga mening, än den nuvarande borgerliga demokratin i USA.

F: Hur är det med yttrandefriheten och alla de friheter vi i allmänhet förknippar med en demokratisk regering?

S: Jag tror att man i USA med absolut säkerhet kan säga att yttrande-, press-, församlings-, religionsfriheten kommer att skrivas in i den segerrika revolutionens program.

F: Nå, vilken åsikt har marxisterna om samhällsomvandlingen, kommer den att genomföras med eller utan våld?

S: Enligt alla marxisters uppfattning kommer den att genomföras med våld.

F: Varför?

S: Liksom alla marxistiska doktriner grundas det på en studie av historien, mänsklighetens rikliga historiska erfarenheter av övergångar från en samhällsform till en annan, de revolutioner som åtföljde dessa, och det motstånd som de utlevade klasserna, alla utan undantag, gjorde mot den nya samhällsordningen. Deras försök att värja sig mot den nya samhällsordningen, eller att med våld slå ner rörelsen för ett nytt samhälle, har lett till att varje viktigare social omvandling hittills har åtföljts av våld.

F: Vilka inledde, enligt marxisterna, dessa våldsamheter?

S: Alltid den härskande klassen; alltid den utlevade klass som inte vill lämna scenen när det är dags. De vill behålla sina privilegier, och med våld skydda dem mot den majoritet som rest sig. De stöter då på våldet från den nya klass som av historien utsetts att ta makten.

F: Vilken är marxisterna åsikt vad gäller att vinna folkmajoriteten för de socialistiska idéerna?

S: Ja, det är förvisso partiets målsättning. Det är den marxistiska rörelsens mål, och har så varit alltsedan den bildades. Marx sade att proletariats sociala revolution – jag tror att jag kan citera de exakta orden ur minnet – ”är den självständiga rörelsen av det oerhörda flertalet i det oerhörda flertalets intresse”. Han sa det för att skilja den från tidigare revolutioner, som hade gjorts i minoritetens intresse, Så var t ex fallet med den franska revolutionen 1789.

F: Var är marxisternas åsikt om det önskvärda i en fredlig övergång?

S: Marxisternas ståndpunkt är att den utan tvivel mest ekonomiska och fördelaktiga, den mest önskvärda metoden att omvandla samhället, är att göra det fredligt.

F: Och enligt marxisternas åsikt är det helt uteslutet?

S: Nja, jag skulle inte säga helt uteslutet. Vi säger att de historiska lärdomarna inte uppvisar några viktiga exempel som talar för att man kan räkna med det.

F: Kan du ge några exempel från Amerikas historia på en minoritet som vägrar underordna sig en majoritet?

S: Jag kan ge dig ett mycket viktigt exempel. Marxisternas uppfattning är att även om överförandet av den politiska makten från kapitalisterna till proletariats genomförs fredligt – så kommer minoriteten, den utsugande kapitalistklassen, att revoltera mot den nya regimen, och det oavsett hur lagligt den upprättas.

Jag kan ge ett exempel ur Amerikas historia. Det amerikanska inbördeskriget berodde faktiskt på att Söderns slavägare inte kunde förlika sig med den nordliga kapitalismens parlamentariska seger, valet av president Lincoln.

F: Kan du ge något exempel utanför Amerika på hur en reaktionär minoritet revolterade mot en majoritet vid makten?

S: Ja, i Spanien – koalitionen mellan arbetarpartierna och de liberala partierna i Spanien fick absolut majoritet i valen, och de bildade Folkfrontsregeringen. Denna regering hann knappt installera sig innan den stod inför ett väpnat uppror under ledning av de reaktionära kapitalisterna i Spanien.

F: Då är alltså marxisternas och Socialist Workers Partys teori vad gäller våld en förutsägelse som grundas på studier av historien, stämmer det?

S: Tja, delvis. Det är en förutsägelse att den utlevade klassen, som genom revolutionärernas tillväxt hamnat i minoritet, kommer att med hjälp av våld försöka behålla sina privilegier, mot majoritetens vilja. Det är det vi förutsäger.

Givetvis begränsar vi oss inte till bara förutsägelser. Vi går längre än så. Vi råder arbetarna att lägga det på minnet, och förbereda sig så att den reaktionära, utlevade minoriteten inte kan omintetgöra majoritetens vilja.

F: Vilken roll spelar fascismens tillväxt och förekomst när det gäller risken för våld?

S: Det är faktiskt kärnfrågan, eftersom kapitalistklassens reaktionära våld, så som det tar sig uttryck i fascismen, riktar sig mot arbetarna. Långt innan arbetarnas revolutionära rörelse lyckas få majoritet organiseras det fascistiska band, som finansieras med miljontals dollar från de största industri- och finansmännen. Exemplet Tyskland visade detta. Dessa fascistband

börjar att med våld bryta ner arbetarrörelsen. De angriper lokaler, mördar arbetarledare, bränner tryckerier. Långt innan arbetarrörelsen har inlett revolutionen förstör de dess möjligheter att fungera.

Jag säger att det är kärnpunkten i frågan om våld. Om inte arbetarna inser det och börjar försvara sig mot fascisterna kommer de aldrig att få möjlighet att rösta om revolutionen. De kommer att drabbas av samma öde som det tyska och italienska proletariatet, och de kommer att kedjas i ett fascistiskt slaveri innan de får någon som helst chans att rösta om de vill ha socialism eller ej.

För arbetarna gäller det liv eller död att, innan det är för sent, organisera sig för att hindra fascismen, de fascistiska banden, från att bryta ner arbetarorganisationerna. Sådant är vårt partiprogram.

F: Vad är det för skillnad, hr Cannon, på att förespråka våld och att förutspå en våldsam revolution?

Hr Schweinhaut: Jag protesterar.

Domaren: Är denne man kvalificerad att besvara denna fråga? Är det en fråga han kan svara på?

Hr Schweinhaut: Det ska juryn avgöra.

Hr Goldman: Jag ska formulera om frågan.

F (av hr Goldman): Vilken är Socialist Workers Partys inställning till att förespråka en våldsam revolution?

S: Så vitt jag vet finns det bland marxismens mest representativa lärofäder ingen auktoritet som förespråkar en våldsam revolution. Om det fanns en möjlighet att genom att registrera folkmajoritetens vilja genomföra en fredlig revolution, så förefaller det mig absurt att förkasta denna chans. Om vi inte har folkmajoritetens stöd, så kan vi hursomhelst inte genomföra en segerrik revolution.

F: Förklara denna mening, som står på sid. 6 i Principdeklarationen, regeringens Bevis nr. 1:

”Tron att vi i Förenta Staterna lever i ett fritt demokratiskt samhälle, där grundläggande ekonomiska förändringar kan genomföras med hjälp av övertalning, med hjälp av skolning, genom lagliga och rent parlamentariska metoder är en illusion”.

S: Det anknyter till vad jag förut sa om att vi anser det vara en illusion att tro att den härskande klassen inte kommer att använda våld mot arbetarna under loppet av deras ansträngningar att organisera majoriteten av folket.

F: Vad menar ni med uttrycket ”störta den kapitalistiska staten”?

S: Det betyder att ersätta den med en arbetare- och bonderegering; det är det vi menar.

F: Vad betyder ”krossa den kapitalistiska statens maskineri”?

S: Med det menar vi, att när vi i detta land upprättar en arbetar- och bonderegering, så kommer denna regering att ha så helt annorlunda funktionssätt, uppgifter och karaktär än den borgerliga staten, att denna måste ersättas helt och hållet. Ända från början har arbetarstaten en annan grund, och den är på alla sätt olik den borgerliga staten. Den måste skapa en helt ny apparat, en ny statsapparat från topp till botten. Det är det vi menar.

F: Menar du att det inte kommer att finnas någon Kongress, ingen Senat och inget Representanthus?

S: Det kommer att finnas en annan sorts Kongress. Det kommer att vara en Kongress av representanterna för arbetare och soldater och bönder. Den kommer att baseras på arbetsenheter istället för som nu på territoriell representation.

F: Och vad betyder ”sovjet”?

S: Sovjet är ett ryskt ord som betyder ”råd”. Det är den ryska motsvarigheten till råd i vårt språk, det betyder ett organ av representanter för olika grupper. Det var vad ordet betydde i den ryska revolutionen. D v s representanterna – de kallade dem deputerade – jag tror att vi skulle kalla dem delegater. Delegaterna från olika fabriker i en viss stad samlas i ett centralt organ. Ryssarna kallade det Arbetar- och Soldatdeputerades Sovjet.

F: Nå, vad betyder ”expropriering”?

S: Expropriering tillämpar vi på storindustrin, som är i händerna på privatkapitalisterna, de sextio familjerna – ta den ur deras händer och lägga den i folkets händer via deras representanter, det är expropriering.

F: Är det en principfråga att man inte ska ersätta den egendom som exproprieras från de Sextio familjerna?

S: Nej, det är ingen principfråga. Denna fråga har alltid debatterats inom den marxistiska rörelsen. Ingen auktoritativ marxist har någonsin sagt att det är en principfråga att inte ge ersättning. Det är en fråga om möjligheter om tillräckliga resurser, om privatägarnas vilja att underkasta sig arbetarstaten, o s v.

F: Skulle partiet med glädje betala dessa ägare om de därmed kunde undvika våld?

S: Jag kan bara ge dig min uppfattning.

F: Vilken är din uppfattning?

S: Min personliga uppfattning är att om arbetarna fick majoritet, och ställde de kapitalistiska privatägarna inför denna majoritet och denna makt, och om vi därefter kunde nå en överenskommelse med kapitalisterna om att ersätta dem för deras egendom, och låta dem njuta av det under resten av deras liv, så tror jag att det skulle vara ett billigare, ett billigare och mer tillfredsställande sätt att genomföra den nödvändiga samhällsliga omvandlingen, än ett inbördeskrig. Personligen skulle jag rösta för det – om man kunde få kapitalisterna att gå med på det, vilket man inte kommer att kunna.

F: Vilken inställning har partiet till val?

S: Vårt parti ställer upp med kandidater överallt där vi kan. Vi genomför mycket energiska valkampanjer. I allmänhet deltar vi i valkampanjer, efter bästa förmåga och alltefter vad våra resurser förmår.

F: Vilka kampanjer kan du påminna dig att partiet har deltagit i under de senaste åren?

S: Tja, jag minns att kamrat Grace Carlson ställde upp i Senatsvalet förra året. Jag har flera gånger varit partiets kandidat till olika poster. I Newark, där vi har en bra organisation, har vi sedan länge ställt upp med kandidater i alla val. Jag kan nämna dessa tre exempel. I allmänhet är det partiets politik att ställa upp med kandidater närhelst det är möjligt.

F: Stöder partiet ibland andra kandidater?

S: Ja. När vi inte ställer upp med någon egen kandidat är vår politik som regel att stödja något annat arbetarpartis, eller bonde- och arbetarpartis, kandidater. Vi stödjer dem kritiskt. D v s vi röstar på dem och vi uppmanar andra att rösta på dem. Men vi förklarar samtidigt att vi inte

håller med om deras program, att vi inte omfattar deras program. Vi stödjer dem gentemot Republikanerna och Demokraternas kandidater.

Vi har t ex alltid stött Bonde- och Arbetarkandidaterna i Minnesota när vi inte haft någon egen partikandidat. Vi stödde under samma omständigheter American Labor Partys kandidater i New York.

F: Vilket syfte har partiet när det ställer upp i dessa valkampanjer?

S: Jag skulle vilja säga att det första målet är att till fullo utnyttja de demokratiska möjligheterna som erbjuds för att popularisera våra idéer och försöka bli valda varhelst det är möjligt. På lång sikt är syftet att till det yttersta pröva möjligheten att med demokratiska medel befordra den socialistiska saken.

F: Vilket syfte hade du och dina anhängare när ni skapade Socialist Workers Party?

S: Syftet var att organisera vara styrkor för att effektivare kunna propagera våra idéer. Vårt slutmål är, som jag tidigare sagt, att bygga ett parti som är förmöget att med hjälp av en social revolution leda arbetarmassorna i detta land till socialismen.

F: Anser partiet att den nuvarande regeringen är kapitalistisk?

S: Ja, vi anser att det är en kapitalistisk regering. Det slår vi fast i vår Principdeklaration: d v s en regering som företräder kapitalistklassens ekonomiska intressen i detta land, och inte arbetarnas och det fattiga böndernas intressen. Den företräder inte hela folkets intressen, som den påstår, utan de är en klassregering.

F: Vilken uppfattning har partiet vad gäller skillnader inom den härskande klassen, finns det mer liberala och mer reaktionära delar?

S: Vi ser inte kapitalist klassen som en solid, homogen enhet. Det finns alla möjliga olika trender, olika intressen, bland dem. Dess återspeglas i olika kapitalistiska partier och olika fraktioner inom partierna, och mycket våldsamma stridigheter mellan dem. Ett exempel är den nuvarande kampen mellan interventionisterna och isolationisterna.

F: Har partiet någon uppfattning om Rooseveltadministrationen är mer eller mindre liberal än tidigare administrationer?

Hr Schweinhaut: Jag protesterat mot det såsom varande ovidkommande.

Domaren: Protesten godkänns.

F: Kan det inom partiet finnas olika uppfattningar i frågan om övergången kommer att bli fredlig eller våldsam?

S: Jag tror det är möjligt, ja.

F: Så ingen medlem är tvingad att ha en uppfattning om vad framtiden bär i sitt sköte för partiet eller arbetarna?

S: Nej, jag anser inte att det ska var obligatoriskt, eftersom det är en uppfattning om framtiden som man inte kan bestämma med vetenskaplig exakthet.

F: Vilka åtgärder, om några, vidtar partiet för att garantera att de enskilda medlemmarna tolkar partiets politik riktigt?

S: Ja, utöver våra offentliga möten, tidningar o s v, har vi interna möten, skolningsmöten. I de större städerna har vi vanligen kurser där vi lär ut partiets doktriner. Enskilda kamrater, oskolade arbetare som inte förstår vårt program, eller som misstolkar det – allt möjligt görs för att försöka förklara saker och ting för dem, övertyga dem om partiets ståndpunkt. Det

händer ofta, eftersom partiets program trots allt är ett dokument som representerar bra nära hundra års socialistiskt tänkande, och vi förväntar oss inte att en oskolad arbetare som går med i partiet ska förstå alla dessa doktriner lika exakt som de professionella partiledarna.

F: Vad kan du säga om skillnader mellan olika partimedlemmar och deras olika kunskapsnivåer?

S: Ja, det finns stora skillnader mellan olika medlemmar och olika ledare.

F: Är det alltid möjligt att rätta varje misstag som varje partimedlem begår?

Hr Schweinhaut: Jag protesterar.

Domaren: För mig verkar svaret uppenbart.

Hr Schweinhaut: Jag förmodar att det inte alltid är möjligt.

Hr Goldman: Det är bra.

F (från hr Goldman): Vilken ståndpunkt har partiet ifråga om internationalismen?

S: Partiet är internationalistiskt in i märgen.

F: Och vad menar du med det?

S: Vi anser att världen idag är en ekonomisk enhet. Inget land är oberoende. Det är omöjligt att lösa nutidens alla problem annat än i världsskala; ingen nation är oberoende och ingen nation kan klara sig själv.

Världsekonomin är idag sammanbunden till en enhet, och på grund av att vi anser att lösningen på dagens problem – upprättanden av socialismen – är ett världsproblem, så anser vi att de avancerade arbetarna i alla länder måste samarbeta för att uppnå detta mål. Vi har ända sedan vår rörelses början samarbetat med likasinnade i andra länder för att försöka befrämja den socialistiska rörelsen i världsskala. Vi har förespråkat arbetarnas internationella organisering, och deras samarbete på alla plan, och ömsesidig hjälp i alla avseenden.

F: Har partiet någon inställning i frågan om rasskillnader eller skillnader mellan olika nationer?

S: Ja, partiet är motståndare till alla former av nationell chauvinism, rasfördomar, diskriminering av raser – jag menar med det fascisternas förhatliga teori om underlägsna raser. Vi tror och står för alla rasers, nationaliteters, religioners fullständiga jämlikhet. Det står i vårt program att vi kämpar mot anti-semitism och att vi kräver fullständig och ovillkorlig jämlikhet för negrer. Vi är vänner till de koloniala folken, till kineserna, till alla de som förföljs och behandlas som underlägsna.

F: Vilken är partiets ståndpunkt till socialismen som ett världssystem?

S: Vi står inte bara för en internationell socialistisk rörelse utan vi tror också att den socialistiska samhällsordningen kommer att bli en samhällsordning i världsskala, inte ett nationellt envælde. Fascisterna har drivit frågan om ett nationellt envælde till en ytterlighet. De har försökt skapa en teori att Tyskland skulle kunna bli en i ekonomiskt avseende helt oberoende nation, att Italien skulle kunna bli det o s v. Vi tror att världens rikedomar, världens råvaror och världens naturresurser är så utspridda över världen att varje land bidrar med något och saknar något när det gäller att ge mänsklighetens produktivkrafter en fullständig och harmonisk utveckling.

Vi ser mänsklighetens framtida samhälle som en socialistisk världsordning, där det kommer att finnas en arbetsdelning mellan de olika länderna allt efter deras resurser, ett kamratligt

samarbete mellan dem, och produktion av vad mänskligheten behöver och av lyx enligt en enda världsplan.

F: Har partiet någonsin tillhört en internationell organisation?

S: Partiet tillhörde den Fjärde Internationalen. Den kallades så för att skilja sig från de andra tre internationella organisationer vi känner från socialismens historia. Den första, den Internationella Arbetarassociationen, grundades under Marx' ledning på 1860-talet och existerade fram till omkring 1871.

Den Andra Internationalen organiserade på initiativ från det tyska, franska och andra socialistpartier omkring 1890, och den finns kvar än idag. Den omfattar de reformistiska socialistpartierna och fackföreningarna i Europa, eller gjorde åtminstone det tills dessa krossades av Hitler.

Den Tredje Internationalen grundades under Lenins och Trotskijs ledning efter den ryska revolutionen. Den grundades 1919 som konkurrent till den Andra Internationalen. Den viktigaste orsaken var att Andra Internationalen hade backat upp det imperialistiska kriget 1914. De hade, enligt bolsjevikerna, därmed förrätt arbetarnas intressen.

Den Fjärde Internationalen organiserade på Trotskijs initiativ som konkurrent till den stalinistiska Tredje Internationalen. Vi deltog i bildandet av denna rörelse, och vi deltog i dess arbete fram till december förra året.

F: Och varför lämnade ni den?

S: Det blev nödvändigt genom att Kongressen antog Voorhislagen, som straffade organisationer med internationella kontakter. Vi sammankallade en speciell partikongress och bröt formellt våra band med Fjärde Internationalen, i enlighet med Voorhislagen.

F: Vilken roll spelar Fjärde Internationalens resolutioner i partiet?

S: Ja, de har en oerhörd moralisk auktoritet i vårt parti. Alla Fjärde Internationalens sektioner har varit självständiga när det gäller nationella beslut, men Fjärde Internationalens programmatiska dokument har, när de kan tillämpas på amerikanska förhållanden, ett avgörande inflytande på oss.

F: Så ni accepterar dem, i så måtto som de kan tillämpas på amerikanska förhållanden?

S: Ja – de är inte någon lag för oss som vår Principdeklaration, men de är en allmän ideologisk vägledning.

F: Nå, intresserar sig partiet för fackföreningsrörelsen?

S: Oh ja, oerhört.

F: Och varför?

S: Vi ser fackföreningarna som arbetarnas grundläggande organisation, som ska – och måste – omfatta den stora massan av arbetare i kampen till försvar för sina dagliga intressen. Vi är för fackföreningarna och överallt där vi kan delta i organiserandet av dem.

F: Och vilket är partiets grundläggande syfte när ni försöker stärka fackföreningarna och organisera dem där de inte finns?

S: Vi har ett tudelat syfte. För det första är vi verkligen intresserade av allt som gynnar arbetarna. Fackföreningarna hjälper arbetarna att göra motstånd mot förtrycket, och kan t o m hjälpa dem att uppnå förbättringar; det är för oss ett avgörande skäl att stödja dem, eftersom vi är för allt som gynnar arbetarna.

En annan orsak är att fackföreningarna, som är stora massorganisationer, är de bästa arbetsområdena för oss när det gäller att popularisera partiets idéer och partiets inflytande.

F: Får partiets medlemmar några instruktioner om vad de ska göra i fackföreningarna?

S: Våra partimedlemmar instrueras att bli de bästa fackföreningskämparna, att vara de som gör det mesta arbetet för fackföreningarna – vara de mest omsorgsfulla, de mest aktiva i det fackliga arbetet – att vara bäst inom sitt fack, att vinna inflytande med hjälp av sin överlägsna skicklighet och sina aktioner å arbetarnas vägnar i fackföreningarna.

F: Har partiet någon ståndpunkt vad gäller CIO och AFL?

Hr Schweinhaut: Jag protesterar mot det såsom varande oväsentligt.

Domaren: Vad är det som är så viktigt med det, hr Goldman?

Hr Goldman: Det skulle förklara de stridigheter i CIO:s lokalavdelning 544, som regeringens vittne talade om.

Domaren: Han kan få svara.

Vittnet: Ja, vi har en ståndpunkt.

F (från hr Goldman): Och vilken är den ståndpunkten, hr Cannon?

S: I allmänhet är vi för industrifackföreningar, d v s den form av fackföreningar som organiserar alla arbetare i en viss fabrik eller industri. Vi anser att det är en mer progressiv och effektiv organisationsform än yrkesfackföreningar, så vi stödjer principen om industrifackföreningar.

CIO:s största arbetsområde är de stora massproducerande industrierna, som t ex bil- och stålindustrin. Arbetarna där har hittills varit oorganiserade, de har inte skyddats av någon organisation. Erfarenheterna från dessa industrier har visat att det inte var möjligt för yrkesfackföreningarna, ett dussin eller fler på en enda fabrik, att organisera arbetarna. Vi anser att det är ett oerhört progressivt framsteg att organisera flera miljoner massproduktionsarbetare, så i allmänhet sympatiserar vi med den trend som CIO representerar.

Men vi dömer inte ut AFL. Vi är mot yrkesfackföreningar, men många av våra medlemmar tillhör AFL-fackföreningar, och i allmänhet har vi samma inställning till dem som till CIO-fackföreningar – att bygga upp dem, att stärka dem, att förbättra arbetarnas villkor. Och vi stöder tanken på en sammanslagning av AFL och CIO, det skrev vi i vår Principdeklaration. Så även om vi är lite svaga för CIO som nationell rörelse, så är vi för enhet under förutsättning att den inte offerar den fackliga organisationsformen på industribasis.

F: Vad anser partiet om den fackliga demokratin?

S: Principdeklarationen och alla våra artiklar och tal kräver ständigt demokrati i fackföreningarna, de kräver rättigheter för medlemmarna att säga sin mening, att ha fria val, och täta val, men överhuvudtaget att basen genom ett demokratiskt system ska kontrollera fackföreningarna.

F: Och vad tycker partiet om utpressning och gangsterfasoner i fackföreningarna?

S: På samma sätt fördömer Principdeklarationen utpressning, gangsters, alla kriminella element – den uppmanar våra medlemmar och sympatisörer att skoningslöst kämpa för att rensa ut dem ur fackföreningarna, och den förbjuder, vid vite av uteslutning ur partiet, alla partimedlemmar att ge något som helst, direkt eller indirekt, stöd till gangsters eller utpressning i fackföreningarna.

F: Är det partiets politik att kontrollera fackföreningarna?

S: Nej, en fackförening är en oberoende, självständig organisation...

Hr Schweinhaut: Nå, nå, ni har besvarat frågan. Han frågade om er politik var att kontrollera fackföreningarna och ni sa ”nej”.

Hr Goldman: Låt honom förklara.

Hr Schweinhaut: Varför behöver det förklaras?

Hr Goldman: Tja, jag skulle vilja säga att det finns åtminstone tjugofem eller femtio sidor bevis för att partiet kontrollerar fackföreningar.

Hr Schweinhaut: Och vittnet har sagt att det inte finns någon sådan politik. Svaret avfärdar våra bevis.

Domaren: Ja, han har förvisso besvarat frågan.

F (från hr Goldman): På vilket sätt försöker partiet vinna inflytande i fackföreningarna?

S: Vi försöker få våra medlemmar i fackföreningarna att kämpa om ledningen i fackföreningarna.

F: Hur?

S: Först och främst genom att de instrueras att i fackföreningarna vara de bästa fackföreningskämparna, och på jobbet de bästa arbetarna. Det är det viktigaste för att de ska vinna sina arbetskamraters respekt och förtroende.

För det andra måste de vara aktiva och propagera våra idéer till sina arbetskamrater. De måste vara aktiva i alla fackliga angelägenheter – försöka värva prenumeranter på vår tidning, försöka få fackföreningsmedlemmar att komma till våra studiecirkel och möten, och överhuvudtaget arbeta för att partiet och dess program ska vinna sympati och stöd. Det säger vi förvisso.

F: Vilken är partiets politik när det gäller att sätta partimedlemmar på officiella poster i fackföreningarna?

S: Närhelst de på ett ärligt sätt kan väljas så uppmanar vi dem förvisso att försöka.

F: Men genom val?

S: Genom val, ja. Om de skulle utses av något högre organ, och om arbetet inte går emot våra principer, så råder vi dem också att acceptera utnämningen. Så var t ex fallet med kamrat Dobbs.

F: Utnämning till vad?

S: Dobbs utnämndes till internationell organisatör för Teamsters Union en gång.

Domaren: Mina damer och herrar i juryn, var vänliga och kom ihåg rättens förmaningar. Vi tar paus till kl. 10 i morgon bitti.

Förenta Staternas distriktsdomstol

Minnesota, fjärde kretsen

Onsdagen den 19:e november 1941

Morgonsessionen

James P. Cannon

Direkt förhör (fortsättning)

F (från hr Goldman): Hr Cannon, kan ni berätta vad Socialist Workers Party har för uppfattning om orsakerna till moderna krig?

S: Enligt vårt partis uppfattning orsakas moderna krig av de imperialistiska ländernas kamp om marknader, kolonier, råvarukällor, investeringsområden och inflytelsesfärer.

F: Vad enar ni med ”imperialistiska”, hr Cannon?

S: De kapitalistiska länder som direkt eller indirekt utsuger andra länder.

F: Anser partiet att krig är oundvikliga under det kapitalistiska systemet?

S: Så länge det kapitalistiska systemet består – och med det de tidigare nämnda förhållandena, som automatiskt uppstår ur det kapitalistiska och imperialistiska systemets funktionssätt – så är krig, återkommande krig, oundvikliga.

F: Och kan någons, inbegripet Socialist Workers Partys, motstånd förhindra krig under det kapitalistiska systemet?

S: Nej. Vårt parti har alltid slagit fast att det är omöjligt att förhindra krig utan att avskaffa det kapitalistiska systemet som föder krig. Man kan för en tid fördröja ett krig, men till syvende och sist är det omöjligt att förhindra krig så länge detta system, med sina konflikter mellan imperialistiska nationer, består.

F: Då är det sant att partiet anser att krig orsakas av internationella ekonomiska konflikter, och inte av ett folks goda eller dåliga vilja?

S: Ja. Med det bortser vi inte från möjligheten att enskilda angrepp kan orsakas av den ena eller andra härskande gruppens handlingar i ett eller annat land; men i grunden orsakas krig av de kapitalistiska makternas ansträngningar att tränga in på andra områden. Eftersom hela världen delats upp mellan en liten grupp imperialistiska makter så kan de bara få dem genom att ta dem från någon annan makt. Det är det som leder till krig, oavsett folkets vilja.

Vi hävdar inte att någon av de härskande grupperna i de imperialistiska makter som nu är i krig verkligen ville ha kriget. Vi har många gånger sagt att de helst skulle velat slippa det. Men de kunde inte både undvika det och samtidigt upprätthålla det kapitalistiska systemet i sitt land.

F: Vilken är partiets ståndpunkt till ett krig som det kallar imperialistiskt?

S: Vårt parti är oföränderligt motståndare till alla imperialistiska krig.

F: Och vad betyder motstånd mot imperialistiska krig?

S: Med det menar vi att vi inte stödjer ett imperialistiskt krig. Vi röstar inte för det. Vi röstar inte på personer som främjar det, vi talar inte för det, vi skriver inte för det. Vi är motståndare till det.

F: Hur gör Socialist Workers Party motstånd mot idén att USA ska gå med i kriget?

S: Vi gör precis som när varje annat politiskt parti för fram sina uppfattningar om utrikespolitiken. Vi skriver mot det i tidningen, vi talar mot det, vi försöker få alla de organisationer vi kan nå att anta resolutioner mot kriget. Om vi hade medlemmar i Kongressen, så skulle de tala mot kriget där och i Senaten. Överhuvudtaget agiterar vi offentligt mot att USA ska gå med i kriget, och mot alla åtgärder som antingen Exekutiven eller Kongressen vidtar, åtgärder som enligt vår uppfattning leder till ett aktivt deltagande i kriget.

F: Vad menar du med ”aktivt”?

S: Till exempel alla de vidtagna åtgärder som innebär att USA går med i kriget utan att ha förklarat krig.

F: Vad anser partiet om att ändra Konstitutionen och ge folket befogenhet att förklara krig?

S: Under lång tid har vi stött det förslag som, tror jag, lades fram inför Kongressen av representant Ludlow, och som är känt under namnet Ludlow Amendment (amendment = ändring. Ö.a). Det gick ut på att konstitutionen skulle ändras så att det krävs en folkomröstning för att kunna förklara krig. Vårt parti stödde detta förslag, och tidvis har vi energiskt agiterat för en förändring som skulle innebära att det krävs en folkomröstning innan man kan förklara krig.

F: Och det är fortfarande partiets ståndpunkt, hr Cannon?

S: Ja, det är en del av vår praktiska dagliga politik i tidningens ledare. Om jag inte minns mig så finns det bland våra principer på ledarsidan, och då och då finns det en ledare eller en artikel i tidningen som försöker väcka nytt intresse för denna tanke.

F: Om USA skulle ingripa i konflikten i Europa, vilken form skulle partiets motstånd mot kriget då ta?

S: Vi skulle behålla vår ståndpunkt.

F: Och vilken är den?

S: Vi skulle inte ens efter en krigsförklaring stödja kriget. Vi skulle fortfarande vara ett politiskt oppositionsparti i denna fråga precis som i andra frågor.

F: Ni skulle inte stödja kriget?

S: Det är det jag menar, vi skulle inte stödja kriget politiskt.

Domaren: Skulle ni kunna utveckla innebörden i det sista uttalandet?

Hr Goldman: Ja.

F: När ni säger ”inget stöd till kriget”, exakt vad skulle partiet under ett krig göra för att visa att det inte stöder kriget?

S: Om vi får behålla våra rättigheter skulle vi tala mot kriget. Vi skulle säga att det är en felaktig politik som borde ändras, på samma sätt som andra partier kan gå emot regeringens utrikespolitik i krigstider; precis som exempelvis Lloyd George i offentliga uttalanden och tal gick emot Boerkriget. Ramsay MacDonald, som senare blev premiärminister i England, var motståndare till Englands krigspolitik under 1:a världskriget 1914-1918. Vi har vår egen ståndpunkt – som skiljer sig från de två politiska figurers ståndpunkt som jag nyss nämnt – och i så måtto som vi får behålla våra rättigheter skulle vi fortsätta att skriva och tala för en annan amerikansk utrikespolitik.

F: Skulle partiet vidta några s k praktiska åtgärder för att visa sitt motstånd mot kriget, eller icke-stöd till kriget?

S: Praktiska åtgärder i vilken mening?

F: Skulle partiet på något sätt försöka sabotera krigets genomförande?

S: Nej. Partiet har uttryckligen uttalat sig mot sabotage. Vi är motståndare till sabotage.

F: Vad är det – vad menar ni med ”sabotage”?

S: Det är att förhindra industrins arbete, transporter eller de militära styrkorna. Vårt parti har aldrig någonsin varit för att under ett krig förhindra eller sabotera de militära styrkorna.

F: Och vill du förklara varför?

S: Så länge vi är i minoritet har vi inget annat val än att vika oss för de beslut som tagits. Det har fattats ett beslut att gå ut i krig, och det godtas av en majoritet av folket. Våra kamrater måste följa det. Om de tas ut till värnplikt måste de tillsammans med resten av sin generation, acceptera det. De måste genomföra de plikter de åläggs tills dess de har övertygat majoriteten om en annan politik.

F: Så i huvudsak skulle er opposition under ett krig vara av samma slag som er opposition före kriget?

S: En politisk opposition. Det är det vi talar om.

F: Har partiet någonsin uppmanat, eller uppmanar partiet nu, sina medlemmar eller någon av sina sympatisörer, eller de arbetare det kommer i kontakt med, att ge upphov till ordervägran (insubordination) i USA:s armé- eller flottstyrkor?

S: Nej.

F: Kan du förklara varför?

S: I grund och botten är orsaken den jag just gav. Ett seriöst politiskt parti, vars mål är en social omvandling av samhället, en omvandling som bara är möjlig om man har den stora folkmajoritetens samtycke och stöd – ett sådant parti kan inte, så länge det är i minoritet försöka förhindra genomförandet av majoritetens beslut. Sabotage och ordervägran, disciplinbrott osv, skulle definitivt misskreditera partiet och spolia dess möjligheter att övertyga folk. Dessutom skulle det vara ytterst ineffektivt vad gäller att uppnå något.

F: Vill du förklara orsaken till varför partiet inte skulle stödja ett krig fört av USA:s nuvarande regering?

S: Vi har inget förtroende för den härskande kapitalistiska gruppen i detta land. Vi ger dem inget stöd eftersom vi inte tror att de kan eller kommer att lösa de grundläggande sociala problem som måste lösas för att rädda civilisationen från skeppsbrott.

Vi tror att den nödvändiga sociala övergången från det nuvarande kapitalistiska systemet till den betydligt effektivare socialistiska samhällsordningen bara kan genomföras under arbetarnas ledning. Arbetarna måste organisera sig självständigt från de kapitalistiska politiska partierna. De måste organisera ett stort eget parti, utveckla ett självständigt arbetarparti, och gå emot de kapitalistiska partiernas politik, oavsett om den kallas Demokratisk eller Republikansk eller något annat.

F: Vad anser du att ett krig fört av den nuvarande USA-regeringen skulle vara för ett sorts krig?

S: Jag anser att det vore ett kapitalistiskt krig.

F: Varför?

S: Därför att Amerika idag är en kapitalistisk nation. Den skiljer sig från de andra bara i att den är starkare och större. Vi tror inte på den kapitalistiska politiken. Vi vill inte erövra några kolonier. Vi vill inte att blodbad ska ge profiter åt det amerikanska kapitalet.

F: Vad anser partiet om påståendet att kriget mot Hitler är demokratins krig mot fascismen?

S: Vi säger att det är undanflykter, att konflikten mellan den amerikanska och tyska imperialismen gäller dominansen över världen. Det är sant att Hitler vill dominera världen, men vi anser det vara lika sant att de amerikanska kapitalisternas härskande grupp har samma tanke, och vi är inte för någon av dem.

Vi tror inte att de Sextio Familjerna, som äger Amerika, vill föra detta krig pga någon helig princip om demokrati. Vi anser dem vara demokratins största fiender här hemma. Vi tror att de bara skulle utnyttja ett krig till att avskaffa alla medborgerliga rättigheter här, till att på bästa sätt imitera fascismen.

F: Vilken är partiets inställning till USA:s imperialistiska eller kapitalistiska fiender, t ex Tyskland eller Italien?

S: Vi är inte pro-tyskar. Vi är absolut inte intresserade av framgång för någon av USA:s imperialistiska fiender.

F: I händelse av en konflikt mellan USA och Tyskland eller Italien eller Japan, vilken ståndpunkt skulle partiet då ha vad gäller USA:s nederlag eller seger över sina imperialistiska fiender?

S: Tja, vi är förvisso inte för att Japan eller Tyskland, eller någon annan imperialistisk makt, ska segra över USA.

F: Är det då sant att partiet är lika stor motståndare till Hitler som till de kapitalistiska anspråken på USA?

S: Otvivelaktigt. Vi anser att Hitler och hitlerismen är mänsklighetens största fiende. Vi vill sopa bort den från jordens yta. Orsaken till att vi inte stöder en amerikansk krigsförklaring är att vi inte tror att de amerikanska kapitalisterna kan besegra Hitler och fascismen. Vi tror att hitlerismen bara kan besegras genom ett krig under arbetarnas ledning.

F: Vilka metoder föreslår partiet för att besegra Hitler?

S: Om arbetarna bildade den regering jag talade om, om arbetarnas regering satt vid makten, skulle vi föreslå två saker:

För det första, att vi skulle utfärda en deklARATION till det tyska folket, ett högtidligt löfte att vi inte ska påtvinga dem en ny versaillesfred; att vi inte ska lamslå det tyska folket, eller ta ifrån dem deras båtar, eller ta ifrån dem deras mjölkkor, vilket gjordes i det fruktansvärda

Versaillesfördraget, svälta tyska spädbarn vi deras mödrars bröst, och fylla det tyska folket med ett sådant hat och sådana krav på hämnd att ett monster som Hitler fick möjlighet att samla dem bakom parollen om hämnd mot detta fruktansvärda Versaillesfördrag. Vi skulle säga till dem:

”Vi lovar att vi inte ska påtvinga det tyska folket någon av dessa saker. Tvärtom föreslår vi en omorganisering av världen på en rättvis socialistisk grundval, där det tyska folket med alla sina erkända talanger och sin kunskap och sitt arbete kan delta på samma villkor som vi”. Det skulle vara vårt partis första förslag till dem.

För det andra skulle vi säga till dem, ”Å andra sidan ska vi bygga den största armén och flottan och flygvapnet i världen, och ställa dem till ert förfogande, och hjälpa er att med vapenmakt krossa Hitler på en front medan ni revolterar mot honom på hemmafronten.”

I huvudsak tror jag att detta kommer att vara vårt partiprogram, det program som Amerikas arbetar- och bonderegering skulle föra fram i fråga om Hitler, och vi anser att det är det enda sättet att krossa Hitlerismen. Först när Stormakterna på andra sidan framgångsrikt kan övertala det tyska folket att resa sig mot Hitler, ty vi får inte glömma... Hr Schweinhaut: Ni har besvarat frågan, hr Cannon.

F: Fram till dess arbetarna och bönderna i USA upprättar sin egen regering och använder sina egna metoder för att besegra Hitler måste Socialist Workers Party böja sig för folkmajoriteten, eller hur?

S: Det är det enda vi kan göra. Det är det enda vi tänker göra.

F: Och partiets ståndpunkt är att inte hindra de sätt och åtgärder regeringen vidtar för att genomföra sitt krig?

S: Inte hindra i militär mening, och inte med en minoritetsrevolution. ”Tvärtom har partiet uttalat sig mot alla sådana aktioner.

F: Vad anser partiet om förhållandet mellan krig och möjliga revolutionära situationer?

S: Krig har ofta följts av en revolution. Krig uttrycker i sig en oerhörd social kris, som de inte kan lösa. Under ett krig ökar misären och lidandet med en så våldsam fart att det ofta leder till en revolution.

Det rysk-japanska kriget 1904 ledde till den ryska revolutionen 1905. Världskriget 1914 ledde till den ryska revolutionen 1917, till den ungerska revolutionen, nästan till revolution i Italien, och till revolution i Tyskland och Österrike; och som en följd av 1:a världskriget utvecklades överhuvudtaget en revolutionär situation på hela den europeiska kontinenten.

Om kriget i Europa fortsätter anser jag det mycket troligt att folkmassorna, speciellt i Europa, med revolutionära medel kommer att försöka stoppa denna slakt.

F: Så det vore korrekt att säga att en revolutionär situation skapas av ett krig och inte av Socialist Workers Party, om en revolutionär situation nu skulle uppstå?

S: Jag skulle säga att den skapas av det kapitalistiska systemets umbäranden, som ökas kraftigt av ett krig.

F: Vad har partiet för inställning till att i partiets publikationer tillåta olika åsikter och tolkningar av aktuella händelser?

S: Ja, det är inte förbjudet. Vanligtvis skriver enskilda partimedlemmar artiklar som har en viss syn på aktuella händelser, en syn som inte nödvändigtvis delas av Kommitténs majoritet.

F: Skulle du säga att partiet är mer frikostigt att ge denna frihet när det gäller förutsägelser eller åsikter om framtida händelser?

S: Ja, det måste det vara, eftersom förutsägelser inte fullkomligt kan bevisas förrän efter händelsen. Därmed kan olika uppfattningar uppstå. Särskilt sedan krigets utbrott har det i partiet funnits olika uppfattningar om när USA skulle gå med i kriget, eller huruvida USA skulle gå med i kriget eller ej. Det fanns inte särskilt många som tvivlade på att det skulle ske, men jag har hört en del personer i partiet uttrycka den uppfattningen.

F: Och skulle du säga att partimedlemmarnas åsikter vad gäller en möjlig framtida revolutionär situation räknas till denna kategori åsikter, där det kan finnas många olika uppfattningar?

S: Ja, det måste det vara.

F: Innefattar du i denna kategori också förutsägelser huruvida revolutionen kommer att åtföljas av våld eller ej?

S: Nå, inom vissa gränser, inom vissa gränser. Det finns bland partiets skolade ledare, som har studerat historia och marxism, det finns bland dem en större enighet kring den frågan än kring en fråga om när USA kan tänkas gå med i det nuvarande kriget.

F: Men det kan finnas, och det finns, olika uppfattningar om den exakta tidpunkten för den revolutionära situationen och denna ungefärliga utveckling?

S: Vad gäller tidpunkten för en revolution så är det rena spekulationer. Det finns ingen i partiet som har mer än en preliminär uppfattning i den frågan.

F: Gör du skillnad mellan officiella partiresolutioner och tidningsledare?

S: Ja. En resolution är ett formellt dokument som godkänts av den Nationella Kommittén eller en kongress. Den är genomtänkt och blir ett officiellt uttalande från partiet. Enligt min åsikt har den, och skall den ha, större vikt än en ledare, som kan knackas ut av en redaktör medan tidningen är på väg till tryckpressarna. Ledaren skrivs inte med den noggrannhet och exakthet som en resolution får när den formellt undertecknas av den Nationella Kommittén.

F: Skriver partiet officiellt under på alla uppfattningar som förs fram i signerade artiklar eller ens ledare?

S: Nej, inte officiellt. I partimedlemmarnas ögon skulle jag tro att signerade artiklar från framstående partiledare har åtminstone halvofficiell status, men de har inte samma tyngd som en formell resolution från Kommittén eller från en kongress.

F: Vill du sedan förklara det som kallas partiets militärpolitik?

S: Partiets militärpolitik slogs fast vid konferensen för ett år sedan, i september 1940. I anslutning till ett av Nationella Kommitténs plenarmöten sammankallade vi en speciell partikonferens för att diskutera denna speciella fråga, vår inställning till värnplikten och den vidare utvecklingen av krigssituationen, och det antogs en resolution, som lyder ungefär så här:

Punkt 1: I och med att det lagstiftades om värnplikt, och så fort det var en lag, som åberopade Selective Service Act, så måste alla partimedlemmar åttlyda den. De måste mönstra in och inte gå emot andras mönstringar. Tvärtom är partiet uttryckligen motståndare till de grupper som är värnpliktsvägrare. Även om vi beundrar det mod och den ärlighet som krävs för att göra vad värnpliktsvägrarna har gjort, så har vi argumenterat mot deras politik och sagt att det är fel att individer vägrar rycka in när den stora massan av deras generation ska gå ut i

krig. Om de amerikanska arbetarnas unga generation går ut i krig kommer våra partimedlemmar att följa med dem och dela alla deras faror, vedermödor och erfarenheter.

Punkt 2: Vår resolution säger att våra kamrater måste vara bra soldater, på samma sätt som vi säger till en kamrat på en fabrik att han måste vara den bästa fackföreningskämpan och den bästa mekanikern för att vinna sina arbetskamraters förtroende och respekt. Vad gäller militärtjänstgöringen säger vi att han måste vara den bästa soldaten; han måste vara effektivast med alla de vapen han tilldelas, och vara disciplinerad, och vara mån om sin vapenbröders välbefinnande för att vinna deras respekt och förtroende.

Domaren: Får jag fråga huruvida det är en muntlig eller skriftlig politik eller ej, som hr Cannon just har redogjort för?

Vittnet: Jag tror att mina tal vid konferensen i Chicago i september förra året har lagts fram som bevis här, åtminstone delar av dem.

Hr Goldman: Ja, jag är säker på att så är fallet.

Domaren: Hr Myer, jag tror att ni kan peka ut dessa speciella bevis.

Hr Myer: Jag tror att de är bevis 116 och 186.

F: Nå, diskuterades och antogs vid den konferensen något annat vad gäller partiets militärpolitik?

S: Ja. Vi var för tanken på värnplikt, allmän militär utbildning. Grunden till det är att hela världen nu är beväpnad, att alla beslut idag tas med hjälp av vapen, eller under vapenhot. Vi har officiellt beslutat vara för allmän värnplikt; men vi är inte för, dvs vi stöder inte politiskt, den metod som den nuvarande kapitalistiska regeringen använder.

Vi föreslår att arbetarna ska få militär utbildning vid speciella läger som leds av fackföreningarna; att regeringen ska anslå en del av sina militära medel för att utrusta dessa läger med nödvändiga vapen och materiel och instruktörer. Men lägren ska stå under fackföreningarnas beskydd.

Det borde också finnas speciella fackligt kontrollerade läger där man utbildar arbetare till officerare. Regeringsmedel bör anslås till detta ändamål, så att man kan ta bort en del av de allvarligaste bristerna, och den största källan till missnöje, i den nuvarande militärapparaten, dvs den sociala klyftan mellan arbetar- eller bondesoldaten, och en officer från en annan klass. En officer som inte har någon förståelse för soldatens problem och som inte har rätt inställning till honom.

Vi anser att arbetarna är berättigade till officerare som kommer från deras egna led. Officerare som de lärt sig respektera under loppet av sitt arbete och sin gemensamma kamp, som strejkledare, fackföreningsledare, män som har utmärkt sig i arbetarorganisationernas angelägenheter, och som kommer från arbetarnas led. Sådana officerare skulle bry sig mycket mer om soldaternas välfärd än en collegegrabb från Harvard eller Yale, som aldrig sett en fabrik och aldrig varit i kontakt med en arbetare, och som ser honom som en underlägsen varelse. Det är kärnan i vår militärpolitik, vårt militära förslag.

F: Vad anser partiet om medborgerliga rättigheter i armén?

S: Vi står också för soldaternas medborgerliga rättigheter. Vi är mot att de en och en halv miljon unga män som rycks upp ur sitt civila liv ska bli av med sina medborgerliga rättigheter. Vi tycker att de ska ha samma rättigheter som alla andra medborgare. De ska ha rätt att skicka petitioner till Kongressen; de ska ha rösträtt; de ska ha rätt att välja kommittéer som kan framföra deras klagomål; de ska ha rätt att välja sina egna officerare, åtminstone de lägre officerarna; och överhuvudtaget ska de ha demokratiska rättigheter, och vi förespråkar det. Vi

förespråkar en lagstiftning som ger soldaterna dessa rättigheter, och som avskaffar den nuvarande ineffektiva militära organiseringen.

F: Har någonsin partiet officiellt, eller har så vitt du vet någon partimedlem som nu gör militärtjänstgöring, försökt ge upphov till ordervägran inom de väpnade styrkorna?

S: Inte så vitt jag vet.

F: Om det ägt rum några sådana incidenter, vad är då enligt din uppfattning orsaken till dem?

S: Jag tycker att det finns flera anledningar till missnöje i värnpliktsarmén. Den frågan diskuteras offentligt i alla tidningar och tidskrifter, och olika åsikter och teorier har förts fram om orsakerna till missnöje.

F: Hur föreslår partiet att man ska förverkliga kravet på obligatorisk utbildning under facklig kontroll?

S: Vårt program är ett lagstiftande program. Allt vi föreslår ska föras in i lagen. Om vi hade en delegation i Kongressen skulle de lägga fram ett lagförslag, eller en rad lagförslag, som föreskriver att man i landets lagstiftning för in dessa förslag, dessa våra militära förslag.

F: Har någon auktoritativ partiledare någonsin hänvisat till Plattsburg som exempel?

S: Ja. Det var faktiskt delvis ursprung till hela idén. Som jag tidigare sa är den viktigaste svaga punkten i den militära organiseringen klasskillnaden mellan officerarna och de meniga. Vi vet att det före 1:a världskriget sattes upp speciella läger för att utbilda affärsmän och utbildade fackmän till officerare i armén. Plattsburg var ett av dessa läger. Det var en del av den s k förberedelsekampanjen innan USA slutligen gick med i kriget. Regeringen anslog en del medel, och några affärsmän donerade pengar. Regeringen sörjde för att det fanns instruktörer, och den stod till tjänst med den utrustning som behövdes för att utbilda ett stort antal affärsmän och fackmän som slutligen skulle bli officerare i armén.

Vi kan inte förstå varför arbetarna inte skulle ha samma rättigheter. Vi tycker att det är fullständigt rättvist och rimligt, och förvisso är det förenligt med gällande lagar. Som jag tidigare sa är det ett lagförslag från vår sida. Vi skulle, om vi kunde, föra in det i landets lagstiftning.

(Förmiddagspaus.)

F: Hr Cannon, jag vill göra dig uppmärksam på de vittnesmål som några av åklagarens vittnen avgav angående att vissa partimedlemmar sa till dem att ta värvning i armén för att sedan börja klaga på maten och skapa missnöje. Vad kan du säga om partiets inställning till detta?

S: I det militära har, så vitt vår information från medlemmar som inkallats och från andra som...

Hr Schweinhaut: Ett ögonblick nu. Ni besvarar inte frågan alls. Han frågade er huruvida partiet hade någon inställning, om det hade det eller ej. Om det är så, så berätta för oss vilken denna politik är, och inte vad ni hört från folk som är inkallade.

Vittnet: Jag vill förklara varför vår politik är som den är.

Domaren: Vi har inte hört om det finns någon politik ännu.

F: Finns det någon politik?

S: Ja, vi har en politik.

F: Vilken är denna politik?

S: Politiken är att vi inte stöder eller initierar någon agitation om maten. Jag vill berätta varför. Så vitt vi vet från partimedlemmar som har inkallats och som vi har träffat när de varit på permission, och enligt vad vi hört från andra undersökningar, så finns det för närvarande inte mycket missnöje med maten.

F: Och om det skulle finnas missnöje med maten, vad skulle du då säga att det orsakas av?

S: Så vitt jag vet finns det nu bara enstaka fall av det. Vi föreslår inte att man ska klaga på maten om den är tillfredställande. Om maten är dålig kommer soldaterna själva att klaga på den, och det ska de göra.

F: Vad säger du om dessa vittnens vittnesmål...

Hr Schweinhaut: Jag protesterar.

Hr Goldman: Stryk det.

F: Vill du då definitivt slå fast vilken inställning partiet har till att skapa missnöje i armén, när inga orsaker till missnöje finns?

S: Jag känner inte till något ställe i partiprogrammet eller partilitteraturen där vi föreslår att man ska skapa missnöje utan att det finns någon grund för det. Där det finns orsaker till missnöje, så skapar detta missnöjet, inte partiet.

Hr Schweinhaut: Ett ögonblick, tack.

F: Om det har funnits klagomål, och om det har funnits missnöje, är partiet på något sätt ansvarigt för detta?

S: Nej, jag tror inte det, inte alls. Det är den nuvarande situationen som är ansvarig.

F: Och det är de som har ansvaret för maten i armén som är skyldiga till missnöjet, eller till klagomålen?

Hr Schweinhaut: Det är en ledande fråga.

Hr Goldman: Han har inte protesterat, så du kan besvara den.

Hr Schweinhaut: Då protesterar jag nu.

Domaren: Protesten godkänns.

F: Nå, angående militär utbildning under facklig kontroll – du talade innan pausen om Plattsburg. Kan du fortsätta och ytterligare förklara denna politik?

S: Jag använde det som en illustration på hur speciella läger inrättades, och hur regeringsinstruktörer anskaffades för att utbilda affärsmän och fackmän under perioden strax innan USA gick med i det första världskriget. Under spanska inbördeskriget hade alla partier och fackföreningar inte bara egna träningsläger som bemyndigats av regeringen, utan också egna regementen i kampen mot Francos fascistiska armé.

F: Enligt vad jag kan förstå är partiet för militär utbildning under facklig kontroll?

S: Ja. Tanken är att ge fackföreningarna, som de är, en större auktoritet och kontroll över sina medlemmar.

F: Och den politiken är oberoende av om partiet kontrollerar fackföreningarna eller ej?

S: Ja. Vi får ta risken att vi kommer att vara i minoritet på dessa träningsläger, precis som vi är det i fackföreningarna.

F: Vilka åtgärder föreslår ni för att genomföra denna politik om militär utbildning under facklig kontroll?

S: Jag tror att jag har nämnt det tidigare. Det är ett förslag till ett lagstiftningsprogram. Vi skulle presentera ett sådant lagförslag för kongressen och genomdriva det om vi hade makten, eller om vi kunde få stöd från kongressledamöter som är motståndare till oss på andra områden, men som skulle hålla med om detta. Detta krav är ett program som inte nödvändigtvis är socialistiskt.

F: Om en partimedlem antingen skulle försöka hindra Selective Service Act, eller förespråka att man hindrade den, vad skulle partiet göra då?

Hr Schweinhaut: Jag protesterar mot det eftersom regeringen inte lagt fram några bevis för att partiet försökt hindra Selective Service Act.

Hr Goldman: Då medger regeringen att partiet inte har försökt hindra Selective Service Act?

Hr Schweinhaut: Vi har inte försökt visa att några försök gjorts att hindra Selective Service Act.

Hr Goldman: jag slöt mig till att de frågor åklagaren ställde till ett antal vittnen om deras ålder, och det nödvändiga i att de gjorde militärtjänstgöring, var ämnat att bevisa att vi på ett eller annat sätt försökte hindra den. Om regeringen säger "nej", så släpper jag det.

Hr Schweinhaut: Vi kan rensa luften med en gång. Vi påstår inte att partiet försökte hindra någon att mönstra för militärtjänstgöring, eller på detta sätt hindra genomförandet av Selective Service Act. Vad våra bevis ville visa var vad partimedlemmarna skulle göra sedan de kommit in i armén.

Hr Goldman: Nå, då har vi klarat ut det.

F: Hörde du att ett av regeringens vittnen sa att han blev tillsagd av en partimedlem att åka till Fort Snelling och skapa missnöje? Jag tror att det var det viktigaste vittnesmålet. Hörde du det?

S: Någonting åt det hållet ja.

F: Vilken är partiets politik vad gäller att skapa missnöje på Fort Snelling eller någon annan militärförläggning?

Hr Schweinhaut: Jag protesterar mot det, eftersom han har svarat på denna fråga åtminstone två gånger.

Domaren: Protesten godkänns.

F: Har partiet någon officiell inställning till den ryska revolutionen, hr Cannon?

S: Ja.

F: Vilken är den? Har den någonsin antagits i form av en officiell resolution?

S: Den finns med i Principdeklarationen.

F: Vilken inställning har ni?

S: Att partiet stöder...

Hr Schweinhaut: Ett ögonblick. Jag protesterar mot det på grundval av att vittnet har sagt att den finns i Principdeklarationen, och då talar den för sig själv.

Hr Goldman: En förklaring av principdeklarationen vore på sin plats.

Domaren: Han får svara.

S: Det gjordes en revolution i februari enligt den ryska almanackan (dvs mars enligt den moderna almanackan). Den utvecklades till den proletära revolutionen den 7:e november enligt den moderna almanackan.

F: Vilken är marxisternas allmänna inställning till den ryska revolutionen?

S: Det har jag redan sagt, ett stöd till revolutionen.

F: Och vad betyder ”stöd”?

S: Nå, det är en ganska mild – det vore en mild beskrivning av vår inställning. Vi anser att det är den största och mest progressiva händelsen i mänsklighetens hela historia.

F: Och jag tror att du i ett tidigare svar sagt att du anser att de doktriner som förkroppsligats i den revolutionen är

S: Enligt vår uppfattning rättfärdigades marxismens teori fullkomligt i den ryska revolutionen. Den marxistiska teorin att det ska upprättas en arbetar- och bonderegering som tar itu med att genomföra en social omvandling från kapitalism till socialism – allt detta genomfördes i den ryska revolutionen.

F: Kan du säga något om revolutionens legalitet?

S: Ja.

Domaren: Mätt med vilka mått?

Hr Goldman: Vad jag menar var att han skulle förklara exakt hur revolutionen gjordes. Regeringens advokat försöker nämligen beskriva den som en minoritets våldsamma resning mot majoriteten, och fakta visar att det rakt motsatta var fallet. Jag vill att vittnet ska förklara revolutionens karaktär.

S: I mars störtades tsaren och tsarismen av ett massuppror av folket i de stora städerna och av bönderna.

F: Var bolsjevikpartiet på något sätt ansvarigt för det upproret?

S: Nej. Bolsjevikpartiet var vid den tidpunkten en mycket liten grupp.

F: Vad betyder ”bolsjevism”?

S: Ordet ”bolsjevism” är ett ryskt ord som betyder majoritet. Det fick sin politiska mening i det Ryska Socialdemokratiska Arbetarpartiet. Vid 1903 års kongress utspann sig en debatt som splittrade partiet i två grupper, majoriteten och minoriteten. Majoriteten kallades bolsjeviker och minoriteten mensjeviker.

F: Det är de ryska orden för minoriteten och majoriteten?

S: Ja. De splittrades och delades upp i två partier. Bägge två kallade sig det Ryska Socialdemokratiska Arbetarpartiet, och inom parentes i slutet skrev de ”bolsjeviker” eller ”mensjeviker”.

F: Nå, vill du fortsätta och berätta för juryn vad som hände under Oktoberrevolutionen, eller enligt vår almanacka i november 1917?

S: När tsarismen störtades av folkmassorna krossades hela tyrannins struktur. En ny regering upprättades, men det nya regeringsmaskineriet grundades på Sovjeterna, som hade uppstått spontant under det revolutionära uppsvinget. Arbetar- och soldatsovjeter upprättades överallt. I Petrograd skickade arbetarna och soldaterna delegater – deputerade – till det centrala rådet, eller som det kallades, Sovjeten. Samma sak hände i Moskva och på andra ställen. Detta organ erkändes som myndighet.

Den regering som bildades efter tsarens störtande leddes av prins Lvov, och Miljukov var utrikesminister; den erhöll sin auktoritet från de Arbetar- och Soldatdeputerades sovjeterna och de Bondedeputerades Sovjeterna. I april höll de en Nationell Allrysk Kongress av Arbetar- och Soldatdeputerades Sovjeterna, och vid denna valdes en Allrysk Central Exekutivkommitté för Arbetar- och Soldatdeputerades Sovjeterna. I maj höll bondesovjeterna en Allrysk Kongress och valde en böndernas Allryska Centrala Exekutivkommitté.

F: Hur stor del av befolkningen representerade dessa sovjeterna?

S: De representerade folket, folkets stora massa. Jag tror att det var omöjligt att ens tala om majoritet eller minoritet. De var själva massorna. Bönderna och soldaterna och arbetarna var folket; dessa två organ, den Allryska Centrala Exekutivkommittén för Arbetar- och Soldatdeputerades Sovjeterna och Bondesovjeternas Allryska Centrala Exekutivkommitté, bildade ett gemensamt organ som erkändes som det mest auktoritativa och mest representativa organet i Ryssland. Det var med deras samtycke som regeringskabinettet härskade.

Sovjeternas Allryska Exekutivkommitté avsatte Miljukov, som var bourgeoisins ledare. De gick emot honom pga hans utrikespolitik, bl a de hemliga fredsavtal som hade avslöjats. Han blev därför tvungen att avgå, ty utan sovjeternas stöd hade han ingen auktoritet. En analogi till detta är det franska systemet, där premiärministern avgår om han förlorar en förtroendeomröstning i Kammaren.

F: Så sovjeterna utgjorde det ryska folkets auktoritet?

S: Just det.

F: Hur kom bolsjevikerna till makten?

S: Om du tillåter skulle jag vilja fortsätta i tidsordning. Efter Miljukovs fall kom Kerenskij till makten – det finns en utbredd missuppfattning i detta land att han blev premiärminister efter tsarens fall. Det är inte sant. Kerenskij blev premiärminister i juli. Han utnämndes till minister och slutligen till premiärminister pga att han var medlem i det Socialistrevolutionära partiet. Det var böndernas parti, och det satt vid den tiden i ledningen för sovjeterna. Han stöddes också av arbetarna, eftersom han hade varit en arbetaradvokat. Det var grunden för Kerenskij's ämbete; dvs hans auktoritet härstammade direkt ur sovjeterna.

Under denna period var bolsjevikerna en liten minoritet. De skapade inte sovjeterna. Sovjeterna skapades av massorna; de initierades av massorna. Varken bolsjevikpartiet eller något annat parti kunde göra något utan sovjeternas stöd. Mitt under revolutionen 1905, och återigen vid tsarens störtande 1917, växte sovjeterna fram.

Den mest inflytelserika sovjeten fanns naturligtvis i Petrograd, som var regeringens centrum. Vid tiden för tsarens störtande var bolsjevikerna en liten minoritet i denna sovjet. När Kerenskij blev premiärminister hade koalitionen mellan hans Socialistrevolutionära Parti och det mensjevikiska Socialistpartiet – då hade dessa två partier tillsammans en överväldigande majoritet i sovjeterna, och de härskade i kraft av det. Bolsjevikerna var en oppositionell fraktion.

Vid den tidpunkten sa Lenin, som var bolsjevikernas talesman, om och om igen: ”Så länge vi är i minoritet i sovjeterna är det enda vi kan göra att tålmodigt förklara.” Bolsjevikpartiet var motståndare till alla försök att med hjälp av en statskupp ta makten.

F: Vad är en ”statskupp”?

S: En väpnad aktion av en liten grupp. Bolsjevikpartiet, med Lenin som talesman, krävde att Socialistrevolutionärerna och Mensjevikpartiet skulle ta fullständig kontroll över regeringen – genom att kasta ut de borgerliga ministrarna – och göra det till en ren arbetar- och

bonderegering, och de lovade: ”Om ni gör det, så lovar vi att, så länge vi är i minoritet, inte försöka störta er. Vi kommer inte att stödja er politiskt, men vi kommer inte att störta er regering så länge vi är i minoritet.” Det var bolsjevikernas politik under revolutionen mot tsaren i mars och fram till juli.

I juli iscensatte arbetarna i Petrograd, mot bolsjevikernas inrådan, en väpnad demonstration. Bolsjevikerna var mot den pga att den på ett otillbörligt sätt skulle kunna provocera situationen, och de försökte övertyga arbetarna i Petrograd att inte skrida till verket. Det var inget uppror; det var bara en parad med vapen. Denna aktion, som Petrograds arbetare genomförde mot bolsjevikernas inrådan, medförde att Kerenskijregeringen började förtrycka arbetarna.

Därefter började Kerenskijregeringen misskreditera och på ett falskt sätt beskylla bolsjevikpartiet. De anklagade Lenin och Trotskij för att vara tyska spioner. Det var föregångaren till Stalins Moskvarättegångar. De anklagade Lenin och Trotskij och bolsjevikerna för att vara tyska spioner.

Trotskij kastades i fängelse, Lenin tvingades att gå under jorden, och förtrycket fortsatte mot bolsjevikerna. Men det hjälpte inte. Bolsjevikernas politik och paroller blev allt populärare. En efter en började de stora fabrikena och regementena rösta på det bolsjevikiska programmet.

I september försökte general Kornilov, som lämpligen kan beskrivas som en rysk monarkist-fascist, göra en kontrarevolution. Han byggde upp en armé, försökte störta Kerenskijregeringen, och han tänkte återupprätta den gamla regimen.

Kerenskijregeringen, som hade satt Trotskij i fängelse, var tvungen att släppa honom för att få hans partis stöd i kampen mot Kornilovs kontrarevolutionära armé.

Trotskij hämtades från fängelset, och han åkte direkt till den Militärrevolutionära Kommittén, där det också satt folk från regeringen. Tillsammans med dem drog han upp planerna för en gemensam kamp mot Kornilov. Kornilov krossades; kontrarevolutionen krossades främst av arbetarna under bolsjevikpartiets ledning. De hindrade Kornilovs tåg; han kunde inte förflytta sina trupper; arbetarna fick hans bästa trupper att kämpa mot honom, och hans kontrarevolution krossades.

Samtidigt med detta blev bolsjevikerna hela tiden allt populärare. De var revolutionens verkliga representanter. De fick majoritet i Petrogradssovjeten, landets mest inflytelserika sovjet, och i Moskva och på andra ställen. Kerenskijregeringen förlorade mark eftersom den inte löste något av folkets problem. Bolsjevikernas paroller om ”Bröd”, ”Fred”, ”Jord” och andra paroller – det var dessa paroller massorna ville ha.

Den 7:e november hölls den Andra Allryska Kongressen av Arbetar- och Soldatdeputerades Sovjeter. Bolsjevikerna fick där majoritet. Samtidigt som sovjeterna hade möte, och bolsjevikerna fick majoritet, tog de regeringsmakten.

F: Skedde det några våldsamheter i samband med att bolsjevikerna erövrade majoriteten?

S: Mycket lite – bara lite småslagsmål, det var allt.

Hr Schweinhaut: Det var i Petrograd?

Vittnet: I Petrograd, ja. Det var också där tsaren störtades.

F: Ägde det rum några våldsamheter efter att bolsjevikerna erövrat majoriteten?

S: En sak till först. En månad senare eller så höll Bondesovjeterna en speciell allrysk Kongress, där bolsjevikerna också fick majoritet. Då lämnade minoriteten dessa auktoritativa regeringsorgan och inledde en motståndskamp mot bolsjevikregeringen.

F: Vad för våldsamheter, om några ägde rum, och vilka inledde dem?

S: De började efter det att den väpnade kampen mot regeringen inletts.

F: Vilka inledde dem?

S: Tsaristerna, de vita ryska grupperna, bourgeoisin i allmänhet, de avsatta kapitalisterna och andra. De inledde en kontrarevolution, och det inbördeskrig som följde på det varade nästan ända fram till 1921. Inbördeskriget varade så länge pga att de vita gardena och de borgerliga elementen fick stöd, först från tyskarna och sedan från England och Frankrike. T o m USA skickade en expedition.

Utöver att behöva kämpa mot sin egen inhemska opposition, var Sovjetregeringen tvungen att kämpa mot hela den kapitalistiska världen; att bolsjevikerna representerade den stora majoriteten av folket bevisas bäst av det faktum att de segrade i inbördeskriget, inte bara mot sina inhemska motståndare, utan också mot utländska krafter som försåg oppositionen med vapen, soldater och pengar.

F: Hur valdes sovjeterna på den tiden?

S: De valdes på fabriksarbetarmöten; d v s fabriksarbetarna hade möten för att välja sina delegater. Varje sovjet utgjorde en del av regeringen, och tillsammans utgjorde sovjeterna regeringen.

I sovjetsystemet väljer fabriksarbetarna delegater efter antal, en per tusen t ex. Regimenterna gör samma sak. Bönderna och fattigbönderna likaså. Den regering som på detta sätt upprättas, av dess sovjeter, representerar hela den del av folket som är indragen i produktiv aktivitet.

F: Hur många medlemmar hade bolsjevikpartiet vid tiden för den ryska revolutionen i november 1917?

S: Den mest trovärdiga siffra jag har sett är 260 000, eller en kvarts miljon. Det verkar vara den siffra som är mest trovärdig.

F: Och hur stor del av befolkningen stödde bolsjevikpartiet vid den tiden?

S: Enligt min uppfattning stödde den stora majoriteten av arbetarna, bönderna och soldaterna dem vid den tidpunkt då de tog makten och efteråt.

F: Från vilken grupp eller klass i samhället fick bolsjevikpartiet de flesta av sina medlemmar?

S: Från arbetarna. Det var ett arbetarparti, ett parti av industriarbetare och lantarbetare. Det fanns en del bönder i partiet, men partiet utgjordes huvudsakligen av industriarbetare i städerna, lantarbetare, och en del intellektuella, en del utbildade personer som hade ställt sig i arbetarnas tjänst i partiet.

F: Hur många arbetare fanns det i Ryssland vid tiden för revolutionen – med ”arbetare” menar jag då industriarbetare?

S: Fem miljoner.

F: Och majoriteten av befolkningen bestod av bönder?

S: Bönder, ja.

F: Hur många medlemmar tror du att Socialist Workers Party kommer att ha när majoriteten av folket i detta land antar partiets program?

Hr Schweinhaut: Jag protesterar, Ers Nåd.

Domaren: På vad grundar ni er protest?

Hr Schweinhaut: Han ber vittnet att idag gissa hur många medlemmar Socialist Workers Party kommer att ha när en majoritet av folket i USA antar dess program.

Domaren: Det finns för många element av spekulation i det. Protesten godkänns.

F: Kan du berätta för rätten och juryn vilka motsättningar som uppstod mellan Stalin och Trotskij efter revolutionen.

Hr Schweinhaut: Jag protesterar mot det. Jag tycker det verkar oviktigt och ovidkommande.

Hr Goldman: Åklagaren har påstått, och jag tror att hr Anderson har gjort många påståenden i den riktningen, att Trotskij, som är ärkekonspiratören i detta fall, hade vissa teorier och vissa doktriner. Jag tycker att juryn har rätt att på ett allmänt sätt – det är omöjligt att gå in på det i detalj – få höra om det. Regeringen har öppnat sitt fall på ett sådant sätt att det är viktigt för juryn att få reda på åtminstone vissa delar av Trotskijs grundläggande principer, eftersom det påstås att han var en av ärkekonspiratörerna.

Domaren: Nå, om ni går med på att begränsa vittnesmålet till en rimlig längd.

Hr Goldman: Det ska jag förvisso – annars kan vi bli kvar här i två år.

Hr Anderson: Det enda vi nämnt om Trotskij var en del litteratur, tal och pamfletter i partipressen.

Hr Goldman: När åklagaren använt tre veckor, tycker jag han skulle ge mig åtminstone en vecka för att gå igenom fallet.

Domaren: Jag tycker inte att det är nödvändigt att gå igenom det på det sättet.

F: Kan du kort beskriva de grundläggande motsättningarna som uppkom mellan Stalin och Trotskij efter revolutionen? **5:** Jag nämnde häromdagen att kampen hade sitt ursprung i frågan om demokratin. Det var kampens ursprung, och den inleddes egentligen av Lenin, i samarbete med Trotskij. Lenin överlevde inte, så han kunde inte delta i den striden, och Trotskij tvingades leda den. Den utvecklades snabbt vidare.

För kritiska observatörer blev Stalins tendens att krossa demokratin inom partiet och i landet i sin helhet snart uppenbar. Grunden till detta var Stalins strävan att ändra programmets och revolutionens inriktning, och det kunde bara genomföras med hjälp av dessa medel. Trotskij kämpade för att man fritt skulle kunna diskutera problemen, och han var fast övertygad om att majoriteten av arbetarna i partiet skulle stödja hans program. Enligt vår uppfattning representerade Stalin och hans grupp den konservativa tendensen. Denna baserade sig på ett visst skikt inom partiet och regeringen, som hade uppnått officiella ställningar och privilegier, och som ville ha kvar dessa.

F: Enligt er uppfattning representerade Stalin då byråkraterna i partiet?

S: Byråkraterna och de konservativa. Faktum är att Trotskij i ett skede av kampen kallade dem den byråkratisk-konservativa fraktionen.

F: Som var intresserade av vad?

S: Den var intresserad av att bevara sina privilegier och inte sprida förmånerna till den stora massan av folket.

F: Vilken form fick denna Stalins diktatur?

S: Den antog formen av ett krossande av demokratin i kommunistpartiet och upprättandet av en diktatorisk regim där, till exempel...

Hr Schweinhaut: Får jag, medan hr Cannon tar en paus, protestera mot detta sätt att lägga upp vittnesmålet? Det är oväsentligt och ovidkommande för frågorna här. Det är oväsentligt vilken sorts regim Stalin upprättade i Ryssland. Vad bryr vi oss om det?

Domaren: Jag ser ingen anledning till att han ska gå in på detaljer. Jag tycker att ni borde förstå det, hr Goldman. Jag vill ge er alla möjligheter, alla rimliga möjligheter, att presentera er teori om fallet, men jag tycker faktiskt att det finns mycket här som är oväsentligt och ovidkommande.

F: Vilken ståndpunkt har partiet till dagens Sovjetunionen?

Hr Schweinhaut: Jag protesterar mot det, Ers Nåd.

Domaren: Han får svara på det.

S: Vi kallar Sovjetunionen av idag för en arbetarstat som skapats av revolutionen i november 1917. Den är förvrängd och t o m degenererad p g a den nuvarande dåliga regimen, men icke desto mindre har den kvar sin grundläggande karaktär som en arbetarstat, eftersom den grundas på en nationaliserad industri och inte på privategendom.

F: Nå, vilken inställning har partiet till försvaret av Sovjetunionen, och varför?

S: P g a vad jag just sagt är vi för att försvara Sovjetunionen mot imperialistmakterna. Vi anser att det är en progressiv utveckling, en arbetarstat som har nationaliserat industrin och avskaffat privatkapitalism och godsägeri. Det är anledningen till att vi försvarar den.

F: Ni anser alltså att den ryska eller sovjetiska staten är en stat som grundas på expropriering av privatindustrin från kapitalisterna?

S: Ja, att industrin fungerar som en nationaliserad industri.

F: Och ni försvarar en sådan stat?

S: Ja.

F: Har inte Stalin mördat de flesta av de s k trotskisterna i Ryssland?

S: Jo. Vi är emot Stalin, men inte mot den sovjetiska formen av industriproduktion.

Domaren: Juryn ska komma ihåg den förmaning som vi tidigare givit dem, och vi ska nu ta paus till klockan två i eftermiddag.

Förenta Staternas distriktsdomstol

Minnesota, fjärde kretsen

Onsdagen den 19:e november 1941

Eftermiddagssessionen

Domaren: Fortsätt mina herrar.

James P. Cannon som tidigare svurit eden, återtog vittnesbåset och vittnade sålunda:

Direkt förhör (fortsättning)

av hr Goldman:

F: Och partiet skulle utnyttja alla möjligheter till en fredlig omvandling, om de arbetande massorna fick demokratiska rättigheter?

S: Enligt min uppfattning, hela vägen ja.

F: T o m så långt som att förändra Förenta Staternas grundlag, så som grundlagen stadgar?

S: Om de demokratiska friheterna bevaras, om de inte störs genom att regeringen tar till fascistiska metoder, och om majoriteten av folket, som stöder socialismens idéer, kan säkra segern med hjälp av de demokratiska processerna, ser jag ingen orsak till varför de inte kan använda, fortsätta att använda, den demokratiska metoden att ändra grundlagen så att den passar den nya regimen.

Givetvis måste förändringarna vara mycket drastiska, men jag kan tänka mig att när som helst skriva in vissa delar av grundlagen i partiets program – t ex Rättighetsförklaringen (Bill of Rights), som vi tycker är bra. Vi tycker att den del av grundlagen som försvarar rätten till privategendom absolut måste ändras i det samhälle vi ser fram mot. Detta samhälle avskaffar det privata ägandet av de stora industriföretagen.

F: Men ni tror att minoriteten med största sannolikhet inte kommer att gå med på en sådan fredlig omvandling, eller hur?

S: Det är vår uppfattning. Den grundas på de historiska erfarenheterna av hur ovilliga alla privilegierade klasser, oavsett hur utlevade de är att lämna scenen utan att med hjälp av våld försöka påtvinga majoriteten sin vilja. Jag gav flera exempel igår.

F: Vilken...

S: Jag kan ge ytterligare ett exempel. Den bolsjevikiska revolutionen i Ungern t ex genomfördes utan att det spilldes en enda droppe blod, på ett helt fredligt sätt.

F: När var det?

S: Det var 1919. Den regering som upprättades efter kriget, med greve Karolai som premiärminister, hade nått vad de ansåg vara en återvändsgränd – de kunde inte kontrollera landet, de hade inte massorna stöd. Greve Karolai besökte, i egenskap av regeringschef, och efter att själv ha föreslagit det, då ledaren för Ungerns bolsjevikparti, eller snarare kommunistparti, som satt i fängelse. Greve Karolai anmodade honom att ta regeringsmakten på ett fredlig, lagligt sätt, precis som när man byter kabinett i det franska parlamentet – innan Petainregimen, förstås.

Mot denna sovjetregering, som hade upprättats på detta fredliga sätt, revolterade den privilegierade klassen, jordägarna och de största ägarna. De organiserade en väpnad kamp mot regeringen och störtade den slutligen. Våld i masskala följde efter regeringsskiftet.

F: Vilken ställning ger partiet åt Karl Marx och hans doktriner?

S: Karl Marx var upphovsman till de teorier och doktriner och samhällsanalyser som vi kallar den vetenskapliga socialismen, eller marxismen, och på vilken hela den vetenskapliga socialistiska rörelsen alltsedan dess har grundats.

I *Kommunistiska Manifestet* från 1848 skisserade han sina teorier, och i andra stora verk, särskilt i *Kapitalet*, gjorde han en mycket uttömmande vetenskaplig analys av de lagar som styr det kapitalistiska samhällets funktion. Han visade hur motsättningarna inom detta samhälle skulle leda till att det bröt samman som samhällssystem. Han visade hur intressekonflikten mellan arbetsköpare och arbetare skulle innebära en oavbruten klasskamp, tills dess arbetarna tog makten och upprättade det socialistiska samhället.

Så man kan se Karl Marx inte bara som grundare av vår rörelse, utan också som den mest auktoritativa representanten för dess ideologi.

F: Godtar partiet alla de uttalande Karl Marx gjort i sina böcker?

S: Nej, partiet har aldrig förbundit sig att göra det. Vi anser inte ens Marx ofelbar. Partiet antar hans grundläggande idéer och teorier som sina grundläggande idéer och teorier. Det hindrar inte att partiet eller partimedlemmar kan vara oense med saker som Marx sagt eller skrivit, och som inte gäller rörelsens, doktrinens, grundläggande bas.

F: Och ni tolkar Marx, eller tillämpar de marxistiska teorierna, utifrån de nutida förhållandena, eller hur?

S: Ja. Vi ser inte den marxistiska teorin som en gudomlig uppenbarelse, som en dogm. Engels uttryckte detta när han sa att vår teori inte är en dogm, utan en vägledning till handling. Det betyder att den är en metod som de som studerar marxismen måste förstå och lära sig att tillämpa. Man kan läsa varje brev och varje rad som Marx skrivit och ändå inte vara en användbar marxist, om man inte vet hur man ska tillämpa dem på sin tids förhållanden. Det har funnits sådana personer. Vi kallar dem pedanter.

F: Du känner till *Kommunistiska Manifestet*, eller hur?

S: Ja.

F: Och du kommer ihåg – jag tror det är *Manifestets* sista stycke, där Marx och Engels säger: ”Kommunisterna försmår att hemlighålla sina åsikter och avsikter”, och nämner något om en våldsamt revolution. Minns du det?

S: Ja, det står: ”Kommunisterna försmår att hemlighålla sina åsikter och avsikter. De förklarar öppet, att deras mål blott kan nås genom en våldsamt omstörtning av all hittillsvarande samhällsordning”.

F: När skrevs det *Kommunistiska Manifestet*?

S: 1848.

F: Skrev Marx, sedan han skrivit det *Kommunistiska Manifestet*, något om chanserna för en fredlig revolution i de demokratiska länder?

S: Ja.

F: Var skrevs det, och förklara för juryn vad han skrev.

S: Det mest auktoritativa ställe där det slogs fast och förklarades är inledningen till första bandet av Marx’ mästerverk, *Kapitalet*. Inledningen skrevs av Friedrich Engels, som var Marx medarbetare och medförfattare till *Kommunistiska Manifestet*. I hela vår rörelse identifieras han helt och hållet med Marx’ samtliga idéer och teorier. Efter Marx död redigerade och sammanställde Engels faktiskt de två sista banden av *Kapitalet*.

F: Vad skrev han i den inledningen?

S: Det gällde den engelska översättningen av *Kapitalet*, och inledningen presenterade boken för den engelska publiken. Engels slog fast – jag tror att jag kan citera nästan ordagrant – att han tror att detta verk från en man som under hela sitt liv hade uppfattningen att ”åtminstone i Europa, England är det enda land, där den oundvikliga sociala revolutionen helt och hållet skulle kunna genomföras med fredliga medel” – han tyckte att en sådan bok borde uppmärksammas av den engelska allmänheten. Det är bra nära ett ordagrant återgivande av vad han slog fast i denna inledning.

F: Och varför hade Marx denna åsikt om England?

S: Tja, han hade den åsikten om England p g a att det, till skillnad från självhärskardömena, hade ett parlamentariskt system, demokratiska processer och medborgerliga rättigheter i den politiska proceduren.

F: Så vid den tidpunkten då Marx och Engels skrev *Kommunistiska manifestet*, så existerade ingen demokrati på den europeiska kontinenten?

S: Hela Europa sjöd vid den tiden av revolutioner.

F: Och inga demokratiska processer var tillgängliga.

S: Åtminstone inte i det stabila system som hade upprättats i England. För att fullständiga vidden av den inledning jag talar om, tror jag att jag ska tillägga att Engels, efter att ha gjort den anmärkning jag nämnt, sa: ”Men förvisso har han (Marx) inte glömt att tillägga, att han knappast väntar, att Englands härskande klasser utan ’proslavery rebellion’ skall underkasta sig denna fredliga och lagliga revolution”. D v s efter maktövertagandet.

Domaren: Ursäkta mig, hr Cannon. Skulle ni vilja vara vänlig att utreda lite varför denna proslavery-mening är så viktig?

Vittnet: Ja. Jag tror att han hade det amerikanska inbördeskriget i åtanke. Marx och Engels följde uppmärksamt det amerikanska inbördeskriget, de skrev mycket om det i *New York Tribune*. En sammanställning av dessa artiklar, både de politiska och de militära, har publicerats i en bok, som är en klassiker i vår rörelse. Och vad Marx utan tvivel hade i åtanke när han talade om ett ”proslavery rebellion”, var en liknelse med det amerikanska inbördeskriget, som han hade kallat ett proslavery rebellion från Söderns slavägare. Givetvis hävdade han inte att den engelska borgarklassen är slavägare i samma mening, utan att de suger ut arbetarna.

F: Vilket är, enligt din mening, förhållandet mellan Socialist Workers Partys Principdeklaration och Karl Marx’ teorier?

S: Jag skulle vilja säga att Principdeklarationen, i så måtto som vi förstår marxismen och kan tillämpa den, är en tillämpning av de marxistiska teorierna och doktrinerna, hela hans idésystem, på de sociala problemen i Amerika.

F: D v s att Principdeklarationen grundas på Karl Marx’ grundläggande teorier?

S: Ja, vi anser att den är ett marxistiskt dokument.

F: Vilken ställning ger partiet åt Lenin?

S: Enligt vår bedömning var Lenin den störste praktiske ledaren för arbetarrörelsen och den ryska revolutionen, men han var inte på Marx nivå på det teoretiska området. Lenin var en lärjunge till Marx, inte en teoretisk nydanare. Förvisso bidrog han med en del mycket viktiga teorier, men ända fram till sin död grundade han sig på Marx, som en lärjunge i den marxistiska världsrörelsen. Han är lika högaktad som Marx, med denna skillnad mellan de bägges förtjänster.

F: Håller partiet eller partimedlemmarna med om allt Lenin skrivit och publicerat?

S: Nej. Samma sak gäller för Lenin som för Marx, d v s att vår rörelse stöder de grundläggande idéer och doktriner som Lenin kungjorde, praktiserade och genomförde. Det utesluter inte möjligheten att man kan vara oense med honom om den ena eller andra speciella artikeln, eller att enskilda partimedlemmar skiljer sig från Lenin i viktiga avseenden. Det har varit fallet mer än en gång i vårt parti.

F: Är det förresten riktigt att det finns en kommunistisk regering i Sovjetunionen?

S: Nej, inte enligt vår uppfattning.

F: Är det sant att det är kommunism i Sovjetunionen?

S: Nej, det är inte kommunism i Sovjetunionen.

F: Är det socialism i Sovjetunionen?

S: Nej – nå, jag skulle vilja klargöra detta. Socialism och kommunism är i den marxistiska rörelsen mer eller mindre utbytbara termer. Några gör åtskillnad mellan dem; Lenin t ex använde uttrycket socialism för kommunismens första stadium, men jag har inte hittat någon annan auktoritet för att begreppen ska användas så. Jag tror att det är Lenins egen speciella idé. Jag t ex anser att termerna socialism och kommunism är utbytbara, och de syftar på det klasslösa samhälle som grundas på planerad produktion efter behov, till skillnad från ett kapitalistiskt system som grundas på privategendom och produktion för profit.

F: Kan det finnas ett socialistiskt samhälle med en diktatur av den typ Stalin har för närvarande?

S: Nej. När man närmar sig det klasslösa socialistiska eller kommunistiska samhället blir, enligt Marx och Engels, staten inte mer, utan mindre och mindre en faktor i de mänskliga relationerna, och slutligen vittrar den bort och försvinner, och ersätts av eller utvecklas till ett administrativt organ som inte utövar något förtryck mot folket.

Så i vår terminologi betyder själva ordet stat ett klassamhälle – d v s en klass som dominerar och en klass som undertrycks. Detta gäller både en kapitalistisk stat, som enligt vår uppfattning förtrycker eller undertrycker arbetarna och bönderna och representerar storkapitalets intressen, och en arbetar- och bondestat omedelbart efter revolutionen. Denna stat representerar arbetarnas och böndernas intressen och trycker ned den avsatta kapitalistklassens alla försök att göra motstånd mot dess auktoritet eller återupprätta sitt styre.

Men när de gamla utlevade utsugarklassernas motstånd väl är brutet, och när dess medlemmar förlikar sig med det nya samhället och upptas i det, finner sin plats i det, och klasskampen – som är den dominerande faktorn i alla klassamhällen – avskaffas i och med att klasskillnaderna försvinner, då försvinner statens viktigaste funktion som ett förtryckarinstrument, och i och med det vittrar den bort. Detta är Marx' och Engels uppfattning, en uppfattning som alla deras lärjungar vidhåller.

F: Använde Lenin någonsin termen ”blanquism” som benämning på en viss sorts rörelse?

Domaren: Hur sa?

Hr Goldman: Blanquism.

Vittnet: Ja. Under den ryska revolutionens lopp skrev han flera artiklar. Mer än en gång skrev han: ”Vi är inte blanquister”.

F: Vad betyder ”blanquism”?

S: Blanqui var en figur i den franska revolutionära rörelsen. Han hade en del anhängare i Pariskommunen 1871. Blanqui hade sin egen uppfattning om partiet och revolutionen, och bland de som studerar arbetarrörelsen historia är hans teorier kända under namnet blanquism.

F: Vilka är hans teorier?

S: Blanquis tanke var att en liten grupp beslutsamma, hårt disciplinerade män skulle kunna genomföra revolutionen med hjälp av en statskupp.

F: Vad är en statskupp?

S: Det är att gripa makten, gripa statsmakten, med hjälp av en liten, beslutsam, disciplinerad grupps väpnade aktioner; de skulle så att säga göra revolutionen åt massorna.

F: Och vad sa Lenin om det?

S: Lenin polemiserade mot denna ståndpunkt, och hans artiklar var svar till de motståndare som hade anklagat bolsjevikerna för att syfta till att gripa makten utan att vara i majoritet. Han sa: ”Vi är inga blanquister. Vi grundar oss på masspartier och massrörelser, och så länge vi är i minoritet är vår uppgift att tålmodigt förklara problemen och frågorna tills vi får majoritet, och så länge vi är i minoritet kommer vi inte att försöka störta er. Om ni låter oss ha vår yttrande- och pressfrihet, ger oss möjlighet att föra fram våra idéer, så behöver ni inte frukta någon blanquistisk kupp från vår sida”. En kupp är, som jag tidigare förklarat, en liten grupps försök att gripa makten genom en överraskningstaktik.

F: Så Lenin förlitade sig på masspartier och på att vinna en majoritet för dessa partier, eller hur?

S: Ja, i Kommunistiska Internationalens ungdom – det är en period som jag känner till genom noggranna studier, och genom att jag personligen deltagit i rörelsen – slog han ständigt fast denna tanke, inte bara gentemot sina kritiker i Ryssland, utan också gentemot olika individer och grupper som stödde den ryska revolutionen, men som hade en del felaktiga idéer.

I mars 1921 t ex, försökte det nybildade tyska partiet göra uppror utan att ha massornas stöd; i vår internationella rörelses litteratur blev det känt som ”marsaktionen”. Den taktik som låg bakom den, vissa av de tyska ledarnas uppfattning att de kunde framtvunga revolutionen med hjälp av sin egen beslutsamhet och sina egna uppoffringar – hela denna tanke, marsaktionen och alla de idéer den omfattar, fördömdes, på Lenins och Trotskijs begäran, av den Kommunistiska Internationalens tredje kongress. De förkastade denna teori, och mot den ställde de masspartier, massrörelser och att få majoritet.

För det tyska partiet lade de fram parollen att det skulle sikta på att få en miljon medlemmar. Zinovjev, som var Kominterns ordförande, hade som ett av sina ledande teman i den tyska frågan att det tyska partiets uppgift var att inte bli otåliga eller försöka skynda på historien, utan att inrikta sig på agitation och propaganda, och ha som mål en miljon medlemmar i partiet.

F: Denna miljon medlemmar skulle inte själva göra revolutionen, eller hur?

S: Naturligtvis inte – Lenin förväntade sig inte att en majoritet av befolkningen skulle bli medlemmar i partiet, utan bara att de skulle stödja partiet. Men själva det faktum att han föreslog – eller snarare Lenins ställföreträdare Zinovjev, i egenskap av Kommunistiska Internationalens ordförande, föreslog – som paroll ”En miljon medlemmar i det tyska partiet”, var förvisso ett klart indicium på att de inte förväntade sig att vinna en majoritet av folket innan de hade ett numerärt stort parti.

F: Nå, vilka, om några, relationer hade Leo Trotskij med Socialist Workers Party?

S: När vår fraktion 1928 uteslöts ur kommunistpartiet antog vår rörelse Trotskijs program.

Vi stödde ända från början hans program – och det var långt innan vi hade några personliga kontakter med honom. Han hade uteslutits ur det ryska partiet och landsförvisats till ett ställe som heter Alma Ata, och ligger mitt i den asiatiska vildmarken. Vi hade inga förbindelser med honom. Vi visste inte var han fanns, och om han var död eller levande. Men vi hade ett av hans viktigaste programmatiska dokument, som hette *Kritiken av Kominterns Programförslag*. Denna bok gick utförligt och grundläggande genom hans teorier kontra Stalins. Vi antog den som vårt eget program, och ända från början utropade vi vår fraktion till Trotskij fraktion.

I ungefär sex månader arbetade vi här utan att ha några förbindelser med honom. När han deporterades till Turkiet – Konstantinopel – upprättade vi brevlades förbindelse med honom. Senare besökte olika ledande partimedlemmar honom. Vi hade en väldigt omfattande

korrespondens med honom, och i denna brevväxling, och vid enskilda medlemmars besök, hade vi ett oerhört nära förhållande till honom, och vi såg honom hela tiden som vår rörelses teoretiska inspiratör och lärare.

F: När besökte du Trotskij första gången?

S: Det var i Frankrike 1934 – d v s första gången sedan vi uteslutits ur kommunistpartiet.

F: Och vilken roll, om någon, spelade Trotskij i formulerandet av Socialist Workers Partys doktriner?

S: Han spelade en mycket viktig roll. Trots att han inte skrev våra partidokument, så var hans idéer, som tolkade marxismen i vår tid, den källa där vi erhöll våra viktigaste begrepp. Vi skrev om dem till amerikanska termer, och försökte tillämpa dem på amerikanska förhållanden.

F: Skrev han på den tiden några artiklar om förhållandena och utvecklingen i Förenta Staterna?

S: Jag kan inte påminna mig att han då skrev särskilt mycket om Amerika.

F: Sa han på den tiden någon gång till er vilka praktiska aktioner er grupp skulle vidta i USA?

S: Ja. Ett av diskussionsämnena i vår ungdom var vad för sorts aktiviteter vi skulle sysselsätta oss med.

Han stödde tanken på att vi den första tiden skulle syssla med rent propagandistiska aktiviteter – d v s till skillnad från vad vi kallar massarbete. Vi var så få, vi kunde inte hoppas på att göra något annat än att försöka ge ut en tidning och omvända en del människor till våra grundläggande idéer. Denna mycket, mycket blygsamma uppgift av rutinpropaganda framtvingades av situationen för vår grupp vid den tiden, och han stödde det.

F: När upprättade ni för första gången täta kontakter med Trotskij?

S: Han kastades ut ur Frankrike, och senare även ur Norge. Slutligen fick han, tack vare president Cardenas ingripande, asyl i Mexico. Om jag inte missminner mig var det i januari 1937.

Han bodde därefter i Mexico fram till den 21:a augusti 1940, då han mördades. Under denna period gjorde vi täta besök hos honom. Jag var själv där två gånger, en gång på våren 1939 och ytterligare en gång på sommaren 1940. Andra partiledare och partimedlemmar besökte honom ofta. Jag hade personligen en mycket aktiv brevväxling med honom, och detsamma gällde andra partimedlemmar. Jag skulle vilja säga att vi hade en mycket, mycket nära kontakt med honom sedan han kommit till Mexico.

F: Vad gjorde Socialist Workers Party för att hjälpa Trotskij att skydda sig, och för att hjälpa honom med hans utgifter?

S: Vi visste att Trotskij var dömd att mördas av Stalin, som i sina massrättegångar, förföljelser, komplotter o s v hade dödat praktiskt taget samtliga av revolutionens viktigaste ledare. Vi visste att Trotskij, som var Stalins värste motståndare, var dömd att mördas, och vi tog itu med att skydda honom. Vi bildade en speciell kommitté, vars enda uppgift var att samla in pengar för att stödja hans ansträngningar.

Vi skaffade vakter, vi tillhandahöll regelbundet och systematiskt pengar till ombyggnad av hans hus, så att det skulle bli så likt en fästning som möjligt. Vi samlade ihop och tillhandahöll de pengar som behövdes för att köpa honom huset. Vi stod till tjänst med utgifter för de vakter som skickades dit, och överhuvudtaget gjorde vi allt i vår makt för att skydda hans liv och underlätta hans arbete.

F: Vad handlade era diskussioner med Trotskij om?

S: Alla världsörelsens viktiga problem.

F: Några av den amerikanska arbetarrörelsens problem.

S: Ja.

F: Diskuterade ni någonsin frågan om fackföreningarnas försvarsgrupper och Lokalavdelning 544 med honom?

S: Nej. Personligen hade jag inga diskussioner med honom om 544:ans försvarsgrupper. Vi diskuterade frågan om försvarsgrupper i allmänhet. Jag tror att det var vid vårt besök 1938.

F: Känner du till om Trotskij hade många gäster?

S: Ja, jag vet att han hade det. Jag vet att han hade många gäster, eftersom jag i egenskap av partisekreterare ofta ombads att ge introduktionsbrev till människor som ville träffa honom. Han besöktes inte bara av våra medlemmar, utan också av journalister, lärare, en historieklass som brukar resa omkring i Mexico, och han besöktes av många sorters offentliga personer medan han var där.

F: Diskussionerna ni hade med Trotskij gällde allmänna politiska frågor, eller hur?

S: Ja – frågor om kriget, fascismen, fackföreningsarbetet.

F: Men de hade inget att göra med partiets aktiviteter, partiavdelningar eller speciella delar av partiet?

S: Nej. Jag kan inte påminna mig att Trotskij någonsin intresserade sig för det lokala partiarbetet i detalj. Jag minns inte det.

F: Hur upptagen var han?

S: Han var den mest upptagne man jag någonsin känt. Utöver det politiska arbetet, sin enorma brevväxling och sitt journalistiska arbete – och han skrev oräkneliga artiklar och pamfletter åt oss – så skrev Trotskij åt tidningar och tidskrifter som *New York Times*, *Saturday Evening Post*, *Liberty* och andra tidningar. Under de elva åren från exilen till Turkiet fram till sin död 1940, var Trotskij's litterära produktion dessutom större än vad en genomsnittsförfattare, som inte gör annat än skriver, klarar av.

Han skrev tre tjocka böcker om den ryska revolutionens historia, böcker som ur en litterärt produktiv synvinkel kan anses vara en livsuppgift för varje författare. Han skrev en tjock bok som hette *Den förrådada revolutionen* och han skrev sin självbiografi och oräkneliga mindre böcker, pamfletter och artiklar under den perioden.

F: Då störde inte partiet honom med mindre viktiga frågor om sin politik och sina aktiviteter?

S: Inte så vitt jag vet; jag vet att jag aldrig gjorde det.

F: Kan du berätta för rätten och juryn om Socialist Workers Partys inställning till arbetarförsvarsgrupper?

S: Tja, partiet är för att arbetarna organiserar försvarsgrupper närhelst deras organisationer eller möten hotas av våld från ligister. Arbetarna ska inte låta sina möten brytas upp eller sina lokaler förstöras, eller sitt arbete störas av Ku Klux Klanmedlemmar eller Silverskjorter eller fascisterna av alla sorter, eller ligister, eller reaktionära banditer, utan de ska, när det behövs, organisera en vaktstyrka och skydda sig.

F: För hur länge sedan förde den grupp där du är medlem för första gången fram tanken på arbetarförsvarsgrupper?

S: Jag har känt till denna som ingalunda uppfanns av oss, under alla mina trettio år i arbetarrörelsen. Jag har känt till tanken på arbetarförsvargrupper, och jag har sett dem organiseras och hjälpt till att organisera dem, mer än en gång innan jag någonsin hörde talas om den ryska revolutionen.

F: Och började den trotskistiska gruppen organisera dessa vaktstyrkor innan den antog namnet Socialist Workers Party?

S: Ja, redan det första året vi fanns till, redan 1929. Kommunistpartiet, stalinisterna försökte med våld bryta upp våra möten. De bröt faktiskt upp några möten, och vårt svar blev att organisera arbetarförsvargrupper för att skydda våra möten. Vi inbjöd inte bara trotskister att delta i detta försvar, utan även andra arbetarorganisationer som också attackerades av de stalinistiska ligisterna.

Låt mig förklara detta. Stalinisterna hade vid den tiden satt i system att försöka bryta upp möten som hölls av Socialistpartiet, IWW, en grupp som kallade sig Proletärerna, alla som inte höll med stalinisterna. De försökte med Stalins metod bryta upp mötena. Helt i självförsvar, utan att ha någon teori, reagerade vi och organiserade arbetarförsvargrupper för att skydda våra möten. Jag kan inom parentes nämna att vi lyckades så bra med detta och fick till priset av några spräckta skallar slut på dessa skumraskaffärer, vilket jag personligen var tacksam för på den tiden.

F: Jag har här en volym av *The Militant*, märkt 1928 och 1930, och jag skulle vilja att du med hjälp av denna friska upp ditt minne och berättar för juryn vid vilka tillfällen arbetarförsvargrupperna organiserades av den trotskistiska gruppen. Läs bara artikeln och berätta sedan för juryn om den, utan att läsa upp artikeln.

S: Den första artikeln är daterad den 1:a januari 1929. De handlar om ett möte i New Haven, Connecticut, där jag talade. Mötet hette "Sanningen om Trotskij och Oppositionens plattform". Det är en nyhetsartikel om mötet.

F: Nå, hr Cannon, läs den bara och berätta sedan för juryn vad du minns om den händelse.

S: Jag minns den mycket väl, därför att de skickade ett gäng ligister till mötet och de bröt upp det. De lät mig inte fortsätta mitt tal, och satte igång ett slagsmål, och mitt under slagsmålet kom polisen till lokalen och förklarade mötet upplöst. Det är en rapport om ett möte i Labor Lyceum i Ne Haven, Connecticut, den 21:a december 1929.

F: Och organiserade ni senare några försvarsgupper för att skydda era möten?

S: Ja, i samma artikel finns en rapport om ett andra möte, som hölls i Philadelphia den 27:e december. Max Shachtman var talare. Det står att efter de erfarenheterna i New Haven organiserades en arbetarförsvargrupp som kom och skyddade mötet och talaren kunde tala utan att bli avbruten.

F: Talade du någonsin vid ett möte som skyddades av arbetarförsvargrupper?

S: Ja. Här är *The Militant* (pekar) från den 15:e januari 1929. Där rapporteras det om ett möte i Cleveland, Ohio, där jag talade om samma ämne som tidigare, "Sanningen om Trotskij och den ryska Oppositionen". Artikeln berättar att ett gäng stalinister kom dit och försökte störa mötet. De häcklade talaren och började att försöka att med våld –

F: Det var du som var talaren, eller hur?

S: Det var jag som talade, och jag minns mycket väl att jag skyddades av en vaktstyrka som vi hade organiserat, och artikeln säger att arbetarförsvargruppen slutligen bildade en flygande kil och kastade ut oroselementen från mötet, och talaren tilläts fortsätta till slutet.

F: Talde du senare vid några möten där arbetarförsvargrupper organiserades för att skydda mötena?

S: Ja, här finns en rapport i *The Militant* från februari 1929, och den berättar om två möten i staden Minneapolis, där jag talade.

F: Och minns du vad som hände vid dessa möten?

S: Ja. Det första mötet försökte vi hålla i en möteslokal här – jag minns inte vad det hette, AOUW-lokalen står det här – jag kommer ihåg att ett gäng stalinister angrep mötet innan det hade börjat, och de anföll Oscar Coover med batonger – när han stod vid dörren och tog emot biljetter tror jag. De tvingade sig in i lokalen innan folk hade kommit och tog platserna längst fram. När folk kom in och jag gick fram för att tala reste de sig upp och avbröt och häcklade och störde och fick mötet i oordning tills det slutligen slutade i allmänt slagsmål, och jag fick inte en chans att hålla mitt tal. Sedan säger artikeln här...

F: Nå, vad minns du?

S: Ja, det står i det här numret av tidningen att vi sedan gick till IWW:s lokal här – det är en annan radikal organisation, som vi inte är med i, men som också har utsatts för denna stalinistiska taktik. Vi frågade dem om de ville samarbeta med oss och organisera en vaktstyrka för att skydda mötet, så att jag kunde tala om det ämne som jag då turnerade runt landet med, ”Sanningen om Trotskij och vår plattform”. De gick med på det.

Vi bildade en arbetarförsvargrupp i Minneapolis i januari 1929, och IWW lät oss använda deras lokal. De hade en egen lokal någonstans här nere på Washington Street. Vi annonserade flitigt inför mötet och tillkännagav att detta möte skulle skyddas av en arbetarförsvargrupp. Jag vet personligen att det fanns en sådan försvargrupp, att de utrustade sig med yxskaft och stod längs sidorna i lokalen och längst fram, och sa att ingen skulle störa mötet. Jag talade i ungefär två timmar utan att någon störde, och jag skyddades av denna arbetarförsvargrupp.

F: Så du kan av egen erfarenhet säga att arbetarförsvargrupperna...

S: Det finns flera artiklar här om du vill höra om dem. Det tog lite tid innan vi slutligen hade hävdat vår rätt att få vara ifred, men därefter behövde vi inte försvargrupperna längre, så vi upplöste dem.

F: Nå, vilka formella åtgärder vidtog Socialist Workers Party vad gäller de arbetarförsvargrupper ni förespråkade?

S: Mellan 1938 och 1939 ställdes vi i vissa delar av landet inför en spirande fascistisk rörelse. Organisationer med olika namn började predika Hitlers doktriner, och de försökte praktisera Hitlers metod att fysiskt skrämman arbetarmöten, judar, judiska affärer, och med våldsamma metoder undertrycka yttrandefriheten.

I New York blev det ett ganska akut problem. De olika Bundisterna och dem närliggande grupperna i New York utvecklade en praxis att bryta upp gatamöten där antingen vårt parti eller något annat arbetarparti försökte tala. Och det gjordes trots att de kommunala myndigheterna hade gett oss tillstånd att tala. De hade till vana att stryka omkring och antasta judiska butiksägare, omringa dem och misshandla dem, utmana dem på slagsmål o s v.

Det fanns vid den tiden en våldsorganisation som hette ”Silverskjortorna”. Jag kan inte påminna mig att de fanns i New York, men de existerade på olika ställe i Västern och Mellanvästern.

F: Minns du Kristna Fronten?

S: Ja, i New York brukade Bundisterna och Kristna Fronten, och två eller tre andra blivande fascistiska organisationer genomföra gemensamma aktioner av den typen. I Jersey City förnekades vid den tiden yttrandefriheten på ett skändligt sätt av den där karlen Hague, som tillkännagav att han var lagen, som hade till vana att jaga ut folk ur stan, och som lät möten brytas upp, skenbart inte av myndigheterna utan av ”uppretade medborgare”, som han och hans gäng organiserat för detta syfte. Överhuvudtaget fanns det då tecken – det fanns mycket missnöje och oro i landet – på att en fascistisk rörelse höll på att växa fram, och vi ställdes inte bara inför frågan hur vi skulle försvara oss själva, utan också hur fackföreningarna kunde försvara sig. I Jersey t ex stoppades strejkvakter med dessa medel, och strejkrätten kränktes – det var mycket allvarliga frågor där inofficiella organ inkräktade på de medborgerliga rättigheterna.

Genom att grunda oss på erfarenheterna från de tyska och italienska fascistiska rörelserna, som började med ett gäng av ligister och slutade med att helt krossa fackföreningarna, samtliga arbetarorganisationer och alla medborgerliga rättigheter – kom vi till slutsatsen att fascisterna skulle bemötas på sin hemmaplan, och att vi skulle resa parollen om arbetarförsvargrupper för att skydda arbetarmöten, -lokaler och -institutioner från våld från de framväxande fascisterna.

Vi diskuterade det med Trotskij, hans roll i det hela var främst att skissera den fascistiska rörelsens utveckling i Europa. Jag minns inte om han var först med men hur som helst stödde han helhjärtat att vårt parti skulle föreslå att fackföreningarna, varhelst deras arbetsro hotades av dessa ligister, skulle organisera arbetarförsvargrupper och skydda sig själva.

F: Och följde fackföreningarna partiets råd?

S: Jag minns att vi, tillsammans med andra radikala människor och en del judar – t o m en del judiska nationalister, som inte höll med om vårt socialistiska program, men som var överens om att försvara den mänskliga rätten att leva – vi bildade en arbetarförsvargrupp i New York. Den skulle inte skydda bara vårt parti, utan varje organisation som hotades av dessa ligister. Den skulle skydda medborgare från att antastas i Bronx, där dessa ligister skrämde och förödmjukade judiska personer. Försvargruppen hade flera sammanstötningar och slagsmål med de här gängen.

Sedan började förhållandena i landet att förändras. Den ekonomiska situationen förbättrades en aning. Frågan om kriget i Europa började dra åt sig uppmärksamhet, och dra bort den från dessa lokala amerikanska Hitlerister. Den fascistiska rörelsen passiviserades och vår arbetarförsvargrupp i New York hade inget att göra, och den bara upphörde att existera. Om jag minns rätt hände samma sak i Los Angeles.

F: Antog, så vitt du vet, någon internationell fackförening någonsin idén /om försvargrupper ö.a./?

S: Jag vet inte. Jag vet att frågan rester i textilarbetarna fackförening (Garment Workers Union), som hade ett dubbelt intresse i frågan. För det första hotades de, i egenskap av fackförening av fascismens tillväxt, och för det andra är en stor del av dess medlemmar judar som ligisterna tycker är passande offer. En av textilfackets lokalavdelningar i New York röstade för en resolution som pläderade för idén, och resolutionen överlämnades sedan till den internationella exekutivstyrelsen för betänkande, och en del korrespondens och samtal utspann sig mellan våra kamrater, som hade stött idén, och ledarna för International Ladies Garment Workers Union. Jag tror inte att det blev något mer med det, varken i positiv eller negativ inriktning, eftersom den fascistiska rörelsen stagnerade och frågan blev inaktuell.

F: Så intresset för frågan om arbetarförsvargrupper sloknade p g a att förhållandena ändrades?

S: Ja. Vi behöll förslaget om arbetarförsvargrupper i vårt program. Jag tror att det finns på *The Militants* ledarsida bland de punkter vi föreslår som praktiskt program.

F: Och det blir aktuellt speciellt när det uppträder en fascistisk rörelse i vårt land?

S: Ja. På den tiden var vår tidning fylld med historier och artiklar om Bundisterna och Kristna Fronten osv, men om du tittar igenom arkiven ska du se att antalet rapporter om fascistiskt våld gradvis minskar. Frågan om arbetarförsvargrupper försvann från tidningens sidor, och nu reses den bara ibland, och då i parollform.

(Svarandens Dokument H märktes för identifiering.)

Vittnet (fortsättning): Jag kan tillägga att så vitt jag vet finns det nu inte någonstans i landet någon arbetarförsvargrupp i funktion där våra kamrater är med, inte så vitt jag vet. Men vi har kvar idén för skolningens skull, om fackföreningarna än en gång skulle ställas inför samma problem som tidigare.

Hr Goldman: Jag anför som bevis, Ers Nåd, svarandes Dokument H-1 till H-5, inbegripet en kopia av en resolution med titeln ”Kongressresolution om Arbetarförsvargrupper”, som publicerades i *Socialist Appeal* den 7:e juli 1939.

Domaren: Det kommer att godtas.

Hr Goldman: Jag tänker inte läsa det, eftersom vittnet berättade om dem.

Vittnet är ert.

Domaren: Jag tror att vi ska ta en paus nu.

(Eftermiddagspaus)

Korsförhör

av hr. Schweinhaut (åklagare)

F: Ni anförde i det direkta förhöret att expropriering av privategendom utan kompensation inte var en princip för Socialist Workers Party, men jag vill läsa upp en mening ur Principdeklarationen, och ställa en fråga om den:

”Den viktigaste av de sociala åtgärder som arbetarstaten under sin första tid ska vidta, är expropriering och socialisering utan kompensation av alla monopolen inom industrin och jordbruket, eller gruvor, fabriker och rederier, alla allmännyttiga företag, järnvägar, flygbolag och andra organiserade kommunikationer, alla banker, kreditinstitut, och alla guldförråd, och alla andra tillgångar och tjänster som den revolutionära regeringen anser det nödvändigt att ta över för att lägga grunden till ett socialistiskt samhälle”.

Vad har ni att säga om det, hr Cannon?

S: Om jag minns rätt, så sa jag att marxismen inte ser det som en princip att man inte ska kunna kompensera egendom som regeringen exproprierat.

F: Är ni helt säkra på att ni diskuterade marxismen och inte partiprogrammet?

S: Jag tror att jag syftade på de marxistiska auktoriteterna. Jag tänkte speciellt på Trotskij.

F: Nå, hursomhelst är det en princip för Socialist Workers Party att sådan egendom skall exproprieras utan kompensation?

S: Det står i Deklarationen. Men det är ingen princip.

F: Skulle ni vilja förklara varför egendomarnas nuvarande ägare, som åtminstone har skaffat sig äganderätten till dem med konstitutionella medel, inte ska få något för dem? Varför finns den principen i partiprogrammet?

S: De Sextio Familjer som äger större delen av Amerikas industrier och banker är inte berättigade att äga så mycket, och ha så mycket makt över de människor som med sitt arbete producerade dessa egendomar.

F: Ni skulle inte ge dem några förmåner för deras flit och ansträngning, utbildning, intelligens...

S: Jo, jag skulle ge dem samma förmåner som varje medborgare som är med och skapar landets välfärd – d v s möjligheten att på ett jämlikt sätt fungera i det nya samhället.

F: Ja. Men jag talar om den tidpunkt då ni tar makten, och med den egendomarna. Vid den tidpunkten kommer ni att överta dem utan kompensation, och jag frågar varför ni inte tar hänsyn till dessa människors ansträngningar, flit intelligens – och jag skulle kunna tillägga risk för förlust som ständigt har existerat?

S: Det enda vi bryr oss om är det stora folkflertalets välfärd. Deras välfärd kräver definitivt att fabrikerna i detta land överförs från det privatas ägo till det allmännas ägo. Det är det vi först av allt bryr oss om. Industrin måste nationaliseras – det privata ägandet måste avskaffas ur den industriella processen. Frågan om rättigheterna och intressena för den jämförelsevis lilla del av befolkningen som berörs av denna drastiska åtgärd är naturligtvis sekundär i förhållande till det som vi anser vara nödvändigt för det allmänna, i det allmännas intresse.

Jag ser ingen principiell orsak till varför de personer som fråntas sin möjlighet eller makt att längre utsuga arbetarna, inte kan få ersättning, under förutsättning att de viker sig för majoritetens vilja. De kan pensioneras, de kan få ersättning p g a sin ålder, eller oförmåga att arbeta, eller p g a att de gått med på att inte göra våldsamt motstånd mot majoritetens vilja.

Faktum är att jag tror att vi skulle vara för det.

F: Ni skulle ge dem pension?

S: Möjligen, ja.

F: Nå, er teori är att alla som har fått stora egendomar bara kan ha fått dem genom att ha sugit ut arbetarna?

S: Under kapitalismen skapas egendomar på det sättet.

F: Vill ni vara snäll att berätta för oss vad ni menar med ”utsugning”?

S: Det betyder att anställa arbetskraft till en lön som är lägre än värdet på det som skapas av arbetet.

F: Då ser Socialist Workers Party det som, ska vi säga en godtycklig dogm, att ingen som arbetar har tillräckligt betalt under det nuvarande regeringssystemet?

S: Jag skulle inte säga ”ingen”. En del personer är kraftigt överbetalda.

F: Jag talar om arbetarna – samma arbetare som ni talar om.

S: Ja, jag kan tänka mig att t o m en arbetare kan vara överbetald – d v s en improduktiv, oskicklig eller vårdslös arbetare.

Men när vi talar om lönearbete talar vi om genomsnittet, och den allmänna regeln. Marxismen talar om det allmänna och inte om analysen av varje individuell arbetare. Arbetarna, tagna tillsammans och i genomsnitt producerar en enorm mängd rikedomar, för

vilka de inte får tillbaka lika mycket i lön. I den marxistiska terminologin kallas det för mervärde. Det är profiter som hamnar i kapitalisternas fickor, inte som ersättning för arbete utan som profit på investeringar.

F: Och ni tycker inte att de ska få någon profit på sina investeringar?

S: Vi vill ta bort hela profitsystemet. Vi vill ha produktion efter behov, inte för profit.

F: Nå, skulle ni inte expropriera bara de Sextio Familjerna, utan alla som äger stora mängder egendomar, eller hur?

S: Vårt program utesluter uttryckligen expropriering av, eller ingripande mot, småägare. Vi talar om personer som har stora egendomar och som suger ut arbetare. Deras egendomar ska överföras i allmänhetens ägo och kontroll, och allmänheten ska representeras av arbetar- och bonderegeringen.

F: Varifrån härstammar termen ”de Sextio Familjerna”?

S: Så vitt jag vet blev den för första gången känd för allmänheten genom en bok skriven av en utmärkt journalist vid namn Ferdinand Lundberg.

För fyra eller fem år sedan genomförde hr Lundberg en undersökning av ägandeförhållandena inom den amerikanska industrin, bankerna o s v. Efter en grundlig undersökning skrev han en anmärkningsvärt väldokumenterad bok som hette America's Sixty Families (Amerikas Sextio Familjer), där han presenterar fakta och siffror för att bevisa att den avgörande kontrollen över amerikansk industri, banker och andra institutioner som representerar det verkliga ekonomiska välståndet och makten i detta land – att detta är koncentrerat i händerna på sextio familjer, som han räknar upp.

Hr Lundbergs bok har så vitt jag vet aldrig blivit bemött på ett seriöst sätt. Jag minns att t o m en så representativ figur i den nuvarande administrationen som utrikesminister (Secretary) Ickes i ett radiotal hänvisade till denna bok för en ståndpunkt han intog i en aktuell politisk debatt.

F: När ni använder termen i partilitteratur, så har ni använt den i bokstavlig mening, med uttrycklig hänvisning till sextio specifika familjer, eller hur?

S: Jag skulle inte säga att det är en järnhård bokstavlig beskrivning av den verkliga situationen. Vi vill inte begränsa saken till exakt det, men uttrycket ”Sextio Familjer” illustrerar klart det som har hänt i landet. Medan arbetarna arbetade och bönderna brukade jorden, så tog sextio familjer kontrollen över landet, och det är en mycket bra bild att använda i vår agitation. Många människor inser inte vad som har hänt när det gäller koncentrationen av rikedomar i detta land.

F: Vill vi vara snäll och låta mig ställa en fråga eller två om begreppet imperialistisk, kapitalistisk regering. Ni har sagt att Förenta Staternas nuvarande regering är både imperialistisk och kapitalistisk.

S: Ja.

F: Ni anser alltså att regeringen är ett redskap för kapitalisterna?

S: Den är kapitalisternas ombud.

F: Om kapitalisterna skulle göra motstånd mot er kommer ni att undertrycka dem. Av det följer givetvis att ni måste undertrycka regeringen?

S: Vi ska förändra regeringen.

F: Som en naturlig följd av undertryckandet av kapitalisterna följer att ni undertrycker regeringen. Det är riktigt, eller hur?

S: Efter att vi har fått majoritet och fått makten – om vi får makten genom fredliga, demokratiska processer, kommer vi att radikalt förändra regeringens hela struktur, och omorganisera den på grundval av rådsrepresentation, som jag beskrev i morse.

F: Nå, antag att regeringen inte följer greve Karolais exempel och ger makten till er. Då kommer ni att ta den, eller hur?

S: Ni menar om de går emot en majoritet i ett demokratiskt val?

F: Åh, ni kommer att göra det genom val?

S: Vi deltar alltid i val. Det enda vi har sagt är att den härskande klassen i detta land kommer att ta till våld innan vi fått en verklig chans att i den demokratiska processen testa majoriteten eller minoriteten.

F: Berätta nu för oss hur ni tänker er att det ska gå till och fungera här i landet. Var vänlig och använd inte någon annan revolutionär beskrivning för att besvara frågan. Hur tänker ni er att det ska fungera här? Låt mig gissa er tankekedja: Ni säger att de går emot ett val, eller något liknande. – berätta vad ni menar med det; ge oss programmet som ni tänker det.

S: Så som saker och ting utvecklas nu, och som de kan tänkas utvecklas under den närmaste framtiden, kommer vi i egenskap av ett minoritetsparti, att fortsätta att propagera våra doktriner, rekrytera medlemmar, göra vårt bästa för att bli större, mer populära, och få ett större stöd.

Om vi enbart måste förlita oss på hur effektiva våra argument är, om saker och ting förblir som de är, så kommer vi naturligtvis inte att växa särskilt fort; men som marxister tror vi att den historiska utvecklingen kommer att bli en mäktig hjälp åt våra idéer. Det nuvarande systemets fortsatta bankrutt, dess oförmåga att lösa sina problem, folkets försämrade villkor, kommer att driva dem i riktning mot att söka en lösning på det som för dem verkar vara en hopplös situation.

Under sådana förhållanden kan vårt program verka mer och mer rimligt, mer och mer skäligt för folk, och vi kan börja bli ett starkare parti. Det har hänt tidigare för partier med liknande idéer.

F: Nu förstår jag; ni klarar det riktigt bra. Men jag vill att ni ska berätta hur ni tänker er att det ska fungera i detta land.

S: Allteftersom vårt parti växer kommer det att bli en återspeglning av den breda arbetarrörelsen, fackföreningarnas, tillväxt och utveckling. Fackföreningarna kommer mer och mer att tvingas ta till aggressiva aktioner, eftersom Amerikas kapitalister inte tycker att arbetarna är värda drägliga levnadsförhållanden och en dräglig arbetstid. Kapitalisterna kommer att försöka pressa ner arbetarna.

Med förevändningen ”nationens försvar” och krigsfaran kommer kapitalisterna att försöka beröva arbetarna strejkrätten. Och när de med sin patriotiska förevändningar väl har berövat arbetarna strejkrätten kommer kapitalisterna att börja pressa ner lönerna och vägra göra några eftergifter. I och med det kommer de att tvinga arbetarna till en mer radikal inställning till sakernas tillstånd, och tack vare detta kommer vårt parti att växa.

Därefter kommer de sextio familjerna och deras anhängare förmodligen att försöka hindra spridandet av antikapitalistiska idéer, och med hjälp av lagstiftning kommer de att försöka hejda arbetarnas organisering. Stassens antistrejklag är en inledning på detta här i Minneapolis.

De kommer att börja arresteras folk för att de uttrycker sina uppriktiga åsikter, och på falska anklagelser sätta dem i fängelse. De kommer att börja organisera band av fascistiska ligister, precis som i Tyskland. Fritz Thyssen, den store stål magnaten, erkände att han gav miljontals mark för att finansiera upporganiseringen av Hitlers ligister. Uppgiften för dessa var att fara omkring och bryta sönder arbetarmöten, och genom våldsamma angrepp beröva arbetarna deras medborgerliga och demokratiska rättigheter.

F: Kapitalisterna kommer att använda lagstiftning?

S: Ja, lagstiftning som bryter mot Konstitutionens Första Tillägg, som förbjuder denna typ av lagstiftning.

Och denna situation kommer att fortgå under hela kriget. De kommer inte att nöja sig med en armé på en och en halv miljon man; de kommer att organisera en armé på fem miljoner man. För att skydda sina marknader och profiter kommer de att skicka miljontals amerikanska pojkar utomlands på imperialistiska krigsäventyr. Liv kommer att förspillas. På de sextio till hundra miljarder dollar som de anslår kommer förhållandena här hemma att försämrats. De slösaktiga krigskostnaderna måste betalas av någon, och de kommer att försöka få massorna och de fattiga bönderna att betala dem.

Misären kommer att öka och förvärras, och bland de människor som vill ha frihet och rätt att leva kommer det att växa fram krav på en utväg ur detta dårhus av krig, arbetslöshet och växande fascism.

F: Kommer denna del av er historia att äga rum under kriget?

S: Tja, den kan äga rum under kriget om det blir långvarigt. Eller så kan det på ett katastrofalt snabbt sätt äga rum vid krigsslutet, när miljontals män återvänder hem efter segrar, eller ibland nederlag, för att upptäcka att det inte finns några arbeten till dem. Dagens ekonomiska välstånd kommer att rasa samman, eftersom det grundas på vapenproduktion.

Så fort de slutar bygga slagskepp och bombplan och vapen och ammunition, och alla övriga krigsredskap, så kommer det att uppstå en armé på femton till tjugo miljoner arbetslösa i detta land. Små affärsmän kommer att ruineras, och bönderna, som under tjugofem år genomlidit en kronisk kris, kommer att få det ännu värre.

Då kommer folket i detta land att på allvar försöka hitta en politisk lösning på den kris som deras nuvarande ledare försatt dem i, och som de inte kan få dem ur. Det är så jag ser på utvecklingen.

Vad vill vi då? Vi vill bara få den enkla rätten att föra fram våra idéer. Vi vill ha yttrande-, press- och mötesfrihet.

F: Jag vet, men jag tror att ni har tappat tråden. Ni har nu kommit till en punkt i er historia om hur det ska gå till i Förenta Staterna, där alla är ganska missnöjda med situationen, eller kanske mer än missnöjda – arga. Fortsätt därifrån och berätta för oss – vilket är nästa steg?

S: Det var det jag tänkte göra. Jag sa, vad vill vi i den situationen?

Vi vill få möjlighet att fortsätta förklara för Amerikas folk vad vi har för lösning på detta problem.

Det är det vi vill, och om det kravets uppfylls kommer vi att föra fram vårt program i valen. Vi kommer att lägga fram resolutioner i fackföreningarna. Vi kommer att försöka få till stånd konferenser mellan arbetarna i städerna och bönderna, för att se om vi kan utarbeta ett gemensamt program för att lösa problemen.

Vi kommer att delta i val, och om vi blir valda och inte berövas våra valmansrättigheter, så kommer vi att börja debattera frågan i Kongressen. Får vi bara denna lilla rättighet, får vi bara behålla våra konstitutionella rättigheter, så har vi all orsak att vara övertygade om att kunna vinna majoriteten av folket till vårt program.

Och frågan om denna majoritets vilja kommer att kunna hävda sig på ett ordnat och demokratiskt sätt kommer inte att avgöras av oss; det kommer att avgöras av era sextio familjer – om de vill inleda våldsamheter, eller om de vill godta en fredlig lösning.

F: Ett ögonblick nu. Ni har inte blivit valda till regeringen ännu. Ni befinner er bara vid den tidpunkt där ni kanske har vunnit ett val eller två. Ni tror att ni kan bli valda till regeringsmakten?

S: Jag tror att det är tänkbart, ja.

F: Jag menar, är det vad ni vill? Är det ert mål?

S: Syftet med att ställa upp kandidater är att få dem valda.

F: Tror ni att ni kan få kontroll eller förvärva regeringsmakten genom att bli valda till den?

S: Vi kan uppnå det om vi inte hindras av kapitalisternas våld.

F: Ni menar att kapitalisterna inte kommer att låta er bli valda?

S: När vi säger att det är en illusion att tro att vi kan genomföra den sociala omvandlingen genom parlamentet, så betyder det inte att vi inte vill göra det, eller att vi inte med glädje skulle acceptera en sådan lösning. På grundval av vår kunskap om historien, och på grundval av vår vetskap om den amerikanska härskande klassens girighet och rovlystnad, så tror vi inte att de kommer att gå med på det.

F: Låt oss återvända till den fråga jag ställde. Ni tror inte att kapitalisterna, de Sextio Familjerna och allt möjligt, kommer att låta er bli valda till makten?

S: Nej.

F: Hur ska de kunna hindra er från det – kommer de inte att låta folk rösta?

S: De kan hindra det på olika sätt.

F: Hur ska de göra det?

S: De kan avskaffa valen.

F: Berätta om det är ni snäll.

S: Det har gjorts så många gånger vet du, och i så många länder, att det inte är någon nyhet.

F: Hur ska de göra det?

S: Genom att inställa valen; och du vet att vi inte är de enda som förutser det.

F: Ni menar att de helt enkelt inte kommer att låta valen hållas?

S: T o m en så officiell person som Lindbergh har på allvar frågat om det ska få hållas några val till Kongressen 1942. Jag tror att han är för tidigt ute, men det är inte med nödvändighet en trotskistisk idé att de kommer att stoppa valen.

F: Kanske jag inte är tillräckligt klar. Jag försöker reda ut hur kapitalisterna ska hindra er från att bli valda till makten? Ni sa att det fanns flera sätt att göra det på. Ett av dem är att avskaffa valen. Nu frågar jag vad ni menar med det? Menar ni att kapitalisterna inte kommer att låta några val alls hållas?

S: Det är möjligt, ja.

F: Här?

S: Inte här ännu, nej. I Frankrike blev inte Petain-regeringen vald, och den tillåter inga val. De satte punkt för det demokratiska parlamentet. Jag tror personligen att...

Domaren: Hr Cannon, jag tycker att ni borde hålla er till frågan. Vi är i detta skede av domstolsförhandlingarna inte intresserade av valen i Frankrike.

F (från hr Schweinhaut): Jag vill inte dra ut på det här, men jag vill verkligen att ni försöker svara. Jag vill än en gång veta hur kapitalisterna i USA ska hindra er från att bli valda till makten? Ni har sagt att ett av många sätt är att hindra val från att hållas överhuvudtaget?

S: Ja.

F: Nämn några andra sätt att förhindra er från att väljas till makten.

S: Ett annat sätt är att stadfästa diskriminerande lagstiftning, som drabbar arbetarpartierna.

F: Förklara det är ni snäll.

S: Begränsa arbetarpartiernas verksamhet, begränsa den handlingsfrihet som krävs för att kunna vinna parlamentariska segrar.

F: Och några andra sätt?

S: Ja. Ett annat sätt, det mest troliga för de Sextio Familjerna, är att organisera och ekonomiskt stödja en fascistisk rörelse, vars mål är att med våld krossa arbetarrörelsen innan den får tillfälle att i ett val testa sin styrka.

Det var så man gjorde i Italien; och jag skulle vilja förklara att jag använder dessa hänvisningar till andra länder bara p g a att de kastar ljus över den process som är möjlig här. Det var inte min mening att dra fram dessa exempel som en ovidkommande fråga. Vi menar att det kapitalistiska samhället under liknande förhållanden fungerar enligt samma lagar i alla länder.

F: Nå, hur ska ni hindra dessa saker från att hända? Jag antar att ni vill stoppa dem innan de äger rum?

S: Ja.

F: Hur ska det gå till?

S: För det första ska vi försöka hävda våra rättigheter. Vi ska göra vårt bästa för att tillräckligt många människor ska – oavsett om de håller med om vår politiska teori eller ej – stödja att vi får behålla de demokratiska processerna och hela befolkningens medborgerliga rättigheter. Vi ska försöka göra det.

När vi ser hur fascistiska band organiserar sig för att bryta sönder arbetarrörelsen kommer vi att råda arbetarna att, innan det är för sent, organisera arbetarförsvargrupper och inte låta de fascistiska ligisterna bryta sönder arbetarorganisationerna och deras möten.

Detta är två av våra viktigaste och mest omedelbara teorier om att försvara arbetarnas rättigheter och deras möjligheter att utveckla sin rörelse i en demokratisk process.

F: Anta att valen inte avskaffas. Ni kommer då att fortsätta att bara propagera, eller hur?

S: Det är riktigt.

F: Och försöka bli valda till makten?

S: Det är riktigt.

F: Oavsett hur lång tid det tar?

S: Vi kan inte bestämma tiden överhuvudtaget.

F: Hur förväntar ni er att kapitalisterna ska avskaffa valen? Hur ska de uppnå det målet?

S: Det kan de göra på olika sätt. Genom att Kongressen förkunnar att det är ett nödläge som kräver att man ska vara utan valkampanjer, och att makten ska överlämnas till presidenten eller någon annan, som ska härska under en period som kan bli lång eller kort – troligtvis blir den lång.

Det var precis vad som hände med ett lagligt konstituerat parlament som det franska folket valt med allmän rösträtt, och som bestod av representanter för olika partier – socialister, radikalsocialister, konservativa, kommunister och andra partier. Detta parlament upplöstes, och det tillsattes en diktator, som fick makt att tills vidare styra landet som han ville.

F: Om man antar att de inte gör vad ni förväntar er, och om ni blir valda till regeringen, och kontrollerar Senaten och låt oss säga Underhuset, och även väljer en president. Tror ni då att armén och flottan kommer att vända sig mot er och kommer att försöka göra motstånd mot er myndighet?

S: Jag tror att vissa av officerarna skulle göra det – de som är hårdast knutna till den härskande klassens högsta kretsar. Jag tror att vissa av dem skulle försöka ifrågasätta folkregeringens auktoritet. Det har hänt förr.

F: Ja, jag vet att ni brukar illustrera med det. Men jag talar om detta land. Ni har nu valts till regeringsmakten. Berätta då för oss hur ni förväntar er att motståndet mot er auktoritet ska gå till. Vem kommer att göra det, och hur kommer det att gå till?

S: Det kommer att göras av agenter från den härskande klass som står inför att berövas makten.

F: Tror ni att Förenta Staternas armé och flotta kommer att vända vapnen mot er när ni i vederbörlig ordning valts till regeringen?

S: Ja jag tror att vissa av officerarna kommer att göra det – inte alla. Om hela armén och flottan hade den uppfattningen skulle vi omöjligt kunna bli valda, eftersom armén och flottan i större eller mindre utsträckning återspeglar befolkningen i stort. Om vi väljs med majoritetsröstning kan du vara övertygad om att vår popularitet bland folkmassorna kommer att återspeglas inom militärapparaten. Så är det alltid.

F: Nå, hur skulle ni göra motstånd mot detta uppror?

S: På samma sätt som Lincoln 1861.

F: Skulle ni redan ha en arm, eller skulle ni använda den armé som finns när ni kommer till makten?

S: Vi kommer bara att utnyttja de medel som finns till hands. En stor del av den amerikanska armén och dess bästa officerare gjorde 1861 uppror mot Lincolns lagligt valda regering. Lincoln tog till det han kunde, rekryterade några till, och stred mot dem. Jag har alltid tyckt att det var en underbart bra

F: Men samtidigt vill ni bygga en arbetarmilis, eller hur?

S: Arbetarförsvarsgrupper, ja.

F: Jag menar inte bara för att försvara fackföreningslokaler, utan också för andra syften, inte sant? Vill ni inte medan ni är på väg mot makten bygga en arbetarmilis? Som en hjälp att komma till makten?

S: Vi använder uttrycket ”arbetarförsvargrupper” p g a att det är mest amerikanskt, och det definierar på det enklaste och mest exakta sättet vad vi vill. Arbetarnas försvargrupper kommer att växa och öka i styrka i så måtto som grupperna har en uppgift att fylla, inte för att vi vill att de ska växa.

Om fascisterna växer och bekämpar fackföreningarna, så måste fackföreningarna motverka denna utveckling genom att bilda egna försvargrupper, och om försvargrupperna övermannas av fascistiska gangsters och ligister och banditer, så kan fackföreningarnas svar bara vara att stärka grupperna. Under loppet av denna kamp mellan fascistbanden och arbetarnas försvargrupper hoppas vi att arbetarförsvargrupperna kommer att växa sig starka, och till slut bli en mycket effektiv kraft.

F: Nå, låt oss så att säga reducera saker och ting en aning. Ni väntar er inte att ni kommer att väljas till makten, eller hur?

S: Nej, vårt program säger att vi inte väntar oss det, och orsakerna till det har jag förklarat.

F: Men ändå väntar ni er att ni ska ta makten, eller hur?

S: Ja, revolutionen kan inte stoppas med hjälp av förtryck. Den är en väldig social rörelse av stora folkmassor.

F: Så ert parti ser fram mot ett oundvikligt inbördeskrig, som framkallas p g a att ni och kapitalisterna har så skilda åsikter?

S: Med er tillåtelse skulle jag vilja säga att vi inte ser fram mot det i betydelsen att vilja ha det.

F: Jag förstår, ja.

S: Och vi anser det inte oundvikligt. Olika historiska utvecklingsvägar är möjliga.

Men på grundval av de historiska erfarenheterna säger vi att den mest troliga varianten är att den härskande klassen kommer att försöka lösa konflikten med arbetarna med hjälp av fascistiska våldsmetoder innan vi får majoritet i Kongressen. Om vi skulle komma till en situation där vi i ett demokratiskt val fick majoritet, så kommer den härskande klassen att starta ett ”proslavery rebellion” mot det. I detta läge kommer vi att så bestämt som möjligt försöka slå ned det upproret.

F: Och för det ändamålet vill ni i förväg bygga en arbetararmé, eller hur?

S: För att bygga upp en arbetararmé, som ska gå emot ett sådant uppror, kan man inte bara använda ett program. Arbetarnas styrka kommer att växa fram ur fackföreningarna, ur deras arbetarförsvargrupper, bland de meniga soldater och bönder i de väpnade styrkorna som inte kommer att stödja slavägarnas uppror. Vi kommer inte att stå utan resurser om vi har en majoritet av folket.

F: Jag förstår. Nå, att inrätta försvargrupper i samtliga fackföreningar vore mycket gynnsamt för ert program, om det motstånd ni förväntar er kommer till stånd, eller hur?

S: Det kommer att vara helt oundgängligt, ja.

F: Så era slutmål skulle gynnas av att ha fackföreningsförsvargrupper redan nu?

S: Javisst, om man kan bygga upp dem. Men man kan inte bygga arbetarförsvargrupper bara för att man vill ha dem – det kan man bara göra när det finns ett pressande behov av dem, ett behov som är uppenbart för arbetarna oavsett om de håller med om våra idéer eller ej.

F: Det vore angenämt för partiets slutliga mål om Socialist Workers Party kunde inrätta arbetarförsvargrupper i alla fackföreningar, eller hur?

S: Jag skulle vilja gå längre än så, och säga att inrättande av arbetarförsvargrupper nästan är en automatisk process i och med att fackföreningarna drabbas av de fascistiska ligisternas våld. Vår uppgift kommer att vara att påskynda den, säga att det är en bra idé – ”bygg upp dem och stärk dem, och låt inte fascisterna bryta ner er rörelse och tvinga er till slaveri” – det säger vi till arbetarna.

Men dessa grupper kan vi inte bara plocka upp ur våra fickor. Det är en naturlig process som växer fram ur kampens utveckling. Vi försöker upptäcka den på förhand, skynda på den, popularisera tanken, övertyga arbetarna att det är en bra sak, och få dem att sätta sig i rörelse för den.

Men oavsett hur många böcker vi skriver, eller hur mycket vi än skriker, så kan vi inte bygga några arbetarförsvargrupper där en fackförening arbetar ostört. Det visade sig i Minneapolis, där vi har många goda vänner och inflytelserika kamrater i fackföreningarna – men när hotet från Silverskjortorna försvann hade hela fackföreningens försvarsgrupp helt enkelt ingen funktion att fylla, och den somnade in. Man kan inte bygga dem på ett konstgjort sätt.

F: Säger ni att fackföreningens försvarsgrupp inte finns till längre?

S: Jag vet inte om den existerar formellt, men såvitt jag kunde döma från vittnesmålet arbetar den inte längre.

F: Låt mig nu ställa följande fråga: Efter att ni kommit till makten ska ni upprätta en armé, eller hur?

S: Till slut, ja.

F: Er Principdeklaration säger att arbetarstaten inte kommer att ha en yrkesarmé, utan kommer att förlita sig på en arbetarmilis, där skillnaderna utöver de som behövs för den tekniska effektiviteten kommer att avskaffas, och där de meniga kommer att ha en demokratisk kontroll över officerarna.

S: Den uppfattningen har marxister alltid haft om armén.

F: Skulle ni vilja utveckla det lite?

S: Vi vill avskaffa yrkessoldaterna. Under en tid kommer arbetarstaten troligen att behöva en militär organisation, även om den lyckas sluta en överenskommelse om att de avsatta kapitalisterna, i utbyte mot att de vek sig för majoritetens vilja, skulle bli pensionerade. Det finns alltid en risk att ett kapitalistiskt Europa, en Hitler eller något liknande, skulle hota vårt land. Vi skulle vara tvungna att behålla en militär organisation för att försvara landet.

Vår tanke är att inte ha några yrkessoldater i någon annan mening än vad gäller deras tekniska kompetens naturligtvis. Varje arbetsför medborgare kommer att vara skyldig att göra militärtjänst. Folket kommer att beväpnas.

F: Jag tror att jag förstår, men kan ni säga exakt vad ni menar med (läser ur Principdeklarationen): ”där skillnader, utöver de som behövs för den tekniska effektiviteten, kommer att avskaffas och där de meniga kommer att ha en demokratisk kontroll över officerarna”. Låt oss ta det första: ”skillnader, utöver de som behövs för den tekniska effektiviteten, kommer att avskaffas.” Vad innebär det?

S: Det måste i den militära apparaten finnas vissa personer som är skickliga på vissa saker – artilleri, flyg o s v.

De skillnader vi vill avskaffa är de skilda privilegierna inom arm, de skillnader som gör det möjligt för officerarna att ha högre lön än soldaterna, och inte bara högre, utan så mycket

högre att officerarna lever i en annan värld. Officerarna kan gifta sig, ha ett socialt liv, leva ett mänskligt liv; medan soldaterna på sina låga löner har berövats dessa möjligheter.

Om vi fick som vi ville skulle vi avskaffa dessa skillnader i privilegier, och ge varje medlem i militärapparaten i stort sett samma lön, privilegier o s v. Det gäller naturligtvis inte bara arm. I vår teori gäller det hela samhället.

F: Enligt denna teori skulle en menig på alla sätt vara jämställd med en generalmajor, antar jag?

S: Inte jämställd vad gäller militär kunskap – inte jämställd vad gäller militär ställning, men jämställd vad gäller rätten att ha ett drägligt liv och ett socialt liv. Varför skulle han inte ha det?

F: Det är jag som ställer frågor. Kaptenen då, skulle han kunna ge order till de meniga?

S: Ja.

F: Skulle de vara tvungna att lyda dessa order?

S: Ja, man kan inte ha en militär organisation utan disciplin, utan att ge order.

F: Vad menar ni med att ”meniga har kontroll över officerarna?”

S: Vi är för att de meniga i det militära har privilegiet att välja sina officerare, på samma sätt som de i det civila har privilegiet att välja sina kommunala ämbetsmän, eller sina företrädare i fackföreningarna. Vi tror att de på det hela taget skulle få bättre kvalitet på sina officerare, och de skulle få officerare som de hade mer förtroende för, om de inte skulle påtvingas sina officerare. Man kommer att få bättre disciplin om de meniga får demokratisk rätt att välja sina officerare.

F: Kommer ni att ha någon sorts politisk kommissarie, om det är rätt ord, som skulle ha kontroll över officerarna i armén?

S: Det beror på om officerarna anses tillförlitliga eller ej.

F: Jag tror att de hade det i Sovjetryssland, eller hur?

S: Ja, efter revolutionen hade de i armén många officerare som utbildats under den tsaristiska regimen.

F: Är det vad ni menar med demokratisk kontroll över officerarna?

S: Nej, det är något helt annat. Med demokratisk kontroll över officerarna menar vi de menigas rätt att välja dem och återkalla dem.

F: Men skulle ni ha någon representant för den statliga administrationen, eller vad man nu kallar det, hos trupperna, och som kontrollerar officerarna?

S: Talar ni om institutionen med kommissarier i den ryska arm?

F: Det vet jag inte. Jag frågar er.

S: Jag ska förklara det, men det är en annan sak. I den nybildade armé som Trotskij hade organiserat efter revolutionen tvingades de naturligtvis förlita sig på tiotusentals officerare som hade utbildats under den tsaristiska regimen. Arbetarna hade inte haft en chans att utbilda några av de sina till officerare. Många officerare stödde, av olika skäl, Sovjetregeringen. Vissa av dem hade omvänts till revolutionen. Andra var fortfarande fientliga mot revolutionen men var trogna sitt land, och var villiga att kämpa för att försvara det mot inkräktarna. Andra förlikade sig med verkligheten och gjorde det bästa möjliga av den.

Men givetvis ansågs många av dem politiskt otillförlitliga. Den kontroll kommissarierna hade över dem var inte den sorts kontroll vi föreslår att de meniga ska ha genom val. Det var en kontroll från högsta regeringen. Kommissarierna hade utnämnt som centralregeringens representant för att arbeta tillsammans med officerarna och se till att de uppförde sig lojalt. Det var något som arbetades fram ur de ryska erfarenheterna.

Vi har inte ens nämnt det i vårt program, för vi vet inte vad som kommer att hända här.

Jag borde tillägga att allteftersom dessa officerare assimilerades i den nya regimen, och allteftersom nya officerare utbildades, så försvann behovet av kommissarier som kontrollerade tvivelaktigt lojala officerare, och så småningom minskade den institutionen.

F: Jag skulle vilja veta om dessa politiska kommissarier omfattas av Socialist Workers Party eller ej?

S: Nej, jag tror inte att det står i vårt program.

F: Jag frågar er.

S: Nej, det finns varken med eller förkastas. Det är en av flera frågor som återstår att besvara.

F: Det fanns samma system i det spanska inbördeskriget nyligen, eller hur?

S: I viss utsträckning, ja.

F: Skulle ni vilja förklara för oss, eller använda det spanska inbördeskriget som illustration av, vitsen med ert program att det ska finnas utbildning under facklig kontroll och sådana saker? Skulle ni kort vilja utveckla det?

S: Jag nämnde att Folkfronten fick majoritet i valen. Den reaktionära minoriteten gjorde då revolt och inledde ett väpnat uppror, och de fick med sig en avsevärd del av arméledningen. Å andra sidan förblev, som nästan alltid är fallet, en del av ledningen lojal mot den lagligt konstituerade regeringen, något som också var fallet i vårt amerikanska inbördeskrig – armén splittrades.

Högljutt hade arbetarna tidigare krävt vapen, men Folkfronten hade vägrat ge dem några. Den hade fördröjt det så länge att arbetarna inte hade fått någon vapenträning. Det är en av orsakerna till att fascismen segrade i Spanien.

Arbetsorganisationerna var fascisternas mest aggressiva motståndare. Samtidigt som vårt parti i Spanien inte gav något politiskt stöd till Folkfrontsregeringen, så stödde och deltog det aktivt i den militära kampen för att slå tillbaka fascisterna. Det kämpade i armén sida vid sida med republikaner och demokrater osv.

Fackföreningarna och arbetsorganisationerna märkte att de kunde organisera och utrusta och få ut män på fältet betydligt bättre genom sitt eget maskineri än genom Folkfrontsregeringen. De mäktiga fackföreningarna organiserade egna regementen. De politiska partierna organiserade egna regementen, och de inlemmades i frontlinjen sida vid sida med republikaner och de officiella styrkorna, och de kämpade tillsammans. Utan dem skulle ingen verklig militär kamp varit möjlig i Spanien. Om arbetarna i Spanien under tidigare år hade fått möjlighet till militär utbildning, speciellt om de hade fått tillfälle att utbilda officerare, så tror jag att det är fullt möjligt att den militära utgången hade blivit en helt annan i Spanien.

F: Låt mig fråga: Under kriget hade den lojalistiska armén anammat en teori om demokratisk kontroll över officerarna och val av officerare, som liknar den som ert parti för fram, eller hur?

S: Jag tror att det var fallet till en början, och i viss utsträckning i vissa av de regementen som kontrollerades av fackföreningarna. Om det var fallet i armén i sin helhet vet jag faktiskt inte.

Jag vet inte tillräckligt mycket om det spanska inbördeskrigets militära aspekter för att känna till det.

F: Ert parti anser att Förenta Staternas nuvarande arm borde fungera på det sättet, eller hur?

S: Ja, vi anser att de meniga ska ha rätt att välja sina officerare.

F: Redan nu?

S: Redan nu.

F: Och om vi hamnar i krig?

S: Ja, än mer då. De meniga soldaterna kommer att hamna i farliga situationer, och då är det ännu viktigare att de har officerare som de vill ha och som de kan lita på. Det är mycket, mycket tråkigt att riskera livet när man har officerare som man inte litar på.

F: Ni beordrar era partimedlemmar att vara trogna mot partiets principer och teorier efter att de ryckt in i arm, eller hur?

S: Inte beordrar, men vi tar för givet att en man som skolats i vår rörelse inte under några som helst omständigheter överger sina principer.

Hr Schweinhaut: Skulle Ers Nåd vilja avbryta här?

Domaren: Mina damer och herrar i juryn, imorgon är det tacksägelsedagen, och det ska vi respektera. Jag hoppas att ni får en trevlig och behaglig dag.

Var vänliga och kom ihåg rättens förmaningar.

Vi gör nu uppehåll till fredag morgon kl. 10.00.

(Varefter man kl 16.35 tog en reglementsenlig paus till kl 10.00 fredagen den 21:a november 1941.)

Förenta Staternas distriktsdomstol

Minnesota, fjärde kretsen.

Fredagen 21:a november, 1941.

Kl. 10.00.

James P. Cannon en av de svarande, som tidigare svurit eden, återkallades och vittnade sålunda:

Korsförhör

av hr Schweinhaut

F: Hr Cannon, jag skulle vilja läsa ett stycke ur *Kommunistiska Manifestet*, ett stycke som hr Goldman frågade er om i fredags, eller när det nu var: "Kommunisterna försmår att hemlighålla sina åsikter och avsikter. De förklarar öppet, att deras mål blott kan nås genom en våldsam omstörtning av all hittillsvarande samhällsordning." Är det partiets åsikter eller ej?

S: I så måtto som det omfattas av Principdeklarationen är det vår åsikt. Liksom alla andra marxistiska skrifter har vi tolkat den på vårt sätt, som det står i Principdeklarationen.

F: Som det står nu måste ni väl hålla med om att det innebär att förespråka att störta regeringen med våld, eller hur?

S: Nej, jag tolkar det inte så.

F: Håller ni inte med om att det betyder det?

S: Vi tolkar det inte så, men i Principdeklarationen...

F: Jag frågar er: om vi tittar på enbart dessa meningar och ingenting annat, håller ni då inte med om att det innebär att förespråka att störta regeringen med våld?

S: Nej, inte nödvändigtvis, eftersom författarna till just detta dokument i ett uttalande som jag citerade häromdagen definitivt slog fast att de trodde att de åtminstone i England kunde uppnå sina mål med hjälp av den parlamentariska demokratins processer.

F: Ni vet att det inte är något svar på min fråga, eller hur hr Cannon? Låt mig fråga så här: Om vi tittar på enbart de meningar jag läste upp och inget annat, håller ni då med om att det innebär att förespråka att man ska störta regeringen med våld?

S: Nej, jag tycker inte det, eftersom författarna själva har tolkat det på ett annat sätt, åtminstone i fallet England.

F: Nåväl – vi låter det bero vid det. När ni ger era medlemmar det *Kommunistiska Manifestet* varnar ni dem då för den meningen?

S: Jag känner inte till att vi gör det speciellt. Vi publicerar det som ett nittiotre år gammalt historiskt dokument.

F: Förväntar ni er att partimedlemmarna när de läser det ska förstå att det inte representerar partiets åsikter, och att det inte förespråkar att man ska störta regeringen med våld?

S: Vi förväntar oss att partiets medlemmar ska följa Principdeklarationen.

F: Jag skulle nu vilja läsa ur Fjärde Internationalens Grundningskongress. Jag har där funnit följande mening: ”Fjärde Internationalens strategiska uppgift är inte att reformera kapitalismen, utan att störta den”. Betyder inte det att ni inte ens tänker försöka med lagstiftningsreformer?

S: Nej, det betyder det inte.

F: Vad betyder det?

S: Tvärtom, vi föreslår ständigt förändringar av lagstiftningen.

F: Som meningen står nu, vad betyder den för er?

S: Vi förväntar oss inte att vi ska uppnå socialismens slutmål med hjälp av reformer av kapitalismen, som vi anser vara ett utlevat system. På vår väg mot det tillfälle då vi kommer att kunna genomföra våra slutliga mål, söker vi hela tiden efter lämpliga tillfällen att föreslå passande reformer.

F: Är det inte så att ni överallt i era böcker förlöjligar alla tankar på reformer?

S: Vi tror inte att socialismens slutliga mål kan uppnås genom att reformera en stat eller ett system som måste ersättas. Men vi anser inte att reformer och revolution är oförenliga, inte alls.

F: I Lenins *Moskvaupprorets lärdomar* har jag hittat följande mening: ”...det är vår plikt...”

Hr Goldman: Den togs inte upp som bevis, Ers Nåd.

Hr Schweinhaut: Jag säger inte att den har tagits upp som bevis. Jag vill fråga vittnet lite om den.

F(fortsättning): ”...det är vår plikt att under uppror skoningslöst tillintetgöra civila och militära befälspersoner.” Representerar det partiets åsikter?

S: Nej, vi har aldrig gjort något sådant uttalande.

F: Ni är oense med det?’

S: Ja, jag känner inte till att det på något sätt illustrerar vårt partis politik.

F: Det är en del av Lenins filosofi och dogmer som ni inte håller med om – är det riktigt?

S: Vi håller inte med om att man ska tillintetgöra någon alls, utom när det är väpnad kamp. Då gäller krigets regler.

F: Så i händelse av att ert parti leder ett uppror, skulle ni då hålla med om att civila och militära befälspersoner skoningslöst ska tillintetgöras?

S: Jag vill inte göras ansvarig för, eller att partiet görs ansvarig för, uttalanden som inte finns i våra officiella deklARATIONER.

F: Men ni har sagt att Lenins grundläggande åsikter är Socialist Workers Partys grundläggande åsikter, eller hur?

S: Det är sant, och samtidigt sa jag att det inte innebär att vi anser att varje bokstav och rad Lenin skrivit är en dogm.

F: Och detta är något som ni inte ser som en dogm?

S: Absolut inte med den tolkningen du ger den.

F: Låt mig läsa några citat ur skriften *Vad är trotskism?*, som ert parti också säljer. Den är utnämnd till "Grundkurs nr 2", och är skriven av Jack Weber. Där står: "För att förverkliga socialismen förutsätter marxismen att man först måste krossa den härskande kapitalistklassens statsmaskineri: närmare bestämt armén, polisen och statsbyråkratin." Och sedan: "Marxismens politik är att använda kriget och arbetarnas beväpning för att gynna världsrevolutionens intressen, att omvandla det imperialistiska kriget till ett inbördeskrig, och betrakta vår egen borgarklass som huvudfiende." Och vidare: "Arbetarklassen kan inte gripa makten genom att bedriva fascismens politik." Betyder inte det att ni och ert parti i det kommande kriget, om vi drabbas av det, tänker använda det för att uppmuntra ett inbördeskrig?

S: Jag skulle inte vilja framställa det så enkelt. Jag har i detalj förklarat att vi under alla förhållanden skulle fortsätta att propagera våra idéer – om vi tillåts göra det. Vi tror att ett långvarigt imperialistiskt krig oundvikligen kommer att påskynda det imperialistiska systemets nedgång. Det kommer att öka massornas misär och missnöje och kraven på att slaktandet ska upphöra. I en sådan situation kommer vårt parti förvisso att för allmänheten presentera det socialistiska alternativet, det är riktigt.

F: Och ni kommer under krigets gång att försöka krossa det nuvarande statsskicket, eller hur?

S: Nå, det är ingen hemlighet att vi vill förändra den nuvarande regeringsformen.

F: Och ni ser fram mot det annalkande kriget som det tillfälle då ni kommer att kunna genomföra det, eller hur?

S: Ja, jag tror att det förestående kriget oundvikligen kommer att försvaga alla imperialistiska regeringar.

F: Om jag inte missminner mig sa ni att ni inte kommer att stödja kriget? Ni tror överhuvudtaget inte på försvar av fosterlandet, eller hur?

S: Inte i imperialistiska länder, nej.

F: Jag talar om vårt land.

S: Jag tror hundra procentigt på att försvara detta land med våra medel, men jag tror inte på att försvara världens imperialistiska regeringar

F: Jag talar om Förenta Staternas regering som den ser ut idag. Ni tror inte på att försvara den, eller hur?

S: Inte politiskt, nej.

F: Ni tror inte på att försvara den på något sätt, eller hur?

S: Jag förklarade häromdagen att om folkmajoriteten beslutar om krig, och deltar i kriget, så kommer våra medlemmar, och de människor vi har inflytande över, också att delta i kriget. Vi saboterar inte kriget, vi hindrar det inte, men vi fortsätter att propagera våra idéer, och vi kräver att kriget ska upphöra, och vi kräver en annan regering.

F: Menar ni med detta uttalande att era medlemmar kommer att bli bra soldater när de rycker in i armén?

S: Ja.

F: Och de kommer att försöka befrämja Förenta Staternas militära ansträngningar?

S: Vi säger att våra medlemmar måste vara bra soldater i armén på samma sätt som de är bra arbetare i fabrikena, eller bra fackföreningskämpar i fackföreningarna. Annars har de ingen möjlighet att få inflytande över sina kamrater.

F: Hur får ni detta uttalande att gå ihop med det uttalande som fanns i *Socialist Appeal* den 1:a augusti 1939: ”En socialist som förkunnar fosterlandsförsvar är en småborgerlig reaktionär i den ruttande kapitalismens tjänst.” Hur får ni detta uttalande att gå ihop med det ni tidigare svarat?

S: Vi är inte för att försvara den nuvarande regimen. Vi är motståndare till den nuvarande regimen.

F: Och de av era medlemmar som är soldater i armén, när de rycker in i armén, så kommer de att vara motståndare till regimen?

S: Vad gäller deras idéer, ja, vad gäller deras åsikter – i så måtto som de får uttrycka sina åsikter.

Vi tror inte på kapitalistisk auktoritet och kapitalistiskt styre i fabrikena heller, men så länge vi är i minoritet och inte kan förhindra det, så arbetar vi på fabrikena, och insisterar på att våra medlemmar ska vara bra arbetare.

F: Och när ni arbetar på fabrikena gör ni allt för att bekämpa cheferna?

S: Vi gör allt vad vi förmår, genom att för våra arbetskamrater förklara och propagera idén att det är bättre för dem att äga fabrikena än att vara lönearbetare under en privatägares kontroll.

F: Och personligen förlöjligar ni tanken på att försvara Förenta Staternas regering, eller hur?

S: Om det betyder att ge politiskt stöd till någon form av kapitalistisk regering, ja.

F: Jag ska läsa ur ett av era egna tal och se om det betyder politisk opposition. Den 14:e november 1939 sa ni i ett tal...

S: Vilket datum var det?

F: Den 14:e november 1939. Detta tal återfanns i *Internbulletinen*, som är endast för medlemmar. Ni sa: ”Vissa kamrater talar idag om att ge ‘villkorligt’ stöd till Sovjetunionen. Om man tänker efter lite, så är vi för villkorligt stöd till Förenta Staterna. Det står så i Fjärde Internationalens program. I händelse av krig kommer vi absolut att försvara landet, på ett enda litet ‘villkor’: att vi först störtar kapitalisternas regering och ersätter den med en arbetar-regering.” Menade ni med det politisk opposition?

S: Jag menade att vi i så fall skulle dra tillbaka vår politiska opposition och bli både politiska anhängare och militära deltagare i kriget.

F: Tycker ni att det uttalandet är förenligt med det jag just läste, med det ni sa i ert tal?

S: Det var det jag menade. Vi har aldrig någonsin sagt att vi inte kan kämpa tillsammans med resten av vår generation i Förenta Staternas armé. Vi sa: "Vi kommer inte att ge kriget något som helst politiskt stöd."

F: Låt oss se om ert uttalande i Principdeklarationen är förenligt med vad ni just sa: (Läser) "Om, trots revolutionärernas och de militanta arbetarnas ansträngningar, USA:s regering inleder ännu ett krig, så kommer SWP under inga som helst förhållanden att stödja detta krig, utan vi kommer tvärtom att kämpa mot det. SWP kommer att förespråka att klasskampen ska fortsätta under kriget, oavsett vad det får för konsekvenser för Amerikas militära kamp; och vi kommer att försöka förbereda massorna för att använda krigskrisen till att störta kapitalismen i USA och få socialismen att segra." Betyder det att ni stöder krigsansträngningarna?

S: Nej, jag har aldrig sagt att vi stöder krigsansträngningarna. Det gör vi inte. Vi är mot dem.

F: Och kan någon av era partimedlemmar iaktta den principen och ändå vara en god soldat?

S: Det kan han; inte bara kan, han kommer att bli det, på samma sätt som han kan vara en bra arbetare på en fabrik samtidigt som han är motståndare till lönearbete. Vi kan inte förhindra det så länge vi är i minoritet.

F: Principdeklarationen säger också: "Socialist Workers Party är motståndare till, och kommer alltid att vara motståndare till, all sorts socialpatriotism, allt förespråkande av 'nationell enhet' eller 'upphörande av klasskampen' under krigstider"...

S: Det är när det finns en kapitalistisk regering.

F: Ni menar under de nuvarande förhållandena i detta land, eller hur?

S: Det är riktigt.

F: Men ändå säger ni att ni inte skulle hindra militären?

S: Nej, inte militärt.

F: Jag skulle vilja veta om det jag nu tänker läsa inte innebär att ni vill uppmuntra och förorsaka ett inbördeskrig. Det är ur pamfletten *Är ni redo för kriget*, som publicerats av Fjärde Internationalen, Young Peoples Socialist Alliance: "Tror vi på att omvandla det imperialistiska kriget till ett inbördeskrig? Det var på detta sätt de ryska arbetarna säkrade freden 1917, medan deras bröder i andra länder fortfarande kämpade under imperialismens ok. Det är det enda sättet att uppnå evig fred och avskaffa krig från jordens yta." Betyder inte det att ni under det annalkande kriget tänker uppmuntra och medvetet försöka förorsaka ett inbördeskrig?

S: Förutsättningarna för att utveckla en revolutionär rörelse mognar i krigstider. Vi fortsätter vårt motstånd mot det imperialistiska systemet, den imperialistiska regimen, och försöker leda det fram mot socialismen. Det finns inget som helst tvivel om att det är partiets mål.

F: Så här står det i en av era kongressresolutioner, och jag antar att ert svar kommer att bli detsamma: "Om arbetarklassen inte lyckas hindra kriget från att bryta ut, och om Förenta Staterna går med i det, så förbinder sig vårt parti att bibehålla den revolutionära marxismens traditionella ståndpunkt. Det kommer att använda den kris för det kapitalistiska styret som kriget skapar till att med yttersta oförsonlighet fullfölja klasskampen, till att stärka den självständiga arbetar- och revolutionära rörelsen, och till att få slut på kriget genom att på ett

revolutionärt sätt störta kapitalismen och upprätta ett proletärt styre i form av en arbetarstat.”
Är det er idé om att inte hindra detta lands militära ansträngningar?

S: Ja, det är ett klart uttalande om våra mål. Vi kommer att göra motstånd mot kriget; vi kommer att tala mot det.

F: Påstår ni att detta språk innebär att ni bara kommer att tala mot det?

S: Om du försöker tolka det till att vi kommer att beordra våra medlemmar, eller de människor vi har inflytande över, att hindra det militära genomförandet av kriget, att bryta disciplinen, att utföra sabotage, att genomföra den sortens aktioner, så har du fel. Det betyder politisk opposition.

F: Jag ska nu läsa ur *Fjärde Internationalens manifest om det imperialistiska kriget och den proletära revolutionen*. Där står: ”Varje basmedlem i vår organisation är inte bara berättigad till, utan också förpliktad att hädanefter betrakta sig som officer i den revolutionära armén, som händelsernas flammor kommer att skapa.” Tycker ni att era medlemmar kan vara goda soldater, och inte hindra de militära ansträngningarna, om de lyder den principen?

S: Det betyder inte nödvändigtvis officer i militär mening. När vi talar om den revolutionära armén, så gör vi det i många betydelser. Vi talar om partiet som den revolutionära armén; vi talar om proletariatets rörelse som den revolutionära armén; inte alltid i militär mening. Det betyder inte bokstavligen i militär mening, eftersom –

F: Jag frågar inte om det. Jag frågar om man kan vara en god soldat i den amerikanska armén och lyda den principen?

S: Ja. Om det inte vore så skulle han inte ha inflytande nog för att kunna vara officer någonstans.

F: Låt mig läsa ur ett av era tal om militärpolitik. Det står i *Socialist Appeal* från den 26:e oktober 1940: ”Hur arbetar vi i en värnpliktsarmé frågade någon. Vi arbetar på samma sätt som i en fabrik. Förvisso är industrins huvudsakliga uppgift nu att försörja armén. Var ska man dra linjen? Det finns knappast en enda industri som inte kommer att mobiliseras för att antingen tillverka eller transportera material till armén. Massorna är i armén eller arbetar för att försörja armén. Arbetarna utsätts för militär utsugning. Vi går in och försvarar de militärt utsugna slavarnas intressen, precis på samma sätt som vi går in i fabriker och kämpar mot kapitalistisk utsugning där. Överallt är vår grundläggande linje klasslinjen.

”Den andra punkten är att vara försiktig. Gör inga kupper, gör inga förhastade aktioner som avslöjar oss och skiljer oss från massorna. Gå med massorna. Var med massorna, precis som bolsjevikerna var i Kerenskijs armé. Varför skulle vi inte kunna göra det här? Och på vilket annat sätt kan vi göra det? Hur kan vi i en värld som domineras av militarismen se någon annan väg till världens räddning än med militära medel? Och hur kan vi få dessa medel annat än genom att tränga in i armén som den är?”

Ni menar med det att ni vill att era medlemmar, när de rycker in i armén, ska förkunna era doktriner till andra soldater i armén, och därigenom försvara dem mot militär utsugning från sina överordnade officerare, eller hur? Är det inte en rättvis tolkning av vad det betyder?

S: Vårt parti är för att försvara de menigas rättigheter, deras demokratiska rätt att få en anständig behandling, deras rätt att uttrycka sina åsikter och skicka petitioner till Kongressen, och välja sina officerare, åtminstone lägre officerare, och överhuvudtaget skydda sig mot kapitalistisk misshandling.

F: Och det är vad ni vill att de av era medlemmar som finns i armén ska göra nu, tala för och propagera dessa idéer?

S: Ja.

F: I armén?

S: På samma sätt som de gör det på fabrikena.

F: Men ni tror inte att det skulle hindra arméns militära ansträngningar?

S: Om du läser om stycket kommer du att se att vi inte vill ha några kupper. Vi säger till medlemmarna: "Gör inga kupper och hindra inte armén." Det är en direkt order till våra medlemmar att inte skapa några hinder för militära operationer, utan att begränsa sig till propagandaarbete för att vinna gillande och stöd från massorna av meniga.

F: Och ni tror att era medlemmar kan propagera denna sortens saker i armén utan att hindra de militära ansträngningarna?

S: Ja, det tror jag. Jag tror i själva verket att det militära livet kommer att bli mycket bättre ju mer man tar hänsyn till de meniga soldaternas rättigheter och känslor. Hela idén om en militarism som grundas på meniga utan organisatoriska rättigheter, och med godtycklig disciplin som påtvingats uppifrån, utan att man får uttrycka åsikter och utan hänsyn till massornas känslor – vi är mot det lika mycket i armén som på en fabrik eller i det civila.

F: Och så som ni talar nu vill ni att era medlemmar ska tala i armén, eller hur?

S: Var och en på sitt sätt.

F: Nå, den 29:e juni 1940 publicerade *Socialist Appeal* följande stycke ur rapporten om *Fjärde Internationals Manifest*: "Oberoende av krigets utveckling kommer vi att fullfölja vår grundläggande uppgift: Vi förklarar för arbetarna att deras intressen inte går att förlika med den blodtörstiga kapitalismens intressen; vi mobiliserar arbetarna mot imperialismen; vi propagerar enhet mellan arbetarna i alla krigförande och neutrala länder; vi uppmanar arbetare och soldater i alla länder, och soldater på bägge sidor av fronten, att fraternisera; vi mobiliserar kvinnor och ungdom mot kriget; vi genomför ständiga, envisa och outtröttliga förberedelser för revolutionen – på fabriker, i byar, i baracker, vid fronten och i flottan." Ni vill att soldaterna ska göra allt detta, eller hur?

S: Ja, jag tycker att det är en sammanfattning av den idé som soldater och alla andra ska genomföra. Det är på detta sätt man kan få slut på slakten.

F: Och ni tror inte att man skulle hindra de militära ansträngningarna om man förkunnade dessa idéer i armén under kriget?

S: Inte i den meningen att man öppnar fronten för fientliga arméer, nej. Vi presenterar denna lösning för alla de imperialistiska arméernas soldater, men det innebär inte, och kan inte innebära, att vi vill sabotera de amerikanska arméernas aktioner till förmån för en fientlig armé. Det kan ni inte hitta där eller någon annanstans i vår litteratur.

F: Tja, det är en fråga om olika åsikter. I *Socialist Appeal* den 30:e mars 1940 finns följande redaktionella not i *Workers Forum*: "Att när man blir inkallad gå med i armén är nödvändigt för vårt arbete." Vad menar ni med det?

S: Finns det någon ytterligare mening?

F: Det är från Bevis 215-A. Hr Smith ska skaffa fram det. Medan han letar efter det ska jag fråga er om något ur *Socialist Appeal* från den 29:e juni 1940, en artikel som hette "Förseningar med värvingarna framtvångar tvång": "Låt arbetarna komma ihåg detta. När de blir inkallade ska de inte förspilla den tid de tillbringar i armén. De måste lära sig allt som går att lära sig om militär utbildning, så att de när den tiden kommer kan använda den utbildningen i arbetarrörelsens intressen." Vad menar ni med det?

S: Ju bättre utbildade arbetarna är, ju mer kunniga de är i taktik och militära aktioner, desto bättre kommer de att kunna försvara sin socialistiska regim mot den reaktionära minoritetens försök att störta den.

F: Detta är stycket från Workers Forum, redaktörens not, den 30:e mars 1940: "Vi följer Lenin; vi är inte mot kriget som ett självändamål, utan som en integrerad del i vår kamp för att störta kapitalismen. Att när man blir inkallad gå med i armén är nödvändigt för vårt arbete."

S: Om våra medlemmar, eller de människor vi har inflytande över, skulle vägra värnplikt, så skulle det bara innebära att de isolerade sig från den generation som kommer att bestämma saker och ting i framtiden, och sådana individuella eller minoritetsaktioner är helt felaktiga och oförenliga med vårt partis mål. Partiet kan bara förverkliga sitt program genom att få majoritetens stöd.

Det är därför vi är mot värnpliktsvägrare, och mot sådana som undviker värnplikten. Vi är mot alla som individuellt försöker sätta sig upp mot majoriteten. Vår politik är att underkasta oss majoritetens beslut, men i vår politiska aktivitet gå emot det, tala mot det.

F: I oktober 1938 höll ni ett tal om "Tio års kamp för att bygga ett revolutionärt parti i Förenta Staterna", och där sa ni: "I de stora strejkerna i Minneapolis visade sig `trotskismen' på ett dramatiskt sätt vara inte en boklärd dogm, utan en ledstjärna för de mest militanta och effektiva handlingar." Vad menade ni med det?

S: Att under strejkerna i Minneapolis 1934 några kamrater som var anslutna till vårt parti spelade en ledande roll, eller hade del i en ledande roll, och i praktiken visade att trotskismens principer är de bästa och mest effektiva principerna, och att de effektivt kan tillämpas i arbetarnas intressen.

F: Är detta en illustration av denna princip? I *The Militant* den 12:e juli 1941 stod det under rubriken "Lokalavdelning 544-CIO:s stolta och obefläckade historia": "Under den första transportarbetarstrejken i maj 1934 satte arbetsköparna in hela Minneapolis' poliskår och 5 000 särskilda vicesheriffer beväpnade med klubbor och pistoler mot de kampberedda transportarbetarna. I ett historiskt slag – 'Slaget vid Battle Run' – tvingade chaufförerna poliserna att göra halt, och därefter jagade de bort dem från stadens gator". Är detta en illustration av trotskismen?

S: Ja, jag kan säga vad jag anser, och det är att jag är mycket stolt över det faktum att trotskismen hade del i att påverka arbetarna att försvara sig mot den sortens våld.

F: Vilken sorts våld menar ni?

S: Det var därför man organiserade vicesherifferna, för att köra bort arbetarna från gatorna. De fick en dos av sin egen medicin. Jag anser att arbetarna har rätt att försvara sig själva. Om det är förräderi kan man kalla det mesta för förräderi.

F: När ni skisserade den ryska revolutionens historia sa ni: "Kerenskijregeringen förlorade mark eftersom den inte löste något av folkets problem. Bolsjevikernas paroller om `Bröd', `Fred', `Jord' och andra paroller – det var dessa paroller massorna ville ha. Den 7:e november hölls den Andra Allryska Kongressen av Arbetar- och Soldatdeputerades Sovjetier. Bolsjevikerna fick där majoritet. Samtidigt som sovjeterna hade möte, där bolsjevikerna fick majoritet, tog de regeringsmakten." Vill ni att vi ska tolka det som att bolsjevikerna tog makten i kraft av en majoritet vid Sovjeternas Kongress?

S: Det är riktigt.

F: Menar ni inte att det motsatta var fallet?

S: Nej, det gör jag inte.

F: Vet ni inte att det ägde rum ett planerat uppror innan Kongressen, och att upproret faktiskt ägde rum innan Kongressen möttes?

S: Nej. Kongressen möttes morgonen efter att striderna hade börjat, och den bekräftade den nya regeringen.

F: Faktum är att upproret inleddes och fullbordades innan Kongressen någonsin möttes, eller hur?

S: Nej, makten låg hos Kongressen, och Kongressen var den verkliga makten.

F: Svara bara på min fråga tack. Är det inte ett faktum att upproret hade planerats och faktiskt genomförts innan Kongressen möttes?

S: Nej. Frågan förelades Sovjeternas Allryska Kongress den 7:e november. Det är därför den kallas den 7:e november revolutionen.

F: Känner du dessutom inte till att Lenin envist varnade mot att vänta på Kongressen, och att göra revolutionen på ett lagligt sätt?

S: Åh, det var ett tillfälle då Lenin röstades ner.

F: Och vem vann?

S: Trotskij vann.

F: Är det inte också ett faktum att Trotskij förlöjligade uppfattningen att revolutionen gjordes legalt?

S: Nej, tvärtom. Trotskij underströk vikten av att sovjeterna skulle ge laglig sanktion åt aktionerna. Det var därför upproret sköts upp till den 7:e november.

F: Är det inte också sant att han lurade Kerenskij att ingenting göra genom att låtsas vänta tills Kongressen träffades, så att det lagligt kunde bestämmas vem som skulle ta makten?

S: Han låtsades inte vänta. Han väntade.

F: Jag hävdar att det motsatta var fallet, och att hr Trotskij sa följande. Jag skulle vilja läsa c:a tio sidor ur *Oktoberrevolutionens lärdomar*, och sedan kan ni säga om jag har rätt eller fel.

(Hr Schweinhaut läser från sidan 74 och 80 i Trotskijs *Oktoberrevolutionens lärdomar*. /Hela texten finns att läsa i *Stalin mot Trotskij*, Stockholm 1971, Rabén och Sjögren, s. 33-85 – Ö.a./)

Hr Goldman: Jag anför, Ers Nåd, att denna bok uteslöts ur bevismaterialet. Jag protesterar inte om han vill läsa en eller två eller kanske tre meningar, men att utnyttja korsförhöret till att som bevis lägga fram något som Rätten uteslutit tycker jag är att gå lite väl långt.

Domaren: Nå, jag antar att det har att göra med faktadispyten mellan åklagaren och vittnet, där vittnet har en uppfattning och åklagaren en annan. Det är ett försök att med hjälp av dessa medel ifrågasätta vittnets uttalanden. Jag antar att han har rätt att göra det. Han får fortsätta.

Hr Goldman: Jag invänder. (Avslås)

(Hr Schweinhaut läser sidorna 80-91 i Trotskijs *Oktoberrevolutionens lärdomar*.)

Hr Schweinhaut: Nå, hr Cannon, har jag rätt eller fel i att upproret faktiskt inleddes och slutfördes innan Sovjetkongressen gav sin lagliga bekräftelse åt det?

S: Om du tillåter skulle jag vilja visa var du har fel. Du har missförstått alltihop. Källan till det vittnesmål jag avgav här är Trotskij. Han har skrivit den mest auktoritativa och sanna historien om revolutionen. Kanske jag skulle nämna några saker för att visa var du har fel:

För det första visar de sidor du har läst upp, att det fanns tre olika uppfattningar i kommunistpartiets centralkommitté. Lenin sa att de hade majoritet, och att de utan dröjsmål skulle ta makten. Det fanns Zinovjevs och Kamenevs uppfattning, som var att bolsjevikerna inte hade majoritet och inte skulle ta makten. Och Trotskij hade den tredje uppfattningen, att de skulle grunda maktövertagandet på Sovjeternas legalitet.

För det andra bevisar de sidor du läste att både mensjevikerna och bolsjevikerna hämtade sin auktoritet ur sovjeterna. I november var det uppenbart att bolsjevikerna hade fått majoritet i Sovjeterna. Kerenskij, som tidigare hade haft majoritet i Sovjeterna, förberedde sig för att förflytta trupper till huvudstaden. Vad gjorde trupperna? De vägrade åka innan de fått order från Sovjetkongressen. Denna samlades den 7:e november. Det visade sig att bolsjevikerna hade majoritet, och deras maktövertagande bekräftades.

På denna Allryska Sovjetkongress fanns de partier som igår hade haft majoriteten närvarande. De talade och debatterade där. När omröstningen ägde rum hade bolsjevikerna majoritet. Bolsjevikerna erbjöd de andra partierna ett proportionerligt antal platser i regeringen. De vägrade och lämnade salen. I själva verket införlivade bolsjevikerna en del av Kerenskij's parti, vänstern i det Socialistrevolutionära Partiet, i regeringen.

För mig är detta en utmärkt illustration av hur ett långvarigt propagandaarbete gör, att ett revolutionärt parti under en politisk kris till sin sida lyckas vinna en majoritet av befolkningen, företrädd i det mest auktoritativa organet, Arbetar-, Soldat- och Bondedeputerades Sovjeter. Och bolsjevikerna, som anpassade sig till detta auktoritativa organs legalitet...

F: Ett ögonblick. Berättar ni fortfarande om vad som hände, eller berättar ni nu bara att ni tycker att det var en mycket bra sak?

S: Nej, jag förklarar utvecklingens legalitet, gentemot din tolkning att den var illegal. Och för mig är det...

F: Jag vill inte höra er uppfattning om det. Om ni vill fortsätta att berätta för oss vad som hände så går det bra. Karaktärisera det inte.

S: Jag tror inte att man någonsin kommer att få se en mer laglig revolution än den ryska.

Hr Schweinhaut: Det var allt.

Appendix

Debatt om försvarspolitiken under rättegången i Minneapolis. Kritik från Grandizo Munis. Svar av James P. Cannon.

Kritik från Grandizo Munis.

När Förenta Staterna inledde en process mot Socialist Workers Party och ledarna för Transportarbetarnas fackförening i Minneapolis blev vi rädda för att vår amerikanska rörelse skulle halshuggas, om än bara tillfälligt. Samtidigt fyllde det oss med glad förhoppning, och vi var förvissade om att de borgerliga tribunalernas förföljelser skulle sprida våra revolutionära idéer, när våra medlemmar nu fick möjlighet att fullkomligt och modigt avslöja tribunalen. Ända sedan Louise Michels dånande svar till sina domare och Karl Marx' svar till Bismarcks tribunal har det varit den revolutionära världsrörelsens norm och stolthet att omvandla de anklagade till åklagare, och utnyttja vittnesbåset som en fästning från vilken man angriper de reaktionära krafterna. Denna inställning har varit en av den revolutionära rörelsens främsta attraktionskrafter.

Jag blev för första gången orolig för att dessa resultat helt eller delvis skulle slarvas bort när jag läste det första uttalandet (*The Militant*, vol. V, nr 29), som verkar ha slagit an tonen för alla andra uttalanden. Jag återfick under rättegångens första sammanträde hoppet, när våra kamrater energiskt avslöjade regeringens och Tobins reaktionära agerande mot chaufförerna i 544-CIO. Men än en gång ansåg jag att en stor del av den politiska nyttan med rättegången gått förlorad när jag läste de grundläggande tal och utfrågningar av kamrat Cannon, som kamrat Goldman och åklagaren (Schweinhaut) gjorde. Det var där, i svaren på de politiska anklagelserna – kampen mot kriget, förespråkande av våld, störtande av regeringen med våld – som man skulle höjt rösten och helt ändrat situationen, anklagat regeringen och borgarklassen för reaktionära konspirationer; för permanent våld mot folkmajoriteten, för fysiskt, ekonomiskt, moraliskt, pedagogiskt våld; för att med våld skicka ut befolkningen till en slakt för att försvara de sextio familjerna. Men tvärtom, det är när våra kamrater kommer till denna del av rättegången som de ryggar tillbaka, inskränker sina idéers revolutionära innebörd, försöker göra ett ärevärdigt intryck på juryn utan att ta hänsyn till att de borde tala till massorna. Under några ögonblick står de på gränsen till att förneka principerna. Några få ord i Goldmans avslutningstal kan inte ta bort det sorgliga, negativa intrycket från hans första tal och utfrågningen av Cannon.

Jag ska inleda min kritik med att citera deras egna ord. De har jag tagit ur nummer 45, 47, 48, 50, 52, i vol. V av *The Militant*.

Goldman i sitt inledningsanförande till juryn:

”Jag upprepar: *Partiets mål och syfte var att genom skolning och propaganda vinna majoriteten av Förenta Staternas folk*”.

Exakt samma sak sas i uttalandet i juli, innan rättegången började. En vederhäftig kamrat i SWP sa, i ett svar på kritik som då fördes fram från Mexico, att man inte behövde oroa sig, eftersom ingen höll med om det uttalandet. Om ingen höll med om det var det uppenbarligen nödvändigt att skriva ett nytt. Annars skulle vi ha en politik för massorna och en skenpolitik för en borgerlig domare. Jag behöver knappast peka på det felaktiga i ett sådant uttalande. Alla, även de som gjorde uttalandet, inser att vårt mål inte på något sätt enbart kan vara propaganda, och inte heller kommer vi att vinna majoriteten med hjälp av det. Vi är ett propagandaparti i den meningen att vår numerära storlek förhindrar oss att handla, eller begränsar oss till ett minimum av handlingar. Men i huvudsak och potentiellt är vi ett revolutionärt aktionsparti – med ekonomiska, politiska och skolande aktioner – eftersom vår propaganda i sig själv enbart kan tendera att leda till handlingar. Enbart genom handlingar kommer vi att erövra majoriteten av de utsugna och skola dem för maktövertagandet.

Jag har uppehållit mig vid dessa trivialiteter p g a att den förskönande, sötade karaktär som Goldmans första anförande hade, ett anförande som var ägnat att lugna juryn, är en kompromiss som framtvingat senare, betydligt mer allvarliga, uttalanden. Vi ska snart se det.

Låt oss ta upp huvudproblemen och se hur man under rättegången tagit itu med dem.

Goldman inleder med följande uttalande:

”Vi ska visa att Socialist Workers Party är mot sabotage. Vi ska visa att hr Anderssons påstående att vi föredrar att fienden, Förenta Staternas imperialistiska fiende, ska besegra vår regering är helt felaktigt och helt utan grund. Det är helt fel. Som bevisen kommer att visa, vill vi att arbetarna och bönderna ska bilda sin egen regering, och sedan fortsätta ett verkligt krig mot fascismen”.

Cannon går, när han besvarar en fråga från Goldman, ännu längre: ”Det har fattas ett beslut att gå ut i krig, och det godtas av majoritet av folket. Våra kamrater måste följa det.”

Och sedan frågar Goldman: ”Ni skulle inte stödja kriget?”

Cannon: ”Det är det jag menar, vi skulle inte stödja kriget politiskt”.

Och han återkommer till detta till denna punkt:

”Vi anser att Hitler och hitlerismen är mänsklighetens största fiende. Vi vill sopa bort den från jordens yta. Orsaken till att vi inte stöder en amerikansk krigsförklaring är att vi inte tror att de amerikanska kapitalisterna kan besegra Hitler och fascismen. Vi tror att hitlerismen bara kan besestras genom ett krig under arbetarnas ledning”.

För det första har beslutet att gå ut i krig **inte** ”fattats och godtagits av en majoritet av folket”. Man kan starkt kritisera detta uttalande, som vi energiskt skulle fördöma, om det gjorts av en centrist. Istället för att anklaga regeringen för att den mot majoritetens vilja leder det amerikanska folket till slaktbänken, istället för att med eftertryck anklaga den inför massorna, och för dem visa hur majoriteten i parlamentet handlar mot folkmajoriteten, så skriver Cannon under på Rooseveltts beslut, som om det verkligen motsvarade folkmajoritetens vilja.

Ja, vi underkastar oss kriget och våra militanter går ut i krig. Men inte på grund av att det är ett majoritetsbeslut, utan snarare på grund av att det borgerliga samhället tvingar oss med våld, precis på samma sätt som löneslaveriet påtvingas oss. Liksom på fabrikerna ska vi utnyttja varje tillfälle att bekämpa kriget och det system som frambringat det, precis på samma sätt som vi, som en funktion av den allmänna kampen mot det kapitalistiska systemet, kämpar mot cheferna på fabrikerna.

”Vi skulle inte stödja kriget politiskt”, säger Cannon. Stödjer vi det kanske på något annat sätt? Jag ser inga andra sätt. Kanske han med ”stödja” menar att acceptera ett fullbordat faktum och gå ut i kriget? Dvs att underkasta sig på samma sätt som när vi underkastar oss de villkor som en chef påtvingar oss efter att en strejk misslyckats, samtidigt som vi förbereder oss för en ny strejk. Varför då yttra sig så tvetydigt? Jag kan inte se någon annan orsak än att våra kamrater har begått det allvarliga misstaget att inför en småborgerlig jury tala om den omedelbart förestående framtiden utan att förutse de framtida striderna. Hade det inte varit bättre att slå fast: ”Amerikanska bourgeoisi! Vi underkastar oss ert krig på grund av att våldet i ert samhälle, era vapens materiella våld, tvingar oss till det. Men massorna kommer att vända sig mot er. Från idag för vårt parti tillsammans med massorna en oförsonlig kamp mot er förtryckar-, misär- och slaktarregim. Därför kommer vi med alla medel bekämpa kriget”.

Tvetydigheten och inexaktheten är genomgående. Det verkar som om vi är platoniska motståndare till kriget, och som om vi begränsar oss till uttalanden och propaganda, skriftliga eller verbala, utan några som helst handlingar. Att säga att ”vi inte stöder en krigsförklaring på grund av att vi inte tror att de amerikanska kapitalisterna kan besegra Hitler och fascismen” är att låta förstå att vi skulle stödja den om vi trodde att de kunde segra. De som tror att Förenta Staterna kan segra kommer av detta att dra slutsatsen att de kan stödja en krigsförklaring. Vårt förkastande av kriget grundas på karaktären hos den sociala regim som frambringat det, inte på den ena eller andra tron om fascismens nederlag.

Omedelbart efter detta följer ännu en tvetydighet: ”Vi tror att hitlerismen bara kan besestras etc”. Om man till det lägger de upprepade uttalandena att vi inte kommer att agitera bland soldaterna, att vi är en ”politisk opposition” mot kriget, och den hittills haltande beskrivningen av en militär utbildning under facklig kontroll, så kan man lätt tro att vi kommer att vara för kriget **när** fackföreningarna har fått kontrollen. Jag tror att detta måste klargöras utan att lämna utrymme för tvetydigheter, och jag för min del uttalar mig mot kriget även om fackföreningarna får kontroll över militärtjänstgöringen.

Sedan presenterar Cannon ett program för att, med hjälp av en arbetar och bonderegering, besegra Hitler. Jag behöver inte lägga till ett enda kommatecken, förutom att hela utfråg-

ningen av Cannon avslutas med en dubbeldörr, vägen till upprättandet av arbetar- och bonderegeringen:

”Goldman: Fram tills dess arbetarna och bönderna i USA upprättar sin egen regering och använder sina egna metoder för att besegra Hitler måste Socialist Workers Party böja sig för folkmajoriteten, eller hur?

Cannon: Det är det enda vi kan göra. Det är det enda vi tänker göra”.

Vilket innebär att man, sedan man givit några lektioner om hur underbar en arbetar- och bonderegering är, lägger armarna i kors och hoppas att den kommer att uppstå av sig själv, eller Gud vet genom vilket konstgrepp.

Det handlar inte bara om underlåtenhet, utan om uttalad passivitet inför ett imperialistiskt krig, något som i bästa fall är dålig skolning för de arbetare som blivit intresserade av rättegången, och som inte tror oss om något i morgon när massorna börjar agera mot kriget.

Trängd av denna sorts uttalanden – jag tvekar inte att kalla dem avgjort opportunistiska – ser sig Cannon tvingad att kräva att de medlemmar som organiserar protester i armén ska uteslutas ur partiet. Han leds till det otroliga att förkasta Lenin, Trotskij och Cannon själv.

Hr Schweinhaut läser upp ett stycke ur Lenins *Moskvaupprorets lärdomar* för Cannon:

”... det är vår plikt att under uppror skoningslöst tillintetgöra civila och militära befäls personer...’
Ni är oense med det?

Cannon: Ja, jag känner inte till att det på något sätt illustrerar vårt partis politik... Vi håller inte med om att man ska tillintetgöra någon alls, utom när det är väpnad kamp. Då gäller krigets regler”.

Men vad är ett ”uppror” om inte väpnad kamp? Lenin säger heller inte ”någon alls”, utan civila och militära befäls personer. Varför då förkasta det stycket?

Schweinhaut citerar Cannon själv:

”Den andra punkten (kampen i armén) är att vara försiktig. Gör inga kupper, gör inga förhastade aktioner som avslöjar oss och skiljer oss från massorna. Gå med massorna... Och hur kan vi få dessa (militära) medel annat än genom att tränga in i armén som den är? ...

Schweinhaut: Men tror du inte att det skulle hindra arméns militära ansträngningar?

Cannon: Om du läser stycket kommer du att se att vi inte vill ha några kupper. Vi säger till medlemmarna: ‘Gör inga kupper och hindra inte armén. Det är en direkt order till våra medlemmar att inte skapa några hinder för militära operationer, utan att begränsa sig till propagandaarbete för att vinna gillande och stöd från massorna av meniga”.

Jag håller helhjärtat med Cannon i hans tal; men jag fördömer kategoriskt Cannon när han står framför juryn och förvränger sig själv, inskränker och begränsar partiets revolutionära handlingar till ord. Och jag kommer att lika mycket stå bakom, och jag föreslår att partiet ska stå bakom, de medlemmar och soldater som genomför protestaktioner i armén, och som minns att de inte håller på med ”kupper, förhastade aktioner”. Under ett krig är revolutionära aktioner helt omöjliga utan att i större eller mindre grad hindra de militära aktiviteterna. Därav den princip om revolutionär defaitism som det amerikanska partiet och Internationalen har och inte kan förkasta. Tvärse mot vad Goldman i det första citatet vill låta förstå, så är vi för ett skärpande av klasskampen, i eftertruppen och i armén, inbegripet, om det är möjligt, att framkalla vår borgarklass nederlag: ”ur det egna landets revolutionära synvinkel är dess egen imperialistiska regerings nederlag det mindre onda” (Trotskij, juni 1940). Det är ett dåligt råd till arbetarna att underkänna agitation och protester i armén, och bara argumentera mot det. Jag tror att våra kamrater har missat ett utmärkt tillfälle att få arbetarna att förstå varför de alltid ska handla med hjälp av ord och med hjälp av kollektiva handlingar. Utfrågningen av Cannon gav arbetarna ett helt felaktigt perspektiv på bekväm propaganda, när det i själva

verket handlar om en fruktansvärd kamp med alla medel, från små protester till uppror av grupper, från delvis fraternisering till att sopa bort fronterna. Men från ett felaktigt perspektiv går man över till felaktiga fakta. Därför såg de svarande sig tvingade att fördöma sabotage överhuvudtaget, som om det handlade om något kriminellt. Jag anser att sabotage är en taktisk metod vars tillämpning vid vissa tillfällen kan ge en helt annan effekt än den avsedda, men som under kampens kritiska ögonblick är helt oundgänglig.

Jag kan visa det med ett exempel. Antag att det på ett visst frontavsnitt uppstår en anda av fraternisering. Denna anda kommer aldrig att uppstå samtidigt på bägge sidor av en stor front, och inte heller i samma proportioner. Militärledningen kommer omedelbart att ge order om att mobilisera, gå till anfall, eller stärka fronten med soldater som är mindre benägna att omfamna "fienden".

Är det då inte vår plikt att i största möjliga mån sabotera återupptagande av kampen, ge tid åt fraternisering, hindra befälet att behärska situationen? Sabotage är det enda medel soldaterna har till hands för att utöka och påskynda fraterniserandet tills *bägge* fronterna har fallit. Icke desto mindre finns risken att fiendens befäl lyckas behärska sin front och genom att utnyttja oordningen genomföra en segerrik offensiv. Det finns inga utvägar för en effektiv fraternisering om man vill undvika den "faran".

Sabotage och defaitism kommer i ett visst ögonblick att bli de två viktigaste delarna i massornas reaktioner mot det imperialistiska kriget. Partiet borde inte, och kan inte, förkasta defaitismen utan att döma sig självt till evigt, sterilt pladder mot kriget.

Ännu mer beklagligt är att man från rättegången kan få uppfattningen att det inte bara är något man säger speciellt för juryn. Ibland visar det sig att de svarande verkligen anser att sabotage är ett brott. Om jag inte misstar mig – och det hoppas jag verkligen – är detta en farlig moralisk fördom (predisposition). Sabotage kommer att bli massornas reaktion mot det imperialistiska kriget. Varför skämmas för det? Varför skämmas för att massorna reagerar mot det nuvarande krigets enorma brott? Det skulle varit lätt att principiellt försvara det och lägga ansvaret på det nuvarande krigets ledare. Kan vi döma massornas framtida sabotage, när kriget är borgarklassens gigantiska sabotage mot massorna, civilisationen och mänskligheten? Istället för att bibringa denna tanke kommer de arbetare som hörde våra kamrater att bli nedtyngda av fördomar mot sabotage.

Goldman sa:

"Dessutom kommer bevisen, som hr Andersson själv påpekade, att visa att vi föredrar en fredlig övergång till socialismen, men att vi analyserar samhällets alla förhållanden. Vi analyserar historien, och på grundval av denna analys *förutsäger vi*, förutsäger vi, att när folkmajoriteten i USA kommer att vilja upprätta socialismen kommer minoriteten, som organiseras av finansmännen och kapitalisterna, att använda våld för att förhindra socialismens upprättande. Det är vad vi förutsäger".

Varför inte be om ursäkt för att vi tyvärr ser oss tvungna att använda våld mot borgarklassen? T o m om man inskränker sig till enbart spådomar är förutsägelsen helt felaktig. Man behöver inte skåda in i framtiden för att upptäcka den reaktionära minoritetens våld i samhället. Anklagelsen passar utmärkt som inledning på ett hårt angrepp mot det kapitalistiska samhället, och för att visa de amerikanska arbetarna att Amerikas s k demokrati bara är borgarklassens diktatur. Bland de arbetare som har läst eller lyssnat på Cannon och Goldman måste det finnas många som har upplevt det borgerliga samhällets dagliga våld under strejker, demonstrationer, möten; alla utan undantag upplever det normala våldet att antingen arbeta för en lön som bestäms på arbetsmarknaden eller gå under; ett mycket mer bedrövligt våld är det påtvingade kriget; pedagogiskt våld; informationsvåld som tidningarna pådyvlar oss. Istället för att få en uppfattning om den omgivning de lever i, och istället för att få sin sinnes-

stämning förberedd för ett uppror mot denna omgivning, så har de arbetare som följt denna rättegång passiviserats i förhållande till det nuvarande. Först i framtiden kommer borgarklassen att använda våld.

Dessutom är det helt enkelt inexakt, och det bidrar till att söva arbetarna, att säga till dem att borgarklassen kommer att använda våld ”när folkmajoriteten i USA kommer att vilja upprätta socialismen”. Den använder redan våld, den använder det alltid. Borgarklassen känner inte till någon annan regeringsmetod än våld. Arbetarna och bönderna borde besvara borgarklassens dagliga våld med de fattiga massornas majoritet och organiserade våld. Vi förutsäger inte, snarare garanterar vi, kräver vi, förespråkar vi, majoritetens tillfälliga våld mot den reaktionära minoritetens permanenta organiska våld. Vi måste bryta det amerikanska proletariats demokratiska fördomar; men sådana uttalanden vaggas dem till sömns.

”Hur säker”, kan en okunnig arbetare säga, ”kan man vara på att borgarklassen kommer att använda våld. Dessa män som vet så mycket förutsäger det bara; så för ögonblicket behöver jag inte organisera för att motarbeta reaktionärernas våld”. Denna tendens till inaktivitet kommer att förstärkas om arbetaren fortsätter att läsa: ”Vi tänker bevisa att svaranden aldrig förespråkade, aldrig uppeggade, våld, utan bara förutsade den reaktionära minoritetens våld”. Det är uppenbart att när de inte gör det, så är det inte nödvändigt ännu.

Liksom vi såg i fallet med kriget, så spärrar det första hindret än en gång alla vägar att sporra till handling. Följdriktigt är också det perspektiv våra kamrater presenterar för de kommande åren felaktigt.

Vilka medel kan vi använda för att erövra majoriteten av proletariatet och fattigbönderna? (Inte bara folket, som det ständigt upprepas i förhöret. Småbourgeoisin kan neutraliseras utan att erövras.)

I hela det långa förhöret med Cannon finns bara propaganda, propaganda och ännu mer propaganda, som om det handlar om att rekommendera en patentmedicin mot flintskallighet. Ett kort stycke som Cannon yttrade är tyvärr inte tillräckligt tydligt och energiskt: ”Givetvis begränsar vi oss inte bara till förutsägelser. Vi går längre än så. Vi råder arbetarna att lägga det på minnet, och förbereda sig så att inte den reaktionära utlevade minoriteten kan omintetgöra majoritetens vilja”.

Varför inte vid detta tillfälle höja rösten och uppmana arbetarna att organisera sitt eget våld mot det reaktionära våldet? Något senare skisserar Cannon på ett utmärkt sätt upp perspektivet på att kämpa mot de fascistiska banden; men man lägger märke till att det handlar om ett icke-existerande perspektiv i en omedelbar form, som om det idag var onödigt att organisera proletariatets stormtrupper mot den falska demokratin. Det slås aldrig klart fast, det är tvetydigt, och det stärks av att man slutligen insisterar på att det (idag) inte existerar några arbetarförsvargrupper. Våra kamraters linje att inte utnyttja rättegången till att för massorna visa hur och varför de ska utöva sitt eget våld är hursomhelst felaktigt. Istället har vi sett en sorglig dialog mellan Cannon och Goldman, en dialog som är ägnad att lugna juryns lättskrämde samvete om vem som påbörjar våldsamheterna.

På ett eller annat sätt antas det att vi ska erövra majoriteten för socialismen. Således:

”Goldman: Vad menar ni med uttrycket ‘störta den kapitalistiska staten’?

Cannon: Det betyder att ersätta den med en arbetar- och bonderegering; det är det vi menar.

Goldman: Vad betyder ‘krossa den kapitalistiska statens maskineri’?

Cannon: Med det menar vi, att när vi i detta land upprättar en arbetar- och bonderegering, så kommer denna regering att ha så helt annorlunda funktionssätt, uppgifter och karaktär än den borgerliga staten, att denna måste ersättas helt och hållet.”

Hela den revolutionära, våldsamma process, det *inbördeskrig* som måste föregå upprättandet av arbetar- och bonderegeringen och den proletära staten, göms undan; jag kan inte hitta ett mer förskönande ord. När Cannon något senare måste begränsa sig definierar han därför sovjeterna på det sätt som ett förkortat uppslagsverk skulle göra det, och han tystar ner allt som handlar om deras funktion som kamporgan som strider och gör motstånd mot den borgerliga maktens organ.

Vad är arbetar- och bonderegeringen om inte kulmen på proletariatets och bönders kamp mot borgarklassen? Den kampen måste fr o m nu föras framåt, och den kommer ända från början av den revolutionära krisen att utvecklas ”som ett crescendo”, till en punkt där massorna kommer att skapa sovjetter eller råd, som riktar proletariatets allmänna kamp mot borgarklassen, som förutsäger kampens behov, inbegripet av vapen, och som inom sig tillåter en fri ideologisk kamp så att massorna kan välja de som företräder dem bäst. Först då, när den revolutionära tendensen har fått majoritet i sovjeterna – inte i parlamentariska val – kommer det våldsamma maktövertagandet att krossa den borgerliga staten och göra sovjeterna till den proletära statens grundval.

Cannon sa att den borgerliga statsapparaten kommer att krossas ”när vi upprättar en arbetar- och bonderegering”. Men en sådan regering är inte möjlig förrän *efter* det att vi har krossat den apparaten. Cannon känner mycket väl till detta, och utan tvivel menar han att vi ska handla därefter. Men jag insisterar, varför ska vi i detta fall missa det utmärkta och sällsynta tillfället att lära arbetarna en läxa, att utan undanflykter visa dem vägen till kamp och makt, och på samma gång anklaga borgarklassen för en reaktionär och profascistisk inriktning? Förutsägelse om hur den samhällseliga dialektiken kommer att stärka våra ställningar har inget verkligt värde för arbetarna. Man ser den revolutionära processen som skolböckerna kommer att beskriva den om femhundra år. Arbetarna behöver idag få utpekad klasskampens dynamik, organisationsformer, kampmetoder fram till inbördeskriget, paroller, och även behovet av stolt tapperhet mot klassfienden, något som varit sällsynt under rättegången. Den allmänna ton man slagit an har varit att inte anklaga utan att be om ursäkt, och det så ofta att man ibland blir generad; inte att peka på och föreslå handlingar om omedelbara medel för kampen mot borgarklassen och mot kriget, utan snarare att vattna ur våra idéer till humanism och med lärda förutsägelser skyla över deras aktiva värde. Som om det vore ovärdigt att använda våld mot den nuvarande korruperade borgerliga demokratin.

Något som klart visar detta är att våra kamrater till sitt försvar har åberopat – Jefferson, Lincoln, bibeln, Lloyd George, MacDonald, men när Marx, Lenin, Trotskij och t o m Cannon uppträder, så förkastas de som icke-officiella språkrör för vår organisation. Denna inte speciellt modiga attityd kan inte röna mycket sympati. Åtminstone kan den inte röna lika mycket sympati som den motsatta attityden.

Jag vet mycket väl att jag inte lär någon någonting. Det jag sagt känner de kamrater jag syftar på till bättre än jag. De kommer att hålla med mig om de principer jag har hänvisat till, kanske förutom problemen med militär utbildning under facklig kontroll och frågan om sabotage – frågor som är viktiga att klargöra i partiet och Internationalen. Jag kan inte se några andra orsaker till deras attityd under rättegången än att den skulle vara en ”användbar manöver”. Men jag anser det vara ett allvarligt misstag att i stunder som är så viktiga för partiets politiska framtid, ersätta principerna med manöver. Jag anser och föreslår som allmän princip att våra ansvariga medlemmar under liknande rättegångar tar på sig hela ansvaret för våra idéers praktiska handhavande. Det är värt mer än ett lindrigt straff till priset av en vacker och bedräglig yta. Jag föreslår att denna kritik publiceras i Internationalens och Socialist Workers Partys internbulletiner.

7:e januari 1942.

Not: Denna kritik har nedtecknats mycket snabbt för att inte försitta möjligheten att förmedla den. Jag har bara tagit upp de stycken som slog mig först. Jag reserverar mig därför möjligheten att utvidga den.

James P. Cannon: ett svar.

Under ”upprors”-rättegången i Minneapolis, liksom under den månadslånga fackföreningskamp som föregick och ledde fram till den, sattes de amerikanska trotskisterna på prov, och de tvingades visa vilket material de var gjorda av. I bägge fallen uppträdde de på ett sätt som anstår Trotskijs anhängare, och de klarade provet på alla sätt.

I kampen mot fackföreningsbyråkratin, en kamp som rönt landsomfattande uppmärksamhet, visade det sig klart vilka som var de militanta arbetarnas verkliga ledare, vilka som var de verkligt principfasta människorna. Under rättegången gjorde sig partiet, genom det sätt på vilket alla inblandade kamrater uppträdde, förtjänt av de revolutionära arbetarnas förtroende. Dessa två strider, som i själva verket var två sidor av samma kamp, markerade en höjdpunkt i den amerikanska rörelsens aktivitet, som ända sedan starten tretton år tidigare hade utvecklats inom en trång krets.

Under denna tidsperiod hade partiet, med några få undantag, uppmärksammats enbart av de klassmedvetna arbetarnas avantgarde. Under rättegången fick vi för första gången chans att tala till massorna – till Förenta Staternas folk. Vi grep den möjligheten och gjorde det mesta möjliga av den. Utan att göra några större misstag tillämpade vi i praktiken de grundläggande principerna som hade anammats under en lång förberedande period. Sedan dess har rörelsen i Förenta Staterna stått på en högre nivå.

En kritisk studie av och diskussion om rättegången är av yttersta värde för Fjärde Internationalen, speciellt för de sektioner som fortfarande inte nått den kurva på vägen som leder från propagandacirkeln till massarbetet. För vår del välkomnar vi denna diskussion, och vi kommer att göra vårt bästa för att tillföra den något matnyttigt.

Så fort åtalet restes mot oss i den Federala Domstolen i Minneapolis i juli förra året, insåg vi att angreppet hade två sidor, och vi tror att vi begrep deras verkliga vikt. Rättegången syftade till att olagligförklara partiet, och kanske för lång tid beröva det ett antal av sina mest erfarna ledares aktiva tjänster. Samtidigt var det uppenbart att, om vi skötte massrättegången på ett bra sätt, kunde få vår första verkliga möjlighet att göra partiet och dess principer kända för breda grupper av arbetare, och få ett gensvar av sympati från dem.

Ända från början tog vår strategi hänsyn till problemets bägge sidor. Givetvis beslutade vi oss för att i största möjliga utsträckning använda alla lagliga skydd, formaliteter och tillgångar som lagen och Konstitutionen gav oss rätt till. En partiledning som tvekar eller förbiser att göra det skulle på ett lättsinnigt sätt riskera partiets legalitet, och verkligen ge uttryck för en mycket slösaktig inställning till partiets kadrer. Ett sådant ledarskap skulle bara förtjäna att fördrivas med klubbor och sten.

Å andra sidan planerade vi inte att lägga upp vårt försvar som ett ”brotts”-försvar, utan som en propagandaoffensiv. Utan att på ett idiotiskt sätt bortse från eller provocera juryn, eller i onödan hjälpa åklagaren, så var vårt mål att använda rättssalen som ett forum för att popularisera vår rörelsens principer. Denna andra sak såg vi som vår viktigaste plikt och möjlighet, och inte för ett ögonblick tänkte vi låta rent legalistiska överväganden få gå före den. Därför förkastade vi bistert de upprepade råden från advokaterna – vissa som hjälpte Goldman under rättegången och andra som tillfrågades om de ville delta – att helt ta bort eller tona ner vårt ”propaganda”-program och överlämna försvarspolitiken till advokaterna.

Från tidigare olyckliga erfarenheter av rättegångar mot militanter i Förenta Staternas domstolar visste vi vad det skulle innebära att följa dylika råd: Förneka eller hålla tyst om rörelsens revolutionära principer; tillåta advokaterna förkasta eller förlöjliga svaranden, och framställa dem som lite tokiga personer som tillhör ett parti som man inte behöver ta på allvar; och lita på att advokaternas chauvinistiska tal till juryn på ett eller annat sätt ska rädda de svarande.

Partiets oktoberplenium antog enhälligt den Nationella Kommitténs rekommenderade politik i rättssalen. Konferensens resolution fastställde denna politik:

”Partiets politik när det försvarar sig i domstolen, en politik som är obligatorisk för samtliga åtalade partimedlemmar, kan bara vara en politik som är värdig vår rörelse och tradition. Inga försök att vattna ur eller slingra sig undan vår revolutionära doktrin, utan tvärtom ett militant försvar av den. Samtidigt hävdar vi vår grundlagsenliga rätt att propagera våra principer”.

Denna politik förde vi med oss till rättegången. Under domstolsförhandlingarna ledde den oss. Och vi tror att vi tryggt kan säga att resultatet klart har rättfärdigat denna politik. Våra principer fick en bred spridning, hundra eller tusen gånger bättre än tidigare, och vårt agerande i rätten har rönt bifall och uppskattning från de militanta arbetare som följde rättegången och läste vittnesmålen.

Rättegången var vår överlägset största propagandaframgång. Dessutom har t o m arbetare, som inte håller med om vårt program, bifallit och applåderat vårt uppträdande i domstolen såsom värdigt personer som tar sina principer på allvar. Det säger alla kamrater som har rapporterat om arbetarnas reaktion på rättegången. Under en resa som vi nyligen gjorde från partiavdelning till partiavdelning fick vi höra exakt samma rapport överallt.

Givetvis var inte vårt arbete under rättegången perfekt. Vi gjorde bara vårt bästa inom de snäva gränser rätten satte upp. Mer kvalificerade personer kan med lätthet peka på saker här och där som kunde gjorts bättre. Vi håller gärna med om denna kritik, utan att därför erkänna att vi är skyldiga till något, ty socialismen kräver inte att alla ska vara begåvade med samma talanger, utan bara att alla ger allt de förmår. Det är en annan sak när kamrat Munis – och andra kritiker – anklagar oss för att missförstå vår uppgift, och för att under rättegången göra avsteg från marxismens principer. Till dem är vi tvungna att skarpt svara: Nej, det är ni som står för missförstånden. Det är vi som korrekt förstått vår uppgift i rättssalen, och det är vi som har de marxistiska auktoriteterna på vår sida.

När vi tar itu med att försvara detta påstående måste vi börja med en kort analys av något som Munis, liksom de andra, har förbisett: den sociala omgivningen i vilken rättegången hölls. Inte med så mycket som ett ord hänvisar våra kritiker till den objektiva situationen i Förenta Staterna. De politiska former som fortfarande finns här; det amerikanska proletariats mognad – eller snarare omognad; styrkeförhållandena mellan klasserna; partiets storlek och ställning – kort sagt de speciella aspekter på vårt problem, som skulle bestämma vår metod att nå arbetare som vid rättegången hörde oss för första gången.

Våra kritiker talar om rättegångar i allmänhet och principer i allmänhet, och det verkar som om dessa alltid formuleras och förklaras för arbetarna i allmänhet på exakt samma sätt. Vi sysslade istället med en speciell rättegång, och vi försökte förklara oss för arbetarna i Förenta Staterna så som de är 1941. Således kolliderar vi redan vid själva utgångspunkten – analysen, metoden – med våra kritiker. Vårt svar på deras kritik måste ta samma form.

Vi ska först skildra de konkreta omständigheterna, under vilka vårt parti arbetade vid tiden för rättegången, och de speciella uppgifter och propagandametoder detta enligt vår uppfattning påtvungade oss. Vi ska därefter gå vidare och underkasta vår, liksom våra kritikers, standpunkt

de kriterier som måste vara avgörande för oss alla: de marxistiska lärofädernas yttranden om hur man tillämpar de principiella punkter som diskuteras.

Förenta Staterna, där rättegången äger rum, är den överlägset rikaste av alla kapitalistiska länder, och på det har det varit ett av de få av dessa länder som ännu under kapitalismens epok av nedgång och förfall har kunnat unna sig lyxen av borgerligt-demokratiska former. Fackföreningarna, som under det senaste decenniet krossats i det ena europeiska landet efter det andra, har i Förenta Staterna blomstrat under samma period och mer än fördubblat sina medlemsantal – delvis understödda av regeringen. Pressfriheten och yttrandefriheten, som i andra länder har utplånats eller blivit en karikatyr, har här varit praktiskt taget obegränsad. Valen har ägt rum under normala borgerligt-demokratiska former, som under mer än ett sekel varit en tradition i USA, och den stora massan av arbetare har deltagit i dem av fri vilja. Det borgerliga Amerikas rikedomar och gynnsamma ställning har också, trots den ödeläggande krisen, gjort det möjligt för det att upprätthålla arbetarnas levnadsstandard långt utöver andra länders.

Dessa objektiva omständigheter har osvikligt påverkat både arbetarnas mentalitet och den revolutionärt politiska rörelsens framgångar. Den revolutionära innebörden i den skakade ekonomi som för tillfället stöts av rustningsboomen, återspeglas ännu så länge föga i arbetarnas medvetanden. I sin livsåskådning är de långt ifrån revolutionära. ”Politik” betyder för dem att rösta på det ena eller andra av de stora kapitalistiska partierna. Det enkla faktum att den organiserade arbetarrörelsen fortfarande inte har genomfört några självständiga politiska handlingar ens på reformistisk grundval, utan i sin politiska aktivitet fortfarande är ett bihang till Roosevelts politiska parti – bara detta enkla faktum visar definitivt att de amerikanska arbetarna ännu inte har börjat översätta sin våldsamma militans i ekonomiska strejker, som riktar sig mot individuella arbetsköpare, till självständiga politiska handlingar som riktar sig mot arbetsköparna som klass. Vad gäller det marxistiska partiet, med sitt program för samhällets revolutionära omvandling, så har det under dessa omständigheter bara lyckats dra några få tusen till sitt budskap, och till sina led rekrytera ännu färre av de mest avancerade och klassmedvetna militanterna.

De fyrtio miljoner amerikanska arbetare som nästan alla röstar på Roosevelt, befinner sig i de första primitiva stadierna av den politiska klassutvecklingen. De är genompyrda av borgerligt demokratiska illusioner. De är till viss del missnöjda och delvis fackligt medvetna, men inte klassmedvetna. De har en nästan vidskeplig respekt för den federala regeringen, som de ser som en hela folkets regering, och de hoppas kunna förbättra sina förhållanden genom att rösta på ”vänliga” borgerliga politiker. De hatar och fruktar fascismen, som de identifierar med Hitler. De enda beskrivningar av socialismen och kommunismen som de känner till är de som sprids av den borgerliga pressen, och de är antingen fiendliga mot eller likgiltiga till dem. Socialismens verkliga innebörd, den revolutionära marxismens innebörd, är okänd för den stora majoriteten.

Sådana var de allmänna yttre faktorerna, och sådan var de amerikanska arbetarnas mentalitet. Det var dem vårt parti stod inför vid tiden för rättegången i Minneapolis i oktober, november och december 1941. Vilka speciella uppgifter, vilka propagandametoder framtvingade detta? För oss verkar svaren uppenbara. Uppgiften var att *sprida* våra idéer från rättegångssalen. Dessa idéer måste förenklas så mycket som möjligt, *göras trovärdiga* för arbetarna, och närhelst det var möjligt illustreras med välkända exempel från Amerikas historia. Vi kunde inte rikta oss till arbetare i allmänhet, som en abstraktion, utan vi måste rikta oss till arbetarna som de verkligen är i Förenta Staterna 1941. Vi var tvungna att inse att de demokratiska formerna och partiets laglighet högst avsevärt underlättar detta propagandaarbete, och att man inte på ett lättvindigt sätt får bortse från dem. Vår uppgift var inte att underlätta åklagarens

arbete, utan att försvåra det så långt det var möjligt utan att avsäga oss några principer. Det var dessa överväganden som styrde vårt arbete under rättegången.

Våra kritiker hänvisar inte till dem. Uppenbarligen tänkte de inte ens på dem. Vår metod är en helt annan än att bara upprepa formler om ”handlingar”, som bara kräver att man kar gott minne. Mer exakt handlar det om den marxistiska metoden att anpassa principerna till de konkreta omständigheterna, i syfte att popularisera ett parti och skapa en rörelse som kan leda till handlingar i klasskampens verkliga liv, och inte på den boksida där de sekteristiska formalisternas ”handlingar” alltid börjar och slutar.

Fullföljandet av vår huvuduppgift att använda rättssalen, om ett forum för att tala till de amerikanska arbetare som kanske hörde oss för första gången – fordrade enligt vår bedömning inte stridsrop utan tålmodiga skolsalsförklaringar av våra doktriner och oss själva, och det med en lugn stämma. Därför anpassade vi vår propagandametod, inte våra principer, till situationen som vi uppfattade den. Den propagandastil och ton vi använde rekommenderas inte som en överallt tillämpbar formel. Vår propagandastil och ton var helt enkelt ägnad att, i den givna situationen, tjäna ett litet marxistiskt minoritetspartis syften i ett stort demokratiskt kapitalistiskt land under de allmänna historiska omständigheter som tidigare beskrivits.

Kamrat Munis anklagar oss för att popularisera vår propaganda och försvara oss själva (och partiets legalitet) på bekostnad av principer. Våra uttalande under rättegången påstås vara ”avgjort opportunistiska”; ”på gränsen till att förneka principerna”. Efter detta och liknande påståenden informeras vi att ”det är ett allvarligt misstag att... ersätta principerna med manövrer”. Vi godtar denna maxim – som inte är helt ny i vår rörelse – under följande förutsättning: att man har förstått den; att man gör skillnad mellan ”manövrer” som tjänar principerna och sådana som motverkar dem; och att den gäller verkliga och inte inbillade principer. Detta är pudelns kärna. De marxistiska lärofäderna ändrade inte sina principer, men när de förklarade dem ändrade de ofta sitt sätt, sin ton och de punkter de poängterade, så att de passade situationen. Vi hade rätt, och det var vår plikt, att göra detsamma. En genomgång av våra vittnesmål ur denna synvinkel kommer att ge andra slutsatser än de som våra kritiker så snabbt har dragit.

Den första anklagelsepunkten mot oss var ”konspiration för att med våld störta regeringen”, en handling som bröt mot en lag från 1861, vilken ursprungligen riktades mot slavägarnas uppror. Den andra anklagelsepunkten var bl a ”konspiration för att förespråka att störta regeringen med våld”, vilket bröt mot Smith-lagen från 1940.

I vårt försvar blånekade vi till att ha ”konspirerat” eller ”förespråkat” våld, och med det ämnade vi inte på minsta sätt förneka eller förkasta någon marxistisk princip. Vi hävdade vår rätt att *förklara* vår ståndpunkt. Vi sa att vi föredrar en fredlig social omvandling; att borgarklassen påbörjar våldsamheterna och inte kommer att tillåta en fredlig övergång; att vi råder arbetarna att minnas det och förbereda sig för att *försvara sig själva* mot den utlevade reaktionära minoritetens våld.

Denna formulering – som i sak är hundra procentigt korrekt och ur marxismens synpunkt är oantastlig – passade inte åklagarens påståenden, och den hjälpte honom heller inte att bevisa sina anklagelser mot oss. Men det var ju inte heller vår uppgift. Av helt andra orsaker ogillar kamrat Munis vår redogörelse, och inte heller passar de hans påståenden. Inte heller det är vår plikt, eftersom hans påståenden är godtyckliga och formalistiska – och därför felaktiga.

Åklagaren ville begränsa hela diskussionen om socialismen till enbart frågan om ”våld och tvång”. Och vi å andra sidan försökte – för första gången i en amerikansk rättssal – göra en kort och skissartad framställning av den marxistiska teorins hela omfattning. Åtminstone i den utsträckning detta var möjligt inom de snäva ramar domstolens regler och åklagarens ständiga

protester satte upp. Därmed skulle frågan om våldet i den sociala revolutionen få sina rätta proportioner, och ansvaret för det skulle hamna där det hör hemma – på den utlevade klassens axlar.

Under rättegången genomförde vi efter bästa förmåga denna uppgift. Givetvis är det knappast möjligt med exakta teser och fullständiga förklaringar under en blixtnabbt improviserad dialog, där svaren på g a tidsbegränsningarna, åklagarens protester och domstolens regler förkortas oerhört. Vi kan inte tillskriva våra svar en sådan precision och omfattning, och förnuftiga personer borde inte kräva det av oss. T o m Trotskij medgav att man kunde finna brister i det vittnesmål han avgav under liknande, men mer gynnsamma, omständigheter inför Dewey-kommissionen. Som svar till Ver, som hade kritiserat ett av hans svar vid utfrågningarna, skrev han:

”Det är möjligt att det finns inexaktheter i de stenograferade protokollen. Här rör det sig vare sig om en väl genomtänkt programmatisk text eller ens en artikel, utan det rör sig om en stenograferad rapport från kommissionen. Du vet att jag inte ens fick möjlighet att själv granska den. Vissa missförstånd och oklarheter kan ha smugit sig in. Fiender kan utnyttja dem, men seriösa kamrater måste se frågan i sitt sammanhang” (Socialist Workers Partys Internbulletin nr.3)

Här kan det vara på sin plats att förklara att den amerikanska rättsproceduren, till skillnad från de flesta andra länder, inte tillåter svaranden att ta med sig förberedda uttalanden och ”deklarationer”. De måste svara muntligt, de måste göra svaren korta, och de kan närsomhelst avbrytas av åklagarens protester eller domarens domstolsutslag. I en sådan atmosfär befinner sig vittnet under en ständig press att komprimera sina svar och utelämna förklaringar som kanske är nödvändiga för att ge fullständig klarhet, men rätten inte är intresserad av.

Den enda orsaken till att vi nämner dessa faktorer är att vi ber om samma rimliga tillåtelse till brister som Trotskij, inte för att förneka något vi sagt. På det hela taget, med hänsyn taget till alla ofullständigheter, utelämnanden och brister i det muntliga vittnesmålet, så fullföljde vi vår propagandistiska uppgift vid rättegången, och vi står för vad vi sagt. Domstolsprotokollet, som publicerats i tusentals exemplar, blev, och kommer att fortsätta vara, vårt effektivaste propagandadokument. Det är ett ärligt och rättframt revolutionärt protokoll. Ingen kommer att kunna misskreditera det.

Vad sa vi om frågan om våld vid samhällsomvandlingen från kapitalism till socialism? Detta:

1) Marxisterna föredrar en fredlig övergång. ”Marxisternas ståndpunkt är att den utan tvivel mest ekonomiska och fördelaktiga, den mest önskvärda metoden att omvandla samhället, är att göra det fredligt”.

2) ”Enligt alla marxisters uppfattning kommer den att genomföras med våld”.

3) Denna uppfattning, ”liksom alla marxisters doktriner grundas på en studie av historien, mänsklighetens rikliga historiska erfarenheter av övergångar från en samhällsform till en annan, de revolutioner som åtföljde dessa, och det motstånd som de utlevade klasserna, alla utan undantag, gjorde mot den nya samhällsordningen. Deras försök att värja sig mot den nya samhällsordningen, eller att med våld slå ner rörelsen för ett nytt samhälle, har lett till att varje viktigare social omvandling hittills har åtföljts av våld”.

4) Det är alltid den härskande klassen som påbörjar våldsamheterna, ”alltid den härskande klassen; alltid den utlevade klass som inte vill lämna scenen när det är dags. De vill behålla sina privilegier och med våld skydda dem mot den majoritet som rest sig. De stöter då på våldet från den nya klass som av historien utsatts att ta makten”.

5) Sådan är vår förutsägelse. Men ”givetvis begränsar vi oss inte till bara förutsägelser. Vi går längre än så. Vi råder arbetarna att lägga det på minnet, och förbereda oss så att den reaktionära utlevade minoriteten inte kan omintetgöra majoritetens vilja”.

”F: Vilken roll spelar fascismens tillväxt och förekomst när det gäller risken för våld?”

S: Det är faktiskt kärnfrågan, eftersom kapitalistklasens reaktionära våld, så som det tar sig uttryck i fascismen, riktar sig mot arbetarna. Långt innan arbetarnas revolutionära rörelse lyckas få majoritet organiseras det fascistiska band, som finansieras med miljontals dollar från de största industri- och finansmännen. Exemplet Tyskland visade detta. Dessa fascistband börjar med våld bryta ner arbetarrörelsen. De angriper lokaler, mördar arbetarledare, bränner tryckerier. Långt innan arbetarrörelsen har inlett revolutionen förstör de dess möjligheter att fungera”.

”Jag säger att det är kärnpunkten i frågan om våld. Om inte arbetarna inser det och börjar försvara sig mot fascisterna kommer de aldrig att få möjlighet att rösta om revolutionen. De kommer att drabbas av samma öde som det tyska och italienska proletariatet, och de kommer att kedjas i ett fascistiskt slaveri innan de får någon som helst chans att rösta om de vill ha socialism eller ej.

För arbetarna gäller det liv eller död att, innan det är försent, organisera sig för att hindra fascismen, de fascistiska banden, från att bryta ner arbetarorganisationerna. Sådant är vårt partiprogram.”

I en kapitalistisk domstol eller på ett propagandamöte för arbetare i Förenta Staterna idag behöver en marxist inte säga mer angående frågan om våld. Det är korrekt, står i överensstämmelse med principerna, och försvarar partiets legalitet. Arbetarna kommer också att förstå det. För att citera Shakespeares Mercutio (Romeo och Julia, akt III, scen 1/min ö.a.): ”Den är inte djup som en källa, och inte heller bred som en kyrkdörr; men den räcker, den duger”.

Men kamrat Munis är inte nöjd med vår ”sorgliga dialog”, som påstås vara ”ägnad att lugna juryns lättskrämda samvete om vem som påbörjar våldsamheterna”. Det ovan citerade svaret – som rådde arbetarna att ”lägga på minnet” den härskande klassens våldsinriktning och ”förbereda sig” – är inte ”tillräckligt tydligt och energiskt” (han underskattar arbetarnas skarpsinnighet.) ”Varför inte”, säger kamrat Munis, ”höja rösten och uppmana arbetarna att organisera sitt eget våld mot det reaktionära våldet?”.

Varför inte? P g a att det vid detta tillfälle inte var nödvändigt eller tillrådligt att vare sig höja rösten eller uppmana till handling. Vi talade i första hand till den okunnige arbetare som skulle läsa vittnesmålet i tidningarna eller i en pamflett. För att han skulle lyssna var vi tvungna att ge en lugn och noggrann framställning. Denne arbetare väntar ingalunda otåligt på att vi ska mana till våldsamma handlingar. Tvärtom tror han stenhårt på den s k demokratin, och den första fråga han kommer att ställa sig, om han blir intresserad av socialismen, är: ”Varför kan vi inte uppnå den fredligt genom att rösta”? Vi måste *tålmodigt förklara* för honom, att även om vi skulle föredra det så kommer inte bossarna att tillåta det, de kommer att använda våld mot majoriteten, och arbetarna måste *försvara* sig och sin *rätt* att ändra på saker och ting. Vår *defensiva* formulering är inte bara lagligt oantastlig, ”för juryn” som våra kritiker så föraktfullt anmärker – som om tjugoåtta åtalade personer vid sina sunda vätskor, och ett parti hotat av illegalitet, kan unna sig lyxen att bortse från juryn. Det är också den mest effektiva propagandaformeln.

Det är inte vi som uppfunnit dessa defensiva formuleringar. Vi har tagit dem direkt från de stora marxisterna, som inte trodde på klassfiendens goda vilja, och som visste hur man skulle organisera aktioner, d v s massaktioner, mot dem. Och just dessa lärofäder och organisatörer av massaktioner underskattade aldrig värdet av demokratiska former och partiets legalitet, och de hängde envist fast vid dem och utnyttjade dem i största möjliga utsträckning. Våra lärofäder ryggade inte tillbaka inför våld. De lurade aldrig arbetarna med löften om en fredlig, demokratisk omvandling av samhället. Men de talade inte alltid om våld på samma sätt, i samma ton eller med samma eftertryck. Under liknande omständigheter som våra har de alltid talat som vi gjorde under rättegången. Det finns massvis med bevis för detta, och bevisen är överväldigande.

Det *första* uttalandet om kommunisternas ståndpunkt i frågan om våld och övergången till socialismen finns i Engels *Kommunismens principer*, en ”katekes” som skrevs 1847, och som allmänt ses som det första utkastet till *Kommunistiska Manifestet*. Engels skrev:

”Fråga sexton: Kommer man att kunna avskaffa privategendomen med fredliga medel?”

Svar: Det är något vi starkt önskar, och kommunisterna är de sista som skulle stå i vägen för en fredlig lösning”. (*The Communist Manifesto*, International Publisher, Marxist Library, vol III, s. 330).

Engels garanterade inte denna lösning, och han glömde inte att tillägga: ”Om det förtryckta proletariatet till sist skulle tvingas göra en revolution, så kommer kommunisterna att sluta upp bakom arbetarnas sak, och de kommer då att vara lika snabba att handla som de nu är att tala”.

Det *sista* uttalandet från en marxistisk auktoritet – av Trotskij nittio år senare – följer Engels mönster. På sommaren 1940 gjorde Dieskommittén en räd mot en kamrats hus i Texas, och de beslagtogs en del partilitteratur. Kamrat Trotskij, som väntade sig ett angrepp mot Socialist Workers Partys lagliga ställning, skrev ett brev till oss. Där gav han oss råd om hur vi skulle lägga upp vår propaganda, och hur vi skulle försvara oss ”ur juridisk synvinkel”, och han varnade oss för att ”stå till tjänst med förevändningar för åtal”. Detta brev, som verkar som skrivet för att på förhand besvara det ultraradikala hårklyveriet om rättegången i Minneapolis, trycktes i *Fourth International* i oktober 1940, s. 126. Trotskij skrev:

”Texashistorien är mycket viktig. De inblandades attityd kan ur juridisk synvinkel bli avgörande.

Vi kan givetvis inte efterlikna stalinisterna, som förkunnar sin totala hängivenhet till den borgerliga demokratin. Vi vill emellertid inte stå till tjänst med förevändningar för åtal.

I detta såväl som i andra fall ska vi säga sanningen sådan den är; nämligen att den bästa, mest ekonomiska och gynnsamma metoden för massorna vore att omvandlingen av detta samhället skulle ske med hjälp av fredliga medel. Demokratin är också nödvändig för att organisera och skola massorna. Det är därför vi alltid är beredda att med våra egna medel försvara folkets demokratiska rättigheter. På grundval av oerhörda historiska erfarenheter vet vi emellertid att de 60 familjerna aldrig kommer att tillåta ett demokratiskt förverkligande av de socialistiska principerna. I ett givet ögonblick kommer de 60 familjerna oundvikligen att störta, eller försöka störta, de demokratiska institutionerna och ersätta dem med en reaktionär diktatur. Detta var vad som hände i Italien, i Tyskland och nyligen i Frankrike – för att inte nämna de mindre länderna. Vi säger på förhand att vi är beredda att med vapen i händerna slå tillbaka ett sådant försök och krossa den fascistiska diktaturen med en proletär diktatur.

Denna ståndpunkt står i överensstämmelse med den historiska verkligheten, och den är juridiskt oantastlig”. (Trotskij, *Writings 39-40*, s. 343)

Dessa ord, som vår rörelses grundare skrev under sitt livs sista månad, var inga tillfälliga anmärkningar som han hävde ur sig på måfå. De skrevs i direkt anslutning till ett förväntat åtal, och han varnade oss speciellt: ”De inblandades attityd kan ur juridisk synvinkel bli avgörande”. Godta inte, sa han nästan ordagrant, åklagarens anklagelse att vi förespråkar en minoritets konspiratoriska våld. Lägg fram frågan på ett sätt som ”står i överensstämmelse med den historiska verkligheten” och som samtidigt, genom sin defensiva formulering, är ”juridiskt oantastlig”.

Detta brev var under rättegången ledstjärna för vår politik. Vi såg Trotskijs ord som en marxistisk auktoritets ord. För oss finns inga högre. Vår rörelse, den Fjärde Internationalen, som härstammar direkt ur den trotskistiska oppositionens kamp i Ryssland efter 1923, innefattar i sin doktrin och sin tradition hela marxismen och alla Lenins lärosatser och exempel, vilka utvecklats och tillämpats på förhållandena efter Lenin. Vi känner till att det under de senaste åren har varit på modet att ställa Lenin i motsättning till Trotskij, och hänvisa till Lenin som den främste auktoriteten. Exempelvis kallar sig Oehleriterna i USA för

”leninister” av denna sort; och t o m Shachtman, som under en kort period fuskade i radikalism, försökte åberopa Lenin mot Trotskijns krigspolitik. Denna parodi är inte mer sann eller mer värd än opportunisternas försök att under Första Världskriget åberopa Marx och Engels mot Lenin.

Alla de fyra stora marxistiska auktoriteterna – Marx, Engels, Lenin och Trotskij – bildar en oavbruten kontinuitet av erfarenheter, vilka återspeglas i det marxistiska tänkandet. För oss är Lenin Marx i det Första Världskrigets och Oktoberrevolutionens tidsålder. Trotskij är Lenin under den stalinistiska degenerationens epok, och under förberedandes av den internationella proletära revolutionens nya uppsving.

Dessa ”leninister” – om jag så får säga – gillar att om och om igen upprepa enskilda citat från Lenin som om de vore fixa och färdiga svar på de aktuella problem som ständigt uppstår under oändligt varierande omständigheter. Man kan knappast tänka sig en värre förvrängning av leninismen – som är en metod, inte en samling bibeltexter. De upprepar vad Lenin sagt vid det ena eller andra tillfället utan att förstå att Lenin själv inte alltid upprepade sig, och utan att inse att han föraktade dylika tankebesparande substitut för marxismen. Ett lärorikt exempel på denna praktik är Munis’ försök att framställa det som att vi ”förkastar” Lenin, eftersom vi tog oss friheten att säga att en mening han 1906 skrev om uppror i det tsaristiska Ryssland inte kunde tillämpas i vår propaganda i USA 1941.

Vår öppenhjärtiga bekännelse inför rätten att vi är Lenins lärjungar duger inte för Munis. Våra uttalanden att han i vår rörelse ”är lika högaktad som Marx”; att ”vår rörelse stöder de grundläggande idéer och doktriner som Lenin praktiserade, kungjorde och genomförde” – dessa deklARATIONER är, enligt vår kritikers bedömning, inte tillräckliga för att innebära ett accepterande av Lenin. Han verkar anse att man måste upprepa och godta som ett evangelium varje ord Lenin någonsin sagt, oavsett vad Lenin själv sagt om samma sak vid andra tillfällen.

Han citerar åklagare Schweinhauts fråga när han läser upp en mening ur Lenins *Moskvaupprorets lärdomar*: ”...det är vår plikt att under uppror skoningslöst tillintetgöra civila och militära befäls personer’.. Är ni oense om det?”

Givetvis förnekade vi att detta är vårt partis politik här och nu, och vi modifierade det så här: ”Vi håller inte med om att man ska tillintetgöra någon alls, utom när det är väpnad kamp. Då gäller krigets regler.” I själva verket sa vi här, av hänsyn till Lenin, betydligt mer än vad man inför en kapitalistisk domstol eller i ett propagandatal i Förenta Staterna idag behöver säga angående att tillintetgöra någon. Men det tillfredställer inte Munis. Varför, framhärdat han, säga ”någon alls” istället för ”civila och militära befäls personer”? ”Varför förkasta det stycket?” Vi måste upprepa Lenin ord för ord!

Varför måste vi det? *Lenin upprepade sig inte själv ord för ord!* Långt därifrån. Han ändrade och modifierade sådana formuleringar så att de skulle passa för varje speciellt tillfälle. På randen till Oktoberrevolutionen ändrade han faktiskt radikalt denna speciella formulering så att den skulle få en helt annan, ”mildare” mening. Det gjorde han för att den bättre skulle tjäna hans politiska syften vid den tidpunkten. I sitt brev till Centralkommittén, daterat den 26-27 september 1917, *ett brev som uppmanar till organisering av upproret*, avstår han från varje hänvisning till ”tillintetgörande” och säger bara: ”/Vi/ måste... häkta generalstaben och regeringen.” (Lenin, *Valda Verk*, II:1 s.169, vår understrykning)

Vid ytterligare ett annat tillfälle, den 14-16 september 1917, erbjöd Lenin den socialistrevolutionära och mensjevnikiska majoriteten en ”kompromiss” och föreslog att de skulle bilda en SR-mensjevikregering, som enbart skulle vara ansvarig inför sovjeterna. En sådan regering, sa han, ”skulle med allra största sannolikhet kunna trygga fredligt

framåtskridande för hela den ryska revolutionen.” Om socialistrevolutionärerna och mensjevikererna skulle anta förslaget, så var Lenins uppfattning:

”Några andra villkor skulle bolsjevikererna enligt min uppfattning inte ställa. de skulle förlita sig på att en verkligt fullständig agitationsfrihet och ett oförtövat förverkligande av den nya demokratismen vid sovjeternas sammansättande (nyval) och i dess verksamhet i och för sig skulle säkerställa revolutionens fredliga framåtskridande och ett *fredligt övervinnande* av partikampen inom sovjeterna.

”Kanske är det *redan* omöjligt? Måhända. Men även om det bara finns en chans på hundra, så vore försöket att realisera en sådan möjlighet i alla fall värt att göras.” (*Valda Verk i 3 band*, bok 2 s. 161-162)

I detta fall krävde inte Lenin något annat av de ”civila och militära befälspersonerna” för de ”härskande” småborgerliga demokratiska partierna, än att de tog makten och garanterade ”verkligt fullständig agitationsfrihet”. Han återkom till denna fråga den 9:e oktober 1917:

”Det är vår sak att hjälpa till att göra allt som är möjligt för att säkra den ‘sista’ chansen för en fredlig utveckling av revolutionen, att hjälpa till härmed genom att framlägga vårt program, att klargöra dess allmänfolkliga karaktär, dess ovillkorliga överensstämmelse med den väldiga befolkningsmajoritetens intressen och krav.” (Lenin, *Valda Verk* II:1, s. 171)

Således föreslog Lenin vid tre olika tillfällen att man, beroende på omständigheterna, skulle bekämpa ”de civila och militära befälspersonerna” på tre olika sätt – genom att ”tillintetgöra”, genom att ”häkta”, och genom ”fredlig propaganda”. Alla var de lika revolutionära. I samtliga fall var det olika omständigheter och tillfällen. Lenin tog med sådana variationer i beräkningen, och han ändrade sina förslag i enlighet med dem. Han gjorde aldrig sina formuleringar till tvångströjor. Inte heller ska vi göra det – om vi vill vara verkliga leninister.

Att ”våld är barnmorska för varje gammalt samhälle som går havande med det nya” – det är ett axiom som varje marxist känner till. Det är felaktigt att hysa eller sprida några illusioner om detta, och inte heller gjorde vi det under rättegången. Men det vore ett allvarligt misstag att från det dra slutsatsen att våld och tal om våld är gynnsamt för det revolutionära avantgardet vid alla tidpunkter och under alla förhållanden. Tvärtom är fredliga förhållanden och demokratiska lagliga former mest nyttiga under den period då partiet fortfarande håller på att byggas, och när den huvudsakliga styrkan och de största resurserna, inbegripet våld, finns hos den andra sidan. Lenin anmärkte att Engels hade ”helt rätt” när han ”förespråkade att man skulle utnyttja den borgerliga legaliteten” och sade till den tyska härskande klassen 1891: ”Skjut ni först, herrar borgare!”

Vårt parti, som försöker få den fortfarande likgiltiga amerikanska arbetarklassen att *lyssna på* oss, har minst av alla någon anledning att betona eller ”förespråka” våld. Denna inställning bestäms av det nuvarande skedet i klassens utveckling och av styrkeförhållandena i Förenta Staterna; inte, som Munis så frikostigt antar, av vårt överdrivna intresse av ett ”lindrigt straff”. I själva verket gavs frågan om våld tio gånger större utrymme i vårt vittnesmål vid rättegången än vad den haft i vår propaganda under de senaste tio åren, inbegripet kamrat Trotskij's rikliga bidrag.

Munis uttrycker sitt förakt för våra ständiga noggranna förklaringar ”om vem som påbörjar våldsamheterna”, och för vår ”allmänna ton”, som, säger han, ”gör att man ibland blir generad”. Istället erbjuder han oss ”stolt tapperhet”. Om vi hade varit begåvade med denna ovanliga egenskap skulle vi, enligt Munis, ha sagt: ”Arbetarna och bönderna borde besvara borgarklassens dagliga våld med de fattiga massornas majoritet och organiserade våld. Vi förutsäger inte, snarare garanterar vi, kräver vi, förespråkar vi, majoritetens tillfälliga våld mot den reaktionära minoritetens permanenta organiska våld.”

Vi känner inte särskilt väl till ”stolt tapperhet”, och vi har inget behov av det. Vi var inga poserande skådespelare vid rättegången, utan bara partimedlemmar som hade en praktisk politisk uppgift att utföra. Naturligtvis är det bra om en revolutionär är modig nog att ta de risker som finns inneboende i kampen mot kapitalismen. Och, kan vi tillägga: Han borde också vara klok nog att undvika onödiga offer. Att sakna någon av dessa kvalitéer kan vara en allvarlig personlig brist. Men även om man har bägge, och till på köpet funktionsdugliga, så är det ändå inte tillräckligt för att besvara den viktigaste fråga vi stod inför under rättegången; nämligen vilka formuleringar, vilken ton, vilken betoning av frågan om våld, skulle under de givna förhållandena bäst tjäna vår sak? Svaret måste vara politiskt, inte teatraliskt.

Lenin brann onekligen av indignation över och hat mot förtrycket av folket, och han var bekant med alla de typer av våld som alltid finns i ett klassamhälle. Även om man inte kan tala om ”tapperhet”, för att inte tala om ”stolt tapperhet”, när det gäller den anspråkslöse och saklige Lenin – ett sådant ridderligt högtravande språk skulle passa honom lika illa som en sidenhatt – så är det uppenbart att han hade nerver nog att fylla sin plats. Lenin var historiens mest hårdnackade rebell. Men hans inställning till frågan om våld, liksom till alla frågor, bestämdes utifrån politiska överväganden. Han använde inte på något sätt en allmän formel och en sorts betoning, vilket Munis ordinerar för oss. I själva verket var han under månaderna, och t o m veckorna, omedelbart innan segern, i sina formuleringar av bolsjevikpartiets propaganda betydligt mindre ”radikal” än vad Munis är i sina krav på vårt parti, som vid tidpunkten för rättegången egentligen bara kan kallas en liten och isolerad propagandagrupp.

Det är mycket upplysande att läsa hur den revolutionära strategins mästare, när han efter marsrevolutionen återvände till Ryssland, utvecklade arbetet att *mobilisera massorna* runt bolsjevikpartiet *med hjälp av propaganda*. Bolsjevikpartiet växte språngartat, men trots det förblev det under många månader i minoritet, Det vore lärorikt för varje ”vålds”-fanatiker att se hur Lenin under dessa omständigheter envist försökte *skjuta frågan om våld i bakgrunden* och avvärja en alltför tidig kraftmätning. T o m så sent som den 9:e oktober erbjöd han sig, som vi sett, ”att göra allt som är möjligt för att säkra den ‘sista’ chansen för en *fredlig utveckling* av revolutionen”. När han slutligen manade till handling gällde det *massaktioner*, och det låg inget larmande skådespeleri i det. Tack vare sitt tidigare propagandaarbete hade bolsjevikpartiet den massiva styrkan att genomföra aktionerna ända till seger.

Den 25:e april protesterade han i *Pravda* mot ”minister Nekrasovs dunkla insinuationer” att bolsjevikerna ”predikar våld”:

”Hr minister, ärade medlem i ‘Folkets Frihetsparti’, ni ljuger. Det är hr Gutjov som predikar våld när han hotar att straffa soldaterna för att de avsätter myndighetspersoner. Det är *Russkaja Volja*, pogrom-‘republikanernas’ till er vänligt inställda pogromtidning, som predikar våld.

Pravda och dess anhängare predikar inte våld. Tvärtom deklarerar de klart, exakt och definitivt att vårt huvudsakliga arbete för närvarande koncentreras på att för de proletära massorna *förklara* deras proletära problem, som är andra än småbourgeoisies problem, den småbourgeois som har dukat under för det chauvinistiska giftet.” (Lenin, *Collected Works*, vol XX, bok 1, s. 171)

Den 4:e maj antog centralkommittén en resolution som Lenin skrivit. Resolutionens syfte var att lägga band på den lokala ledningen i Petrograd, som gått händelserna i förväg; att lägga ”*ansvaret*” för alla våldsamheter på ”den Provisoriska Regeringen och dess anhängare”; och att anklaga den ”kapitalistiska minoriteten” för ovilja ”att vika sig för majoritetens vilja”. Här är två stycken ur resolutionen:

”1. Partiets agitatorer och talare måste tillbakavisa de ynkliga lögnerna som de kapitalistiska tidningarna, och de tidningar som stödjer kapitalisterna, sprider, och som säger att vi hotar med inbördeskrig. Detta är en ynkelig lögn, ty för närvarande, när kapitalisterna och deras regering inte kan och inte vågar använda våld mot massorna, när massan av soldater och arbetare fritt ger uttryck

åt sin vilja, fritt väljer och ersätter alla offentliga ämbetsmän – vid sådana tillfällen är varje tanke på inbördeskrig naiv, obegriplig, monstruös. Vid sådana tillfällen måste man fullkomligt tillmötesgå folkmajoritetens vilja, och den missnöjda minoriteten måste fritt kunna kritisera denna vilja. Om våld anlitas kommer ansvaret att falla på den Provisoriska Regeringen och dess anhängare.

2. Kapitalisternas regering och dess tidningar försöker med sitt högljudda fördömande av det påstådda inbördeskriget bara dölja att kapitalisterna, som erkänner att de är en obetydlig minoritet av befolkningen, inte vill underkasta sig majoritetens vilja.” (Lenin, *Collected Works*, vol XX, bok 1, s 245)

Låter inte detta överraskande likt ”den sorgliga dialogen om vem som påbörjade våldsamheterna”, mot vilken Munis så nedlåtande protesterar? Likheten är faktiskt ingen tillfällighet. Våra formuleringar föll inte från himlen. Vi hade gjort oss omaket att läsa Lenin, inte för att lära oss hans ord utantill, utan för att lära oss huvudinnehållet i hans metod att närma sig och mobilisera massorna medan bolsjevikerna ännu var i minoritet.

Den 5:e maj antog bolsjevikpartiets centralkommitté, som bekämpade å ena sidan fientliga provokationer och å den andra revolutionär otålighet i partiets led, på Lenins förslag ännu en resolution. Varje kamrat som imponeras av lättsinnigt tal om att ett parti som saknar tillräckligt masstöd ska ta till ”handlingar” bör läsa denna resolution tio gånger. Den säger:

”Parollen ‘Ned med den Provisoriska Regeringen’ är för närvarande inte fullödig, ty om det revolutionära proletariatet inte har en massiv (dvs klassmedveten och organiserad) majoritet av folket med sig, så är en sådan paroll bara en fras, eller objektivt en uppmuntran till äventyrliga aktioner.” (Lenin, *Collected Works*, vol XX, bok 1, s 254)

Om dessa tankegångar är riktiga, och vi anser att de är det, så är det förvisso rimligt att dra slutsatsen att Socialist Workers Party i Förenta Staterna har långa, hårda dagar av propagandaarbete, av *tålmodigt förklarande*, framför sig. De måste med hjälp av det, säkra ett masstöd innan de kan unna sig lyxen att vitt och brett tala om aktioner. Lenin drog, bara sex månader innan de kom i majoritet, dessa slutsatser för bolsjevikpartiet. Och i enlighet med detta slog han fast exakta instruktioner. I ett annat stycke i samma resolution står det:

”De nuvarande parollerna är: (1) Förklara den proletära politiken och det proletära sättet att få slut på kriget; (2) *kritisera* den småborgerliga politiken att lita på och hålla med den kapitalistiska regeringen; (3) *propagera och agitera* från grupp till grupp, på varje regemente, på varje fabrik, speciellt bland de mest efterblivna massorna, tjänare, grovarbetare, etc, ty i kristider är det främst på dem bourgeoisin försöker stödja sig; (4) *organisera, organisera och åter organisera* proletariatet: på varje fabrik, i varje distrikt, i varje kvarter.” (Lenin, *Collected Works*, vol XX, bok 1, s 255; vår understrykning)

Alltmedan han fortsatte att slå mot oansvariga våldsdrykare skrev Lenin – den store ledaren av revolutionära handlingar – som trodde på att först ”*förklara*” och ”*övertyga*” och ”*vinna majoriteten*”:

”Kriser kan inte lösas genom att individer brukar våld mot andra individer, genom delvisa uppror av små grupper av väpnade personer, av blanquistiska försök att ‘gripa makten’, att ‘arrestera’ den Provisoriska Regeringen, etc.

Dagens paroll är: förklara noggrannare, klarare, bredare den proletära politiken, den proletära metoden att göra slut på kriget.” (Lenin, *Collected Works*, vol XX, bok 1, s 259)

Utan tvivel är marxismen den revolutionära handlingens doktrin. Men den har inget gemensamt med ”individuellt våld”, ”delvisa uppror av små grupper”, eller alla andra former av ”handlingar” där individer eller minoriteter försöker ersätta sig själva för massorna. Med andra ord är marxismen inte anarkism eller blanquism. Den för ett skoningslöst krig mot sådana tendenser. De revolutionära handlingar som marxismen planerar är massornas

handlingar, den proletära majoritetens handlingar under avantgardpartiets ledning. Men dessa handlingar, och partiets ledande roll i dem, kan och måste *förberedas med propaganda*. Det är den viktigaste lärdomen från bolsjevikpartiets utveckling efter marsrevolutionen, och från det slutliga omformandet av dess paroller från propaganda till handling. Det var Lenins metod. Den var mindre romantisk än de otåliga personer som drömmer om att genvägar och underverk ska framkallas av det magiska ordet ”handling”. Men å andra sidan ledde Lenins metod slutligen till en mäktig och segerrik massaktion.

Ett parti som inte har någon massbas, som ännu inte är välkänt för arbetarna, måste närma sig dem längs propagandistiska linjer, med tålmodiga förklaringar, och inte bry sig om otåliga krav på ”handlingar”, som det inte klarar av att genomföra, och det ska inte heller överdrivet betona ”våld”, som under givna förutsättningar bara kan leda till ofördelaktiga reaktioner. När man betänker hur envetet noggrant och t o m *försiktigt* Lenins parti var att undvika provokationer och hålla fast vid formeln *fredlig propaganda* så länge det var i minoritet, så verkar bara tanken på att vårt parti för närvarande, med nuvarande styrka, skulle slå in på en ”djävare” kurs helt fantastisk, som en mardröm skild från verkligheten. Lenin skrev:

”Regeringen skulle gärna vilja se oss ta det första oförsiktiga steget i riktning mot en revolutionär aktion, eftersom det skulle vara till dess fördel. Den är förbittrad därför att vårt parti fört fram parollen om fredliga demonstrationer. Vi får inte avstå ett jota av våra principer till småbourgeoisin, som för närvarande avvaktar. Det proletära partiet skulle göra ett farligt misstag ifall det baserade sin taktik på subjektiva önsningar där organisation är nödvändig. Vi kan inte säga att majoriteten är med oss; vad vi behöver i den nuvarande situationen är försiktighet, försiktighet och försiktighet.” (Lenin, *Valda Verk i 3 band*, bok 2, s 66)

Av det föregående borde det vara uppenbart att vi, när vi i vårt vittnesmål inför rätten i Minneapolis förnekade allt ”ansvar” för våld, inte följde en speciell plan som vi hittat på för att ”lugna juryn”, som det har påståtts. Våra formuleringar, som vi tagit från Lenin, syftade till att tjäna vår rörelses politiska mål i en given situation. Vi förbigick inte, och behövde inte förbigå, legaliteten, och vi ”förespråkade” inte, som vi anklagades för, våld.

Men inte heller framställde vi oss som pacifister, och inte heller spred vi pacifistiska illusioner. Långt därifrån. Vi belyste frågan om våld och samhällets socialistiska omvandling på samma sätt som våra stora lärofäder, som organiserade en revolution. Än mer, vi rättfärdigade på ett tillräckligt öppenlyst och exakt sätt arbetarnas defensiva våld i den dagliga klasskampen på denna sidan revolutionen. Protokollen från domstolen är överfulla med bevis på att vi verkligen hade förespråkade organisering av arbetarförsvargrupper. Vittnesmålet går längre – och det är ingalunda en oviktig detalj – och visar att vi omsatte orden i handling. Vi deltog i det faktiska organiserandet av försvarsgrupper och strejkvakter, och vi deltog i deras aktiviteter, när de konkreta omständigheterna gjorde sådana aktioner möjliga och genomförbara.

Vi är inga pacifister. Hela världen känner till, och åklagaren vid vår rättegång hade inga svårigheter att än en gång bevisa, att de stora strejkerna i Minneapolis, strejker som leddes av trotskister, inte var utan våld, och att arbetarna inte var de enda offren. Vi förnekade inte detta, och vi bad inte om ursäkt för det. När åklagaren, med hänsyftning på en av dessa strejkkamper där arbetarna segrade, frågade: ”Är detta en illustration av trotskismen?”, fick han ett rättframt svar. I domstolsprotokollen står det:

”S: Jag kan säga vad jag anser, och det är att jag är mycket stolt över det faktum att trotskismen hade del i att påverka arbetarna att försvara sig mot den sortens våld.

F: Vilken sorts våld menar ni?

S: Det var därför man organiserade vicesherifferna, för att köra bort arbetarna från gatorna. De fick en dos av sin egen medicin. Jag anser att arbetarna har rätt att försvara sig själva. Om det är förräderi kan man kalla det mesta för förräderi.”

Med detta svar sa vi allt som behöver sägas angående frågan om våld i den dagliga klasskampen, liksom vi i de tidigare citerade svaren sa tillräckligt om våld under övergången till socialismen. Om detta sätt att svara inte hjälpte åklagaren, så kan vi ännu en gång säga: Det var inte vår plikt. Om man protesterar mot att vi t o m i detta exempel från Minneapolisstrejken, som var ett klart exempel på arbetarklassvåld, underströk dess *defensiva* karaktär, så kan vi bara svara: I det verkliga livet är skillnaden mellan försiktiga defensiva formuleringar och lättsinniga ”uppmaningar till handling” till syvende och sist vanligtvis skillnaden mellan verkliga handlingar och enbart snack om dem.

Vårt upprepade insisterande under rättegången att vi *föredrar* en fredlig övergång till socialismen, och att vi bara tar till våld som en defensiv åtgärd, ådrar sig protester och förlöjliganden från våra kritiker. ”Varför inte”, skriver Munis – ”varför inte be om ursäkt för att vi tyvärr ser oss tvungna att använda våld mot borgarklassen?” Det är möjligt att andra tycker att våra formuleringar saknar aggressivitet och militans, men att de, pga att de är finkänsligare än Munis, slår bort dem som legala förskönande uttryck, som med tanke på omständigheterna kan vara berättigade. Förvisso hjälpte våra formuleringar oss ur juridisk synvinkel, och vi tvekade inte att understryka dem i detta hänseende. Enligt vår uppfattning är deklARATIONEN att vi, trotskisterna, föredrar en fredlig omvandling av samhället också ett bra sätt att med propaganda närma sig de demokratiskt sinnade amerikanska arbetarna. Dessa två överväganden är mycket viktiga, men vi håller fullständigt med om att de inte skulle rättfärdiga att man gjorde felaktiga eller hycklande uttalanden, eller uttalanden som bröt mot principerna.

Vi gjorde oss inte skyldiga till några sådana försummelser. Våra formuleringar är även i detta fall de marxistiska lärofädernas formuleringar. De inte bara insisterar på det *önskvärda* i en fredlig omvandling av samhället, utan under vissa exceptionella omständigheter ansåg de t o m en sådan fredlig revolution möjlig. För vår del förkastade vi alla sådana framtidsutsikter för USA, men samtidigt slog vi fast att vi skulle föredra det, och vi anklagade den härskande borgarklassen för att vara de som anstiftar våldet. Med detta var vi fullkomligt lojala mot de marxistiska doktrinerna och den marxistiska traditionen. I vittnesbåset i Minneapolis nämnde vi Marx’ och Engels’ åsikt om England på 1800-talet. Så här skrev Engels:

”I en sådan situation behöver man säkerligen höra rösten från en man, vars hela tankebyggnad är resultatet av ett livslångt studium av Englands ekonomiska historia och ställning, en man, som genom detta studium kommit till den slutsatsen, att, åtminstone i Europa, England är det enda land, där den oundvikliga sociala revolutionen helt och hållet skulle kunna genomföras med fredliga medel. Men förvisso har han inte glömt att tillägga att han knappast väntar, att Englands härskande klasser utan ’proslavery rebellion’ (syftar på slavägarnas uppror i Sydstaterna i USA, ett uppror som ledde till inbördeskriget 1861-1865. Ö.a.) skall underkasta sig denna fredliga och lagliga revolution.” (Marx, *Kapitalet*, Första boken, Cavefors, s. 23)

Vi borde tillagt att de förhållanden som existerade i England på Marx’ tid inte längre finns till, och att hans förmodan är omodern och inte längre kan tillämpas. Men vi klargjorde det i alla fall vad gäller Förenta Staterna.

I *Kommunismen och terrorn*, en bok som från början till slut riktade sig mot Kautskys borgerligt-demokratiska fetischism, försvarade Trotskij den proletära revolutionens våld som ett vapen som *påtvingats* den av den kontrarevolutionära bourgeoisins våld. Han tog aldrig avstånd från att han föredrog en fredlig väg. I sin inledning till den andra engelska upplagan, som publicerades med utgivarens titel *Till terrorismens försvar*, förklarade han sin ståndpunkt så här:

”Från Fabianerna kan vi höra invändningen att det ligger helt i det engelska proletariats händer att bestämma om de vill komma till makten via parlamentet, att fredligt, inom lagens ramar, och steg för steg genomföra alla de förändringar som det kapitalistiska systemet kräver, och därmed inte bara göra den revolutionära terrorismen onödig, utan också dra undan grunden för kontraproduktiva äventyrare. Åsikter som dessa är vid första påseende särskilt lockande med tanke på Labourpartiets mycket viktiga framgångar i valen – men bara vid ett första påseende, och då ett mycket ytligt sådant. *Jag är rädd* att Fabianernas förhoppningar måste anses vara uteslutna ända från början. *Jag säger 'är rädd'* pga att en fredlig, parlamentarisk omvandling till en ny social struktur tveklöst skulle innebära högst viktiga fördelar ur kulturens, och därmed socialismens, synvinkel. Men inom politiken finns inget farligare än att blanda samman det vi önskar med det som är möjligt.” (Trotskij, inledning till andra engelska upplagan av *In Defense of Terrorism*, s V, vår kursivering)

Vi försökte med egna ord, och på ett sätt som var anpassat till omständigheterna under rättegången, säga samma sak. Denna klassiska formulering av frågan placerar de lagliga och propagandistiska fördelarna med att vi ”föredrar en fredlig övergång” på rätt plats – bredvid, och underordnade, det viktigaste övervägandet av alla: ”Kulturens, och därmed socialismens, synvinkel.”

Trotskij förutsade än en gång, i inledningen till boken *Karl Marx' levande tankar*, en våldsam revolution för USA, men han glömde inte att lägga skulden på den härskande klassen och framhålla att han föredrog något annat. Trotskij skrev:

”Det vore naturligtvis det bästa om detta mål kunde uppnås genom fredliga, gradvisa och demokratiska medel. Men en social ordning som har överlevt sig själv ger aldrig upp sin plats till sin efterträdare utan motstånd.” (Citat i Trotskij, *Den permanenta revolutionens epok*, s 201)

Som vi sett, förnekade Lenin anklagelserna att bolsjevikerna var ansvariga för våldet så ofta, att mer än en kritiker, sjuk av radikalism och otålig att ”handla”, kunde ha förebrått honom för hans uttalandens ”förskönande och sötade karaktär”, och hånat honom med den ironiska frågan:

”Varför inte be om ursäkt?” Det må vara hur det vill med det, men Lenin, som med propaganda förberedde historiens största massaktion, föredrog ända till slutet en fredlig väg.

Den 9-10:e oktober lovade han att ”på allt sätt” stödja Sovjeterna om de bara kunde ta makten och sålunda säkra en fredlig utveckling:

”Proletariatet kommer inte att rygga tillbaka för några offer för att rädda revolutionen, som inte kan räddas på något annat sätt än genom det framlagda programmet. Men proletariatet skulle på allt sätt understödja sovjeterna, om dessa skulle förverkliga sin sista chans till en fredlig utveckling av revolutionen.” (Lenin, *Valda Verk*, II:1, s 180-181)

I samma artikel vidmakthöll han att Sovjeterna t o m i detta sena skede hade möjlighet – ”antagligen deras sista chans” – att säkra en fredlig utveckling:

”Om sovjeterna övertog hela makten, så skulle de ännu – och det är antagligen deras sista chans – trygga revolutionen en fredlig utveckling, trygga folkets fredliga val av sina deputerade, en fredlig kamp mellan partierna inom sovjeterna, en praktisk övning av de olika partiernas program och en fredlig övergång av makten från det ena partiet till det andra.” (Lenin, *ibid*, s 180)

Så sent som den 29:e september hävdade han att under de unika förhållandena i Ryssland – ”ett exceptionellt historiskt ögonblick” – var en fredlig utveckling t o m *trolig*:

”Det är överhuvudtaget något utomordentligt sällsynt och svårt, att en revolution, vilken det vara må, utvecklas fredligt, ty revolution innebär att de mest akuta klassmotsättningarna skärps i allra högsta grad. I ett bondeland, där proletariatets och böndernas förbund *kan* ge de av det mest orättfärdiga och brottsliga krig utpinade massorna *fred* och bönderna all *jord*, i ett sådant land och i ett så exceptionellt historiskt ögonblick är emellertid revolutionens fredliga utveckling något

möjligt och sannolikt, om hela makten övergår till sovjeterna. Partiernas kamp om makten inom sovjeterna kan försiggå fredligt, om sovjeterna helt demokratiseras och om partierna avstår från sådana 'småstöder' från och kränkningar av de demokratiska principerna som att soldaterna får en representant per 500 väljare, medan arbetarna får en per 1 000 väljare. I en demokratisk republik är sådana småstöder dömda att försvinna." (Lenin, *Valda Verk i 3 band*, bok 2, s 219-220)

Trotsky har i sin *Ryska revolutionens historia* förklarat denna bolsjevikernas strategi, som var fri från våldsfetischism:

"Maktens överförande till sovjeterna innebar, i sin omedelbara betydelse, ett överförande av makten till kompromissmakarna. Detta kunde ha genomförts på fredlig väg, genom att helt enkelt avskeda den borgerliga regeringen, som bara överlevt tack vare kompromissmakarnas välvilja och resterna av det förtroende som fanns kvar bland massorna. Arbetarnas och soldaternas diktatur hade varit ett faktum ända sedan den 27:e februari. Men arbetarna och soldaterna var inte medvetna om detta faktum i tillräcklig utsträckning. De hade anförtrott makten åt kompromissmakarna, vilka i sin tur överlämnat den till bourgeoisin. Bolsjevikernas beräkningar om en fredlig utveckling av revolutionen vilade inte på förhoppningen att bourgeoisin frivilligt skulle överlåta makten till arbetarna och soldaterna, utan på att arbetarna och soldaterna i god tid skulle förhindra kompromissmakarna från att ge makten åt borgarklassen.

Koncentrerandet av makten till sovjeterna under en sovjetdemokratisk regim skulle för bolsjevikernas del ha öppnats ett fullständigt tillfälle att hamna i majoritet i sovjeterna, och följaktligen bilda regering på grundval av sitt program. För detta ändamål skulle en väpnat resning ha varit onödig. Maktväxlingen mellan partier kunde ha genomförts på fredlig väg. Partiets ansträngningar från april till juni hade varit inriktade på möjligheten av en fredlig utveckling av revolutionen genom sovjeten. 'Tålmodigt förklara' – detta hade varit nyckeln till bolsjevikpolitiken." (Trotsky, *Ryska revolutionens historia*, bd II s 287)

Dessa ord från marxismens två största ledare borde vara lärorika för alla revolutionära militanter. Lenins uppriktiga och ärliga tal om en "fredlig utveckling av revolutionen"; hans erbjudanden att "göra kompromisser" för att säkra "den sista chansen" till detta; Trotskijs sammanfattande uttalande att "nyckeln till bolsjevikpolitiken" hade varit den enkla föreskriften: "tålmodigt förklara" – allt detta visar att Lenin och Trotsky var fullkomligt befriade från radikala svulstigheter om våld. Men å andra sidan organiserade de en segerrik proletär revolution.

Och det hade förberett sig så väl att maktövertagandet i Petrograd faktiskt ägde rum utan några större våldsamheter. Vi förfälskade inte historien när vi under rättegången sa att det var "lite småslagsmål, det var allt". Våldsamheterna kom efteråt, och de inleddes med det "proslavery rebellion" som slutligen krossades av folkets masstyrka under bolsjevikpartiets ledning. Dessa förkrossande fakta gör att de som vill vara marxister anser att Lenins och Trotskijs förklaringar och formuleringar har en viss auktoritet.

Kamrat Munis är missnöjd med våra för fäktanden under rättegången att "vi underkastar oss majoriteten". Vi sa det innan rättegången, och vi fortsätter efter rättegången att säga det. Det är en korrekt beskrivning av vår ståndpunkt, och det eftersom den är förenlig med både verkligheten och behoven. Dessutom sa våra marxistiska lärofäder det före oss; vi lärde oss det av dem.

Kan vi, om vi är marxister och inte blanquister eller anarkistiska virrpannor, göra annat än "underkasta oss majoriteten"? Det vore här lämpligt att gå igenom denna fråga, ty vi tror att allt ogenomtänkt snack om någon sort mystiska "handlingar", som antas vara möjliga för oss inte bara när vi är i minoritet, utan också en mycket liten, till antalet obetydlig minoritet, bara kan leda till att partiet blir farligt förvirrat. En genomgång av den marxistiska inställningen till denna fråga kan också vara nyttig som motvikt till lämningsarna från det tidiga Kominterns halvblanquistiska tradition i Amerika.

De kommunistiska pionjärerna i USA (och inte bara här) fick höra talas om bolsjevikernas seger i Ryssland långt innan de fick reda på något om den politiska metod och den propagandateknik med vilken bolsjevikerna fick det masstöd som möjliggjorde maktövertagandet. Deras första intryck färgades otvivelaktigt av den kapitalistiska pressens redogörelser, som framställde revolutionen som en statskupp, genomförd av en liten grupp. Denna förvridna uppfattning visade sig i den titel som gavs åt den amerikanska upplagan av Trotskijs klassiska pamflett *Kommunismens och terrorn*. Partiets förlag publicerade den 1922 med den helt missvisande titeln: *Diktatur mot demokrati*. Vi tog så att säga ”diktaturen”, och gav generöst borgarklassen alla anspråk på ”demokrati”.

Detta var alltför tillmötesgående. Det var möjligtvis förlåtligt i en ung rörelse, som inte hade tillräckliga kunskaper om det demokratiska innehållet i bolsjevikernas program, men det är idag helt omodernt. Borgarklassen har alltid försökt framställa kommunismen som en ”kriminell konspiration”. Orsaken till det är att de vill göra den främmande för arbetarna, som har ett djupt demokratiskt sinnelag. Detta var deras syften även under rättegången i Minneapolis. Vår uppgift under rättegången var att göra allt i vår makt för att tillbakavisa denna förvrängning och understryka vårt programs demokratiska grundval; inte för att blidka våra fiender och åklagare, som det påstås, utan för att avslöja sanningen för våra vänner, de amerikanska arbetarna.

Vi kan inte både äta kakan och ha kvar den. Vi måste antingen ”underkasta” oss majoriteten och begränsa oss till propaganda som syftar till att vinna majoriteten – eller så måste vi genom minoritets”aktioner” gripa makten, eller rättare sagt *försöka* gripa makten och därmed bryta nacken av partiet.

De marxistiska auktoriteterna är klara som korvspad när det gäller att välja mellan dessa alternativ. När vi i rättssalen intog ståndpunkten att ”underkasta” oss majoriteten så lade vi inte ”armarna i kors” och gjorde ”opportunistiska” uttalanden av ”passivitet inför ett imperialistiskt krig”, som vi anklagas för. Inte alls. I vittnesmålet slås det upprepade gånger, och med tillräcklig skärpa, fast att, alltmedan vi ”underkastar oss majoriteten” – d v s inte gör några minoritetsuppror eller kupper – så organiserar, talar, skriver och ”förklarar” vi; med andra ord *propagerar* vi i syfte att vinna majoriteten till vårt program, den sociala revolutionens program.

Inte heller försökte vi bara ”göra ett ärevördigt intryck på juryn utan att ta hänsyn till att vi borde tala till massorna”. Förvisso ignorerade vi inte på ett idiotiskt sätt den jury som hade tjugoåtta kamraters, för att inte tala om partiets, legalitet i sina händer, men vi talade också, och *speciellt*, ”till massorna”. Vi vittnade i första hand för att det skulle publiceras. Det var vårt medvetna syfte att övertyga dem som läste vittnesmålet om det sanna i att den proletära rörelse som vi försöker få ledningen över är en *demokratisk* rörelse och ingen ”konspiration”, som åklagaren och hela den kapitalistiska pressen ville framställa det som, och vilket lösmynta personer omedvetet skulle hjälpt dem att göra; inte som ett schema för att överföra makten från en klick till en annan, utan som en majoritetsrörelse i majoritetens intresse.

Det kan också öppet sägas att detta vittnesmål dessutom medvetet var ägnat att bli en skolande chock för de medlemmar och sympatisörer i vår rörelse om än idag sysselsätter sig med tanken på genvägar till socialismen genom att ordinera någon sorts underliga ”handlingar”.

De marxistiska auktoriteterna har varit samstämmiga om denna fråga.

Kommunistiska Manifestet, det första och mest grundläggande uttalande om den vetenskapliga socialismens principer, definierade den proletära rörelsen för frigörelse – som var skilda från alla tidigare liknande rörelser i historien – på följande sätt:

”Alla hittillsvarande rörelser har varit rörelser av minoriteter eller i minoritetens intressen., Den proletära rörelsen är den självständiga rörelsen av det oerhörda flertalet i det oerhörda flertalets intresse”. (Marx/Engels, *Kommunistiska Manifestet*, Arbetarkultur 1973, s 41)

Den kommunistiska politiska metoden och strategin följer ur denna grundläggande premiss. Ingenstans och aldrig någonsin har marxismens auktoriteter formulerat frågan på något annat sätt. Marxister syftar till att genomföra den sociala omvandlingen *med* majoriteten och inte *för* majoriteten. Marx’ och Engels’ oförsonliga kamp mot blanquisterna handlade om denna viktiga fråga.

När Engels 1895 sammanfattade femtio års erfarenheter skrev han, i sin introduktion till Marx’ *Klasstriderna i Frankrike*:

”Överrumplingarnas tid är förbi, och revolutioner genomförs inte numera av små medvetna minoriteter i spetsen för stora omedvetna massor. När det gäller en fullständig omgestaltning av samhällets organisation, måste massorna själva var med, måste de själva redan ha fattat vad det rör sig om och vad de vågar liv och blod för. Detta har de senaste femtio årens historia lärt oss” (Marx, *Klasstriderna i Frankrike 1848/50*, s 56)

Marx och Engels efterträdare följde i deras fotspår. Den ryska revolutionens erfarenheter bekräftade i levande livet den vetenskapliga socialismens grundares grundläggande premisser. Det var just på grund av att Lenin och Trotskij i sitt kött och blod hade anammat denna uppfattning som de visste hur man skulle inrikta alla sina aktiviteter på propagandan för att *vinna över majoriteten*, att man skulle bida sin tid tills man var i majoritet, och ta till ”aktioner” först när man var säker på att ha majoritetens stöd.

Vad gjorde de under tiden? De ”underkastade sig majoriteten”. Vad annars kunde de göra? Lenin förklarade det hundratals gånger under de månader och dagar då bolsjevikpartiet medvetet förberedde kampen om makten. I sina ”Apriltiser” om ”Proletariatets uppgifter i den nuvarande revolutionen”, som publicerade i *Pravda* den 20:e april 1917, några få dagar efter att han återvänt till Ryssland, skrev Lenin:

”Så länge vi befinner oss i minoritet arbetar vi på att kritisera och klargöra felen – samtidigt som vi propagerar nödvändigheten av att hela statsmakten skall övergå till arbetardeputerandes sovjeter för att massorna genom erfarenheter skall kunna övervinna sina fel”. (Lenin, *Valda verk II:1*, s 9)

Några få dagar senare återvände han till samma fråga, och han förklarade då orsaken till denna inställning. Orsaken var att ”vi är inga blanquister, vi är marxister”. Den 22:a april skrev han:

”För att förfoga över makten måste de klassmedvetna arbetarna vinna majoriteten för sig: *så länge* massornas inte underkastas våld, finns det ingen annan väg till makten. Vi är inga blanquister, inga anhängare av att en minoritet skall överta makten. Vi är marxister, anhängare av proletariatets klasskamp mot den småborgerliga yran, mot det chauvinistiska ‘fosterlandsförsvaret’, mot frasen, mot avhängigheten av bourgeoisin” (Ibid, s 16-17)

Inte en eller två utan upprepade gånger och nästan ständigt, så att vare sig vän eller fiende skulle kunna missförstå honom, begränsade Lenin, under månaderna före Oktoberrevolutionen, bolsjevikernas uppgifter till propaganda för att ”kritisera”, ”klargöra felen” och ”propagera” för att ”vinna majoriteten för sig”. Det var inte för att lura fienden, utan för att skola arbetaravantgardet. Teoretiskt förklarade han det på samma sätt som vi på ett lättfattligt sätt försökte förklara det vid rättegången.

När Lenin i april 1917 vederlade Plechanovs och andra anklagelser mot bolsjevikerna för ”anarkism, blanquism”, så förklarade han än en gång denna fråga för de, som han uttryckte det, ”som verkligen vill tänka och lära sig”. På några få rader pressade han in en viktig tes som varje medlem av arbetaravantgardet borde lära sig utantill. Han skrev:

” I mina teser garanterade jag mig absolut mot varje språng över den ännu inte övervunna bonde- eller överhuvudtaget småborgerliga rörelsen, mot varje *lek* med ”maktövertagande” från en arbetarregerings sida, mot varje blanquistiskt äventyr, ty jag hänvisade direkt till erfarenheterna från Pariskommunen. Och dessa erfarenheter visade som bekant och som Marx och Engels 1871 respektive 1891 ingående påvisade att blanquismen var fullständigt utesluten, att *majoritetens* direkta, omedelbara, ovillkorliga herravälde och massornas aktivitet var helt tryggade endast i den mån som majoriteten själv uppträdde *medvetet*.

I teserna begränsade jag med största bestämdhet saken till *kampen om inflytandet inom arbetar-, lantarbetar-, bonde- och soldatdeputerades sovjet*. För att inte tillåta ens en skugga av tvivel i detta avseende underströk jag *två gånger* i teserna nödvändigheten av ett tålmodigt, ihärdigt, ”klargörande” arbete med ”särskild anpassning till *massornas praktiska behov*”.

Må okunniga personer eller renegater från marxismen i stil med hr Plechanov osv skrika om anarkism, blanquism osv. Den som vill tänka och lära måste förstå, att blanquismen betyder att en minoritet erövrar makten, medan det är *uppenbart*, att arbetar- osv deputerades sovjet är *folk-majoritetens* direkta och omedelbara organisation. Ett arbete som är begränsat till kampen om inflytandet inom dessa sovjet, kan inte, *kan* absolut *inte* föra ned i blanquismens trask. Det kan inte heller föra ned i anarkismens trask, ty anarkism innebär förnekande av *statens och statsmaktens nödvändighet* under epoken av *övergång* från bourgeoisins till proletariats herravälde. Och jag *hävdar* med en klarhet, som utesluter varje möjlighet till missförstånd, att staten är nödvändig under denna epok, men – i överensstämmelse med Marx och erfarenheterna från Pariskommunen – inte den vanliga parlamentariskt borgerliga staten, utan en stat *utan* en stående här, *utan* en mot folket riktad polis, *utan* en över folket ställd ämbetsmannakår. ”. (Lenin, *Valda verk i 10 band*, bd 6, s 328)

I ett brev till partiets centralkommitté den 26-27:e september 1917 förklarade han än en gång på vilket sätt ”marxismen skiljer sig från blanquismen” – han ansåg det uppenbarligen nödvändigt för de avancerade arbetarna att förstå detta, så att de vid varje steg skulle veta vad de gjorde:

”För att vara framgångsrikt får upproret inte stödja sig på en sammansvärjning, inte på ett parti, utan på den framskridna klassen. Detta för det första. Upproret måste stödja sig på *folkets revolutionära uppsving*. Detta för det andra. Upproret måste stödja sig på en sådan *vändpunkt* i den framväxande revolutionens historia, då folkets främsta led ådagalägger den största aktivitet, då den starkaste *vacklan* framträder inom fiendens led och *bland revolutionens svaga, halvhjärtade och obeslutsammas vänner*. Detta för det tredje. Just genom dessa tre förutsättningar för frågeställningen om upproret skiljer sig *marxismen från blanquismen*. (Lenin, *Valda verk*, II:1, s.163-164)

När Lenin eller varje annan marxist talar om nödvändigheten av att det revolutionära partiet har majoritetens stöd, menar de givetvis den verkliga majoriteten, vars uppfattningar är möjliga att utröna på många andra sätt än via den borgerliga staten valurnor. På randen till upproret skrev han sin ödeläggande kritik av Zinovjev och Kamenev, som motsatte sig upproret bl a på grund av att ”vi inte är i majoritet bland folket, och om detta villkor inte är uppfyllt är upproret dömt att misslyckas.”

I ”Ett brev till kamraterna”, som skrevs den 29-30: oktober, avvisade Lenin föraktfullt författarna till detta uttalande som ”antingen förvanskare av sanningen, eller pedanter som till varje pris, utan minsta hänsyn till revolutionens verkliga villkor, vill ha förhandsgarantier om att bolsjevikpartiet i hela landet har fått exakt hälften av rösterna plus en.” Ändå lade han ner stor möda på att med ”fakta” bevisa att bolsjevikerna var i majoritet: ”Valen den 20:e augusti Petrograd”...”Valen till Distriktsduman i Moskva i september”...”De nya valen till sovjeterna”...”Majoriteten av Bondesovjeterna” som har ”givit uttryck åt sitt motstånd mot koalitionen”...”*Massan av soldater*”...”Slutligen... – böndernas revolt”. Han avslutade sin argumentation kring denna punkt med att säga: ”Nej, att nu tvivla på att folket följer och kommer att följa bolsjevikerna är en skamlig vacklan.”

I sin polemik mot Zinovjev och Kamenev förkastade han än en gång blanquismen:

”En militär sammansvärjning är blanquism, om den inte organiseras av en bestämd klass’ parti, om dess upphovsmän inte tagit hänsyn till den politiska situationen i allmänhet och till den internationella i synnerhet, om detta parti inte har folkmajoritetens genom objektiva fakta bevisade sympati på sin sida...” (Lenin, *Valda verk i 10 band*, bd 7, s 326)

Den 25-27:e september uppmanade Lenin bolsjevikpartiet att ta makten. I detta berömda brev, som var adresserat ”till RSDAP(b):s centralkommitté och stadskommittéer i Petrograd och Moskva”, slår Lenin, med den logik och rättframhet som var så typisk för honom, redan i första meningen fast sin utgångspunkt och slutsats:

”Sedan bolsjevikerna erhållit majoriteten i arbetar- och soldatdeputerades sovjeter i de båda huvudstäderna kan och *måste* de ta statsmakten i sina händer.”

Han brydde sig inte om en ”formell” majoritet: ”ingen enda revolution väntar på *det*.” Men han var övertygad om de hade den *verkliga* majoriteten. Han insisterade på att man, som han uttryckte det, skulle göra revolution ”*just nu*”, inte tidigare och inte senare eftersom:

”Folkets majoritet är *för* oss. Det har den långa och svåra vägen från den 6:e maj till den 31:a augusti och till den 12:e september bevisat; majoriteten i huvudstädernas sovjeter är *frukten* av folkets utveckling *åt vårt håll*. Socialistrevolutionärernas och mensjevikernas vacklan, ökningen av internationalisterna bland dem, bevisar detsamma.” (Lenin, *Valda verk i 3 band*, bok 2, s 312-313)

Åklagaren i Minneapolis försökte fälla oss för ”konspiration för att med våld störta regeringen.” Vi tillbakavisade framgångsrikt denna anklagelse, och anklagelsepunkten förkastades av juryn. Den effektivaste delen av vårt tillbakavisande av denna absurda anklagelse mot vårt lilla parti var vår framställning av det proletära programmets demokratiska grundval, av att partiet litade till att majoriteten skulle genomföra dess program, och dess därav följande förpliktelse att så länge det är i minoritet ”underkasta sig majoriteten”. När vi gjorde denna framställning hade vi juridiska, men inte enbart juridiska syften i åtanke. Liksom resten av vittnesmålet syftade den i första hand till att förklara och förenkla våra åsikter för de arbetare som så småningom skulle läsa rättegångsprotokollen.

Vi tyckte inte heller att en förnyad genomgång av den marxistiska ståndpunkten i denna fråga skulle vara bortkastad i vår egen rörelse, och att den t o m skulle kunna behövas. Den diskussion som uppstått om denna fråga bevisar bara att detta antagande var riktigare än vad vi vid den tiden insåg. Socialismen är en demokratisk rörelse och dess program, avantgardepartiets program, kan endast förverkligas med majoritetens stöd. Partiets grundläggande uppgift, så länge det är i minoritet, är ”propaganda för att vinna över majoriteten”. Att säga så var ingen kapitulation för juryns fördomar; som våra citat har visat är det lärdomar från Marx och Lenin.

Vårt insisterande under rättegången på att vi enbart genomför revolutionära handlingar med majoritetens stöd och inte ovanför deras huvuden, har också kritiserats i anslutning till vår inställning till kriget. Denna kritik är inte mer giltig än den andra, och den har inte större rätt att åberopa Lenins auktoritet.

Kamrat Munis citerar med ogillande följande svar på en hypotetisk fråga om vår inställning i händelse av att Förenta Staterna skulle gå med i kriget (detta var före krigsförklaringen):

”Det har fattats ett beslut att gå ut i krig, och det godtas av en majoritet av folket. Våra kamrater måste följa det.”

Munis vidgar klyftan mellan sin och vår åsikt om revolutionär politik genom att kraftigt protestera mot detta, vad vi anser, uppenbart riktiga och nödvändiga uttalande. Han skriver:

”För det första har beslutet att gå ut i krig *inte* fattats och godtagits av en majoritet av folket. Man kan starkt kritisera detta uttalande, som vi energiskt skulle fördöma om det gjorts av en centrist. Istället för att anklaga regeringen för att den mot majoritetens vilja leder det amerikanska folket till slaktbänken, istället för att med eftertryck anklaga den inför massorna, och för dem visa hur majoriteten i parlamentet handlar mot folkmajoriteten, så skriver Cannon under på Roosevelts beslut, som om det verkligen motsvarade folkmajoritetens vilja”.

Denna passionerade vältalighet är varken logisk eller leninistisk, och inte heller har den förstått mitt uttalande eller besvarat det. ”För det första” ”skrev” jag inte ”under på Roosevelts beslut som om det verkligen motsvarade folkmajoriteten”. Jag sa ”beslutet (det hypotetiska) *godtas* av en majoritet av folket”, ett beslut som ”*fattats*” av andra, för uppenbarligen ”godtar” man inte ett beslut som man själv fattat. Men det är bara en bisak som visar att Munis har läst vittnesmålet slarvigt, innan han ännu slarvigare kritiserade det.*

I själva verket *godtar* och *stödjer* majoriteten antingen aktivt eller passivt ”beslutet att gå ut i krig”. Det är ett ovedersägligt faktum, och det visar sig i att det inte uppstått någon massopposition mot kriget. Det är denna majoritetens inställning vi måste tampas med. Det faktum att beslutet *fattades* av andra hjälper oss inte. Det är massornas inställning till beslutet vi måste tampas med.

Vad kan och bör vi, som leninister, göra så länge massorna har denna inställning? – det är frågan. För att klargöra vår ståndpunkt måste vi komplettera det svar Munis kapade mitt i. Han stannar när vi sa att ”våra kamrater måste följa det”, utan att nämna de meningar som förklarar vad vi menar med ”följa”. Här är fortsättningen:

”Om de tas ut till värnplikt måste de, tillsammans med resten av sin generation, acceptera det. De måste genomföra de plikter de åläggs *till dess de har övertygat majoriteten om en annan politik.*”

När citatet återges i sin helhet ser det något annorlunda ut än när Munis hastigt framställde det. Det är inget mer och inget mindre än en varning till enskilda arbetare i avantgardet som blir inkallade att ”följa med resten av sin generation” och inte förlösa sin energi och militans på individuellt motstånd, vägran att göra värnplikt etc. Var denna varning korrekt? Och var den nödvändig? Vad gäller om den ut leninistisk synvinkel var korrekt, så räcker det att ge två auktoritativa citat. Det första är ett representativt utdrag ur Lenins skrifter under 1:a världskriget:

”*Tanken att vägra tjänstgöra i armén att strejka mot kriget, etc., är ren idioti, det är en bedräglig och feg dröm om obehäpnad kamp mot en behäpnad bourgeois, det är en ynkelig längtan efter att avskaffa kapitalismen utan ett desperat inbördeskrig eller en rad krig.*” (Lenin, *Collected Works*, vol XVIII, s 88)

Det andra citatet är från de grundläggande teserna *Krig och Fjärde Internationalen*:

”Om proletariatet skulle finna det över sin förmåga att förhindra krig genom revolutionen – och detta är det enda sättet att förhindra krig – kommer arbetarna tillsammans med hela folket att bli tvungade att delta i armén och kriget.” (Antimilitaristiskt skolningsmaterial från KAF, s 51)

Vi förmodar att varje revolutionär känner till denna sanning. Men den har inte alltid varit välkänd. Under 1:a världskriget kände många av de bästa proletära militanterna i Förenta Staterna inte något annat sätt att uttrycka sitt principiella motstånd mot det imperialistiska

* P g a samma slarv vid genomläsningen av vittnesmålet framställer Munis det muntert som att vi ”kräver att de medlemmar som organiserar protester i armén ska uteslutas ur partiet”, och ”underkänner agitation och protester i armén”. Tvärtom, vi försvarade rätten till sådan agitation och sådana protester, vilket alla som är intresserade kan se vid en inte alltför hastig genomläsning av vittnesmålet. Det vi ”underkänner” är meningslös och självmordsaktig individuell ordervägran och obstruktion från medlemmar i vårt lilla parti, handlingar som under nuvarande omständigheter bara skulle isolera dem från massan av soldater och motverka syftet att vinna majoriteten. Det är inte samma sak som att ”underkänna agitation och protester i armén”.

kriget än att göra individuellt motstånd mot inkallelser, protestera mot och vägra göra värnplikt, e t c. Mycken värdefull energi och tapperhet slösades på detta sätt bort. När vi vittnade inför domstolen, och hade perspektivet att publicera vittnesmålet, så antog vi att arbetarmilitanter som ännu inte kände till Lenins taktik kanske skulle läsa det och bli påverkade av denna uppmaning att tillsammans med massorna ”acceptera” – ”tills dess de har övertygat majoriteten om en annan politik”. Vi riktade oss i första hand till dem.

Vi drömde aldrig om att vare sig ”skriva under på Roosevelts beslut” eller behöva försvara denna ABC-formulering i vår egen rörelse. Vi ville bara, med de ord och den ton som vi i den givna situationen ansåg vara propagandistiskt mest effektiv, säga vad Lenin sa i februari 1915:

”Vad skulle de belgiska Socialisterna ha gjort? Eftersom de inte kunde genomföra en social revolution tillsammans med fransmännen etc., *var de tvungna att underkasta sig nationens majoritet* och gå ut i krig... Medborgare i Belgien! Vi är i minoritet; *jag underkastar mig er och går ut i krig*, men även där ska jag agitera; jag ska i alla länder förbereda proletariats inbördeskrig, ty utöver det finns det ingen räddning för arbetarna och bönderna i Belgien och andra länder!” (Lenin, *Collected Works*, vol XVIII s 115116, våra kursiveringar).

Lenin ”underkastar sig majoriteten”, ser ni. Vad gör han när han är i minoritet? Han ”agiterar” och ”förbereder”. Om denna politik ”kan kritiseras hårt”, så rikta kritiken mot Lenin. Han är ursprunget till denna politik. Vi lärde från honom.

Mums citerar en mening ur vittnesmålet. ”Vi skulle inte stödja kriget politiskt”. Även ensam är denna mening helt riktig. Men Munis är mycket missnöjd med den.

”Varför då yttra sig så tvetydigt”, frågar han. ”Jag kan inte se någon annan orsak än att våra kamrater har begått det allvarliga misstaget att inför en småborgerlig jury tala om den omedelbart förestående framtiden utan att förutse de framtida striderna. Hade det inte varit bättre att slå fast: ‘Amerikas bourgeoisi! Vi underkastar oss ert krig p g a att våldet i ert samhälle, *era vapens materiella våld*, tvingar oss till det. Men massorna *kommer att vända sig mot er*. Fr o m idag för vårt parti *tillsammans* med massorna en oförsonlig kamp mot er förtryckar-, misär- och slaktarregim. Därför kommer vi att med *alla medel* bekämpa kriget.’” (Vår kursivering)

Denna agitatoriska ersättning för den ståndpunkt vi förklarade under rättegången är felaktig från början till slut. Vi ska visa det.

Vittnesmålet förklarar vad vi menar med ”politisk opposition”:

”S: Med det menar vi att vi inte stödjer ett imperialistiskt krig. Vi röstar inte för det, vi röstar inte på personer som främjar det, vi talar inte för det, vi skriver inte för det. Vi är motståndare till det”.

En krigsförklaring från Förenta Staternas regering skulle inte förändra vår inställning:

”F: Om USA skulle ingripa i konflikten i Europa, vilken form skulle partiets motstånd mot kriget då ta?

S: Vi skulle behålla vår ståndpunkt.

F: Och vilken är den?

S: Vi skulle inte ens efter en krigsförklaring stödja kriget. Vi skulle fortfarande vara ett politiskt oppositionsparti i denna fråga precis som i andra frågor.

F: Ni skulle inte stödja kriget?

S: Det är det jag menar, vi skulle inte stödja kriget politiskt”.

Under åklagarens korsförhör uttrycktes ståndpunkten mer exakt och med större eftertryck:

”F: Och ni kommer under krigets gång att försöka krossa det nuvarande statsskicket, eller hur?

S: Tja, det är ingen hemlighet att vi vill förändra den nuvarande regeringsformen.

F: Och ni ser fram mot det annalkande kriget som det tillfälle då ni kommer att kunna genomföra det, eller hur?

S: Ja, jag tror att det förestående kriget oundvikligen kommer att försvaga alla imperialistiska regeringar.

F: Om jag inte missminner mig sa ni att ni inte kommer att stödja kriget? Ni tror överhuvudtaget inte på försvar av fosterlandet, eller hur?

S: Inte i imperialistiska länder, nej.

F: Jag talar om vårt land.

S: Jag tror hundra-procentigt på att försvara detta land med våra medel, men jag tror inte på att försvara världens imperialistiska regeringar...

F: Jag talar om Förenta Staternas regering som den ser ut idag. Ni tror inte på att försvara den, eller hur?

S: Inte politiskt, nej.

F: Ni tror inte på att försvara den på något sätt, eller hur?

S: Jag förklarade häromdagen att om folkmajoriteten beslutar om krig, och deltar i kriget, så kommer våra medlemmar, och de människor vi har inflytande över, också att delta i kriget. Vi saboterar inte kriget, vi hindrar det inte, men vi fortsätter att propagera våra idéer, och vi kräver att kriget ska upphöra, och vi kräver en annan regering”.

När hr Schweinhaut, som drev frågan till sin spets, läste upp det avslutande stycket i *War Manifesto of the Fourth International*, replikerade vi genom att otvetydigt och helt klart stödja detta dokument:

F: ”Nå, den 29:e juni 1940 publicerade *Socialist Appeal* följande stycke ur rapporten om *Fjärde Internationalens Manifest*: ‘Oberoende av krigets utveckling kommer vi att fullfölja vår grundläggande uppgift: Vi förklarar för arbetarna att deras intressen inte går att förlika med den blodtörstiga kapitalismens intressen; vi mobiliserar arbetarna mot imperialismen; vi propagerar enhet mellan arbetarna i alla krigförande och neutrala länder; vi uppmanar arbetare och soldater i alla länder, och soldater på bägge sidor av fronten, att fraternisera; vi mobiliserar kvinnor och ungdom mot kriget; vi genomför ständiga, envisa och outtröttliga förberedelser för revolutionen – på fabriker, i byar, i baracker, vid fronten och i flottan.’ Ni vill att soldaterna ska göra allt detta, eller hur?

S: Ja, jag tycker att det är en sammanfattning av den idé som soldater och alla andra ska genomföra. Det är på detta sätt man kan få slut på slakten.”

Efter dessa citat ur rättegångsprotokollen kan man rimligtvis fråga: Vad kräver kamrat Munis av oss? Vad behöver man mer säga i en kapitalistisk rättegångssal eller i en enkel propagandistisk framställning någonstans?

Att döma av Lenins och Trotskijs skrifter skulle ingen av dem kräva mer av vårt parti.

Trotskyj, som var internationalist ända in i mörket, förklarade att ett socialistiskt parti, som vid 1:a världskrigets utbrott var i minoritet, var tvunget att, och bara kunde, vara i politisk opposition tills dess att ”en förändring av arbetarmassornas åsikter äger rum”. Det var på detta sätt han utvecklade frågan i *Krig och Internationalen*. Denna bok, som skrevs under det 1:a världskriget, och som i USA publicerades under titeln *The Bolsheviks and World Peace*, är en av de klassiker som vår rörelse grundar sig på och har skolats kring. Trotskyj skrev:

”Socialdemokratins avantgarde känner att de är i minoritet; för att komplettera arméns organisation krossas deras organisationer. Under dessa förhållanden är det omöjligt att ens tänka sig att partiet ska genomföra några revolutionära åtgärder. Och detta helt oberoende om folket är gynnsamt eller ogynnsamt inställt till detta speciella krig. Trots det rysk-japanska krigets koloniala karaktär och

trots att det var impopulärt i Ryssland, så nästan krossades den revolutionära rörelsen under krigets första sex månader. Följaktligen är det helt uppenbart att Socialistpartierna, inte ens med de bästa avsikter i världen, kan förbinda sig att vidta åtgärder för att hindra kriget när mobiliseringar pågår, d v s vid en tidpunkt då socialismen mer än någonsin är politiskt isolerad.

Och därför är det inget speciellt oväntat eller nedslående i det faktum att arbetarpartierna inte gjorde motstånd mot den militära mobiliseringarna med hjälp av egna revolutionära mobiliseringar. Om Socialisterna bara hade fördömt det nuvarande kriget, om de hade av sagt sig allt ansvar för det och vägrat ge sina regeringar förtroende och inte röstat för krigskrediterna, så hade de gjort sin dåvarande plikt. De skulle ha intagit en avvaktande attityd, vars oppositionella karaktär hade varit helt uppenbar för både regeringen och folket. Vidare aktioner skulle avgjorts av händelsernas utveckling och de förändringar av folkets medvetande som kriget måste innebära. De band som knyter samman Internationalen skulle bevarats, socialismens fana skulle ha varit obefläckad. Även om socialdemokratin tillfälligtvis skulle försvagats, så skulle den haft fria händer att gripa in så snart en förändring av arbetarmassornas åsikter ägt rum.” (*The Bolsheviks and World Peace*, s 175-177.)

‘Tjugotvå år senare, 1937, utvecklade Trotskij samma tanke i sitt vittnesmål inför Deweykommissionen. Han föreskrev fortfarande ”politisk opposition” som en revolutionär metod. Vid denna tidpunkt var Frankrike och Sovjetunionen militärt allierade, och Stolberg ställde den hypotetiska frågan:

”Du är en vederhäftig revolutionär person. Ryssland och Frankrike är redan militärt allierade. Antag att ett internationellt krig bryter ut... Vad skulle du säga till den franska arbetarklassen angående försvaret av Sovjetunionen? Skulle du säga ‘Byt ut den franska regeringen?’”

Trotskij's svar är speciellt intressant för oss, eftersom USA idag befinner sig i samma situation som Frankrike 1937 vad gäller relationerna med Sovjetunionen, och det hypotetiska kriget har blivit en realitet:

”Denna fråga har redan besvarats i teserna ‘Krig och Fjärde Internationalen’. Svaret lyder: I Frankrike skulle jag vara motståndare mot regeringen, och jag skulle systematiskt utveckla denna opposition. I Tyskland skulle jag göra allt jag förmår för att sabotera krigsmaskineriet. Det är två olika saker. I Tyskland och Japan skulle jag i den mån jag kunde kämpa tillämpa militära metoder. Jag skulle göra motstånd mot och skada maskineriet, Japans militära maskineri, desorganisera det, både i Tyskland och Japan. I Frankrike är det frågan om politisk opposition mot bourgeoisin, och att förbereda den proletära revolutionen. Bägge metoderna är revolutionära. Men i Tyskland och Japan är det omedelbara målet att desorganisera hela maskineriet. I Frankrike är målet den proletära revolutionen”. (*The Case of Leon Trotsky*, s 289-290)

I sina ”Apriltesar” som, eftersom de var bolsjevikernas program för kampen i ett Ryssland i krig, är ett tillräckligt auktoritativt dokument, tyckte Lenin angående frågan om kriget och regeringen, att det räckte att säga: ”även den ringaste eftergift åt ‘den revolutionära försvarsvänligheten’ /är/ otillåtlig; ”Intet understöd åt provisoriska regeringen” eftersom den är ”kapitalisternas regering”; makten måste överföras till sovjeterna; och sedan tillägga:

”Med hänsyn till att breda skikt av den revolutionära försvarsvänlighetens förespråkare bland massorna utan tvivel har en ärlig avsikt och erkänner kriget endast av nödvång men inte för erövringarnas skull, och med hänsyn till att de är vilseförda av bourgeoisin, måste man särskilt grundligt, ihärdigt och tålmodigt upplysa dem om deras fel...” (Lenin, *Valda Verk* II:1, s 7-9)

Politisk opposition (”Intet understöd åt provisoriska regeringen”) och *propaganda* (”tålmodigt upplysa”) – det var med dessa vapen Lenin och Trotskij förberedde och slutligen genomförde den proletära revolutionen. De räcker även för oss. Vår propagandistiska förklaring av vår krigspolitik i domstolen i Minneapolis är varken ”opportunistisk” eller ”tvetydig”. Den består av kärnor i Lenins och Trotskij's lärdomar och praktik.

Kamrat Munis alternativa formuleringar innehåller emellertid det ena felet efter det andra. Enligt honom skulle vi sagt:

”Amerikanska bourgeoisi! Vi underkastar oss ert krig p g a att våldet i ert samhälle, era vapens materiella våld, tvingar oss till det”.

Det är inte riktigt. Om så vore fallet hade vi ingen rätt att fördöma individuellt motstånd. När militanta arbetare p g a sina socialistiska åsikter och aktiviteter kastas i fascisternas fängelser och koncentrationsläger, så underkastar de sig ”vapnens materiella våld”, men det först sedan de tvingats. Följaktligen hjälper och uppmanar vi individer eller små grupper att ”desertera”, att fly, så fort ett lämpligt tillfälle uppenbarar sig, utan att vänta på eller ens fråga vad fångarnas majoritet anser om det. Den revolutionära rörelsen gynnas av sådana individuella ”deserteringar” eftersom fången då kan återuppta den revolutionära aktivitet som till största delen avbrutits i fängelset. Exempelvis ”deserterade” Trotskij två gånger från Sibirien utan att han därför kritiserades av revolutionärerna.

Påtvingad militärtjänstgöring under ett krig är en helt annan sak. I detta fall underkastar vi oss i första hand *arbetarmajoriteten*, som accepterar och stöder kriget, antingen aktivt eller passivt. Eftersom vi inte kan uppfylla våra socialistiska målsättningar utan majoriteten måste vi gå med dem, dela deras umbäranden och faror, och med hjälp av propaganda och på grundval av gemensamma erfarenheter vinna dem till oss. Att under sådana förhållande acceptera militärtjänstgöring är en revolutionär nödvändighet. Individuellt motstånd, protester, deserteringar, etc. innebär – tvärtemot till vad som gäller för de fångar som flydde från ”vapnens våld” – att fly från klassens förpliktelser, Partiet, som applåderar och hjälper fången som flytt från koncentrationslägret el dyl, fördömer värnpliktsvägrare och desertörer. Fången som flytt gör sig fri för att återuppta ett revolutionärt arbete. Den individuella desertören eller värnpliktsvägraren avskärmar sig från de massor som måste göra revolutionen, och därmed mister han sitt värde.

”Fr o m idag”, tyckte Munis vi skulle säga, ”för vårt parti tillsammans med massorna en oförsonlig kamp mot er förtryckar-, misär- och slaktarregim. Därför kommer vi att med alla medel bekämpa kriget”.

Borgarklassens regim beskrivs på ett riktigt sätt. Resten är felaktigt och motsägelsefullt. Det ”hoppas över ett stadium” i utvecklingen av massornas inställning till kriget, och just det stadium som måste vara utgångspunkten för vår propaganda – *det nuvarande stadiet*. Att till borgarklassen säga att ”massorna kommer att vända sig mot er” i framtiden, betyder bara att de inte gjort det ännu. Från detta kan man inte logiskt hävda att ”fr o m idag för vårt parti tillsammans med massorna en oförsonlig kamp” etc.

Tack vare alla tvång och villfarelser, och tack vare arbetarbyråkratins och de socialistiska och stalinistiska renegaternas förrädiska roll, accepterar och stöder massorna kriget *idag*, d v s de är *med borgarklassen* och inte med oss. Problemet för vårt parti är, för det första, att *förstå* detta. För det andra att inta en ståndpunkt av ”*politisk opposition*”; och därefter att, på grundval av detta, försöka finna ett sätt att närma sig de ärligt patriotiska arbetarna, och med hjälp av propaganda försöka vinna dem från borgarklassen till oss. I och med att vi är en liten minoritet är det de enda ”handlingar” som för närvarande är tillgängliga för oss.

Det är också fel att säga att ”vi med *alla* medel kommer att bekämpa kriget”. Så länge vi är i minoritet kämpar vi med de marxistiska vapnen politisk opposition, kritik och propaganda för ett arbetarnas program och en arbetarregering. Vi förkastar pacifisternas ”medel” (att vägra), anarkisternas ”medel” (individuellt sabotage) och blanquisternas ”medel” (minoritetsuppror, kupper).

Det verkar som om Munis' felaktiga förklaring till varför ett revolutionärt minoritetsparti "underkastar sig kriget", hans tendens att hoppa över ett led i arbetarnas utveckling, och hans bristande precision när han talar om att bekämpa kriget med "alla medel" – det verkar som om dessa misstag får honom att glida över i lika lösliga och illa betänkta formuleringar om vilka kampmedel som är tillgängliga, och fördelaktiga, för den revolutionära socialismen minoritetsparti.

Det ständiga pratet om "handlingar", som om ett litet minoritetsparti utöver sin propaganda – att "upplysa", förfogar över några andra vapen, som vagt beskrivs som "handlingar" men aldrig exakt definieras – detta prat kan bara förvirra och fördunkla frågan och lämna dörren öppen för anarkistiska och blanquistiska stämningar. I enlighet med alla marxistiska lärofäder ansåg vi det nödvändigt att förkasta sådana uppfattningar. Vi ville skydda partiet från faran att döma sig själv till undergång innan det ens fått en bra inledning på sin verkliga uppgift idag: att *upplysa* massorna och vinna majoriteten.

Det var därför vi utnyttjade rätttegången för att klart och uttryckligen förkasta sabotage. Det var därför vi så eftertryckligt förnekade alla anklagelser om det. Inte – om Munis ursäktar – på grund av en brist på "tapperhet", utan på grund av att vi, som marxister, inte tror på sabotage, terrorism eller något annat påhitt som ersätter massornas handlingar med individers eller små gruppers handlingar.

Det kan inte finnas två uppfattningar om denna fråga. De marxistiska auktoriteterna är helt eniga – mot sabotage som ett självständigt medel för revolutionär kamp. Detta "vapen" hör till anarkisternas arsenal.

En gång var sabotage på modet i detta land – under de politiskt primitiva dagarna före 1:a världskriget. Det importerades från Frankrike, där anarkisterna och anarkosyndikalisterna framställde det som en mirakelmedicin. Det togs upp av IWW, vänstersocialisternas och de radikala intellektuella, som vid denna tid hade en avgjort anarkistisk prägel. Under en tid verkade det erbjuda en underbar genväg till seger för en rörelse som inte var speciellt framgångsrik i det enformiga arbetet att skola och organisera arbetarna för massaktioner.

Följderna av detta anarkistiska vansinne var katastrofala för IWW. Förespråkandet av sabotage stötte bara bort massorna och försatte IWW:s medlemmar i en juridiskt oförsvarbar position. För att undvika att fullständigt isoleras från arbetarna, och av ren självbevarelsedrift inför förföljelserna under kriget, tvingades IWW med en förfärlig hastighet kasta sabotage"-vapnet" överbord.

De som minns denna olyckliga erfarenhet, och speciellt de av den amerikanska syndikalistiska rörelsens medlemmar som brände fingrarna på denna heta eldgaffel, kommer minst av alla att vara benägna att än en gång leka med tankar på sabotage. Sabotage är inte den proletära styrkans och förtroendets paroll, utan den småborgerliga meningslöshetens och förtvivlans paroll.

De grundläggande teserna *Krig och Fjärde Internationalen* slår kategoriskt fast:

"Individuella och anarkistiska paroller om att vägra militärtjänst, passivt motstånd, desertering och sabotage står i *grundläggande motsättning* till den proletära revolutionens metoder".

Lenin skrev:

"Inte *sabotage* mot kriget, inte enskilda, individuella aktioner i denna anda, utan *masspropaganda* (och inte bara bland 'civilister') som leder till krigets förvandling till inbördeskrig... *Inte sabotage mot kriget*, utan kamp mot chauvinismen..." (Lenin, *Collected Works* vol XVIII, s 74, Även cit. i Krupskaja, *Lenin*, s 287, vår kursivering.)

Munis är speciellt indignerad över att vi i vittnesmålet förkastar sabotage, men i sin kritik har han fel, och det verkar t o m som om han inte har förstått frågan:

”De svarande”, skriver han, ”såg sig tvingade att fördöma sabotage överhuvudtaget, som om det handlade om något kriminellt”.

Vidare:

”Ibland visar det sig att de svarande verkligen anser att sabotage är ett brott. Om jag inte misstar mig – och det hoppas jag verkligen – är detta en farlig moralisk fördom”.

På detta kan vi bara svara med det franska talesättet: ”Det är värre än ett brott – det är en blunder”. Vad gäller frågans ”moraliska” sida – så existerar den inte för oss. Våra överväganden är uteslutande politiska.

Om man vill göra sig av med exakta definitioner och slänga allihopa i en korg som vagt kallas ”handlingar”, om man vill bortse från proportioner, omständigheter, och förhållandet mellan de aktioner som är *primära* och *grundläggande* och de som är *underordnade* och *hjälpmedel* – i så fall kan vi diskutera i cirkel i det oändliga. Men marxister avskyr dunkla uttryck; de kallar saker och ting vid sina rätta namn – exakt.

För oss betyder sabotage individuella handlingar för att hindra och förstöra, det betyder ersättningar för massaktioner. Det är så marxismen definierar ordet, och det är därför den fördömer sabotage. Samma sak gäller individuell terrorism. Men man måste inse att sådana handlingar har en innebörd när de är *ersättning* för massaktioner och en annan innebörd när de underordnas och införlivas i massaktioner. Marxismen är exempelvis mot terroristiska mord, men inte mot de förtryckta massornas befrielsekrig, även om krig medför en del mord av hatade individer. Samma sak gäller hindrande och förstörande handlingar som är *delar i* och *underordnade* de krig som massorna för, inte ersättning för dem. ”Terrorism” och ”sabotage” är då inte längre samma saker. Allt, inbegripet marxisternas inställning, förändras beroende på vad som, under givna förhållanden, är *dominerande* och vad som är *underordnat*.

Om någon således argumenterar att Trotskij i sitt svar till Stolberg uppmanade till sabotage av militärmaskineriet i Tyskland och Japan, så måste vi peka på att detta förslag endast gällde i händelse av ett krig mot Sovjetunionen. Då skulle sabotagen i Tyskland och Japan inte vara självständiga revolutionära handlingar, utan en sekundär militär stödåtgärd till Röda Arméns massaktioner. Trotskij uppmanade aldrig till sabotage som ett sätt att störta en fascistisk eller någon annan borgerlig regim inifrån.

Kamrat Munis verkar se sabotage som något gott i sig. Vi å andra sidan godtar endast ”sabotage” som en mindre hjälpfaktor i massaktioner; d v s när det inte längre är sabotage i egentlig mening. Skillnaden är grundläggande.

Munis skriver: ”jag anser att sabotage är en taktisk metod vars tillämpning *vid vissa tillfällen* kan ge en helt annan effekt än den avsedda...” (vår kursivering).

Detta är att vända upp och ner på frågan. Sabotage ger inte ”en helt annan effekt” bara då och då. Det gör det alltid när det utförs för sig, som ersättning för massaktioner. Liksom alla anarkistiska metoder har det en förmåga att desorganisera och demoralisera massrörelsen, som är det enda som via den proletära revolutionen kan föra oss till socialismen. Om man jämför Munis’ formuleringar med Trotskijs artikel ”Lär att tänka” ser man att det finns stora skillnader. Trotskij skrev:

”Det proletära partiet hänger sig inte åt konstgjorda metoder, som att bränna lager, spränga bomber, förstöra tåg, etc. för att åstadkomma den egna regeringens nederlag. Även om det var framgångsrikt i denna riktning, skulle det militära nederlaget inte alls leda till revolutionär framgång, en framgång som bara kan försäkras genom proletariatets självständiga rörelse...”

Kampmetoderna förändras naturligtvis när kampen går in i en öppet revolutionär fas. Inbördeskriget är ett krig och har ur denna synvinkel sina speciella lagar. I ett inbördeskrig är sprängandet av lager, förstörandet av tåg och alla andra former av militärt 'sabotage' oundvikliga. Deras lämplighet bestäms av rent militära hänsyn – inbördeskrig förutsätter revolutionär politik med andra, just militära medel." (Kommunistiska Arbetarförbundets "Antimilitaristiskt skolningshäfte", s 60.)

Som Trotskij visar får den proletära rörelsen bara använda sabotage "inom citationstecken". D v s när det strängt taget inte längre är sabotage, utan en mindre militär åtgärd som tillägg till massaktioner. Den som talar om sabotage i någon annan mening talar inte marxismen språk.

Generellt talat kan man säga att grunden till all kritik mot våra formuleringar vid Minneapolis-rättegången är att kritikerna uppenbarligen förkastar defensiva formuleringar, och mot dessa ställer "offensiva handlingar". Men kärnfrågan är just att defensiva formuleringar förbereder och hjälper till att skapa massaktioner, medan "uppmaningar till handling", som inte förberetts på detta sätt, vanligen innebär att tala till döva öron. Det är ingen slump att de revolutionärer som inser detta är just de som visat sin förmåga att organisera aktioner när förutsättningarna finns för handen. De ultravänsteristiska sekteristerna, som inte förstår de bästa sätten att organisera aktioner – d v s defensiva formuleringar – står alltid ensamma och isolerade med sina otåliga paroller och sin inbillade oförsonlighet.

Våra kritiker förklarar våra defensiva formuleringar med en teori om att vår strategi under rättegången framför allt avgjordes av vårt intresse av att få lindriga straff. "Våra kamrater ... försöker göra ett ärevärdigt intryck på juryn utan att ta hänsyn till att de borde tala till massorna". Det verkar som om vi "har en politik för massorna och en skenpolitik för en borgerlig domare".

Denna värdering av de åtalades motiv, som är allt annat än smickrande, motsägs emellertid något av det faktum att vi omedelbart publicerade vittnesmålet i vår press, och senare gav ut det på nytt i pamflett form, "för massorna". Vi förnekar ingen rätten att ha sin åsikt om det moraliska innehållet i vårt uppträdande under rättegången, och vi tänker inte ens diskutera frågan på denna grundval. På detta område "väger handlingar tyngre än ord". Men vi ska försöka oss på en politisk framställning, grundad på de marxistiska auktoriteterna, om de defensiva formuleringarnas roll i organiseringen av proletära massaktioner.

Defensiva formuleringar är också oundgängliga för att skola massorna, som inte kommer att övertygas med hjälp av teorier utan endast genom egna erfarenheter och genom propaganda som länkas till dessa erfarenheter. Dessa massornas erfarenheter fås huvudsakligen genom defensiva handlingar. Det är därför defensiva formuleringar är lättast att förstå och är det bästa sättet för de revolutionära marxisterna att närma sig massorna. Slutligen är det en inte oviktig taktisk och juridisk bedömning i ett borgerligt-demokratiskt land att defensiva formuleringar delvis avvärjar klassfienden; eller åtminstone försvårar deras angrepp och gör dem kostsammare. Varför ska man avhända sig sådana fördelar?

Defensiva formuleringar är effektiva i alla aktioner som innefattar massorna, från de mest elementära ekonomiska strejker till den öppna kampen om makten. Alla som försöker organisera aktioner borde känna till det. De amerikanska ekonomiska strejkerna har varit explosivt våldsamma, och våldet har ingalunda varit riktat åt bara ett håll. Arbetarnas instinktiva militans, så som den visat sig i dessa strejker, pekar på att dessa arbetare, när det är aktuellt med storslagna revolutionära handlingar, kommer att vara trogna sin tradition och inte förlamas av kväkarandan.

Varje strejkledare värdig namnet vet emellertid att strejkande arbetare inte mobiliseras och fås att handla mot strejkbrytare, banditer och snutar som bryter mot lagen genom att få höra om

våldets förtjänster och ”uppmanas” att gå till ”offensiven”. Oavsett hur militanta och modiga arbetarna än är så föredrar de att segra med fredliga medel; och med det visar de bara att de är förnuftiga. Dessutom har strejkande arbetare till en början nästan alltid illusioner om myndigheternas opartiskhet, och de tenderar att utgå från att dessa, liksom cheferna och deras legoknektar, kommer att respektera de strejkandes rättigheter och det rättvisa i deras sak.

För att ändra inställning och ta till militanta aktioner behöver de få erfarenheter. Dessa dröjer i regel inte. De behöver också vissa försäkringar om att de har den lagliga rätten på sin sida. Strejkledare som inte är ute efter att framhäva sig själva, utan strävar efter att strejken ska bli framgångsrik, som inser att det endast kan vinnas med hjälp av massolidaritet och massaktioner, måste ta med dessa arbetarnas illusioner och känslor i beräkningen och ha dem som utgångspunkt. Strejkledare kan aldrig börja med lösmynta ”uppmaningar” att de strejkande ska ta till våldsamma offensiva handlingar. Den första uppgiften är att *förklara* kampens oförsonliga karaktär, där chefernas intressen utesluter rent spel, och myndigheternas roll som chefernas politiska tjänare; den andra uppgiften är att *varna* arbetarna för våldsamma angrepp; och den tredje uppgiften är att förbereda och organisera arbetarna för att *försvara sig själva och sina rättigheter*. Längs dessa, och i regel endast dessa, linjer kan kampens tempo och omfattning medvetet utvecklas. De strejkandes effektivaste massaktioner organiseras och genomförs under *defensiva paroller*, vilket varje organisatör av massaktioner vet.

Samma sak gäller när arbetarnas massaktioner gått från den ekonomiska strejkens elementära område till klasskampens höjdpunkt – den öppna kampen om den politiska makten. Här förs kampen också under defensiva paroller, och i mycket hög grad också under legal täckmantel. Trotskij har så övertygande visat detta i sitt monumentala verk *Ryska revolutionens historia* att det inte finns någon verklig orsak att debattera detta ämne i vår rörelse. Det skulle räcka att säga: här är boken, gå och läs den. Till den kritiker som, utan att ha tänkt igenom frågan, inbillar sig att defensiva formuleringar innebär överkänslighet eller att avskärma sig från principerna, säger vi och ska vi bevisa: det var på detta sätt den stora ryska revolutionen organiserades och fördes till seger.

Så här förklarade Trotskij frågan:

”Den anfallande sidan är nästan alltid intresserad av att verka vara på defensiven. Ett revolutionärt parti är intresserat av en laglig täckmantel. Den kommande sovjetkongressen var i grund och botten en revolutionssovjet, även om den för hela folkets massa otvivelaktigt inte var utrustad med hela den högsta makten, så åtminstone en bra bit mer än hälften av den. Det var en fråga om att det ena elementet i en dubbelmakt skulle göra uppror mot det andra. Den militärrevolutionära kommittén åberopade kongressen som auktoritetens källa och anklagade i förväg regeringen för att förbereda ett angrepp på sovjeterna. Den anklagelsen uppstod logiskt ur hela situationen. I samma mån som regeringen hade för avsikt att inte kapitulera utan strid, kunde den inte undvika att göra sig beredd på att försvara sig, men just på grund av detta faktum blev den utsatt för anklagelser om konspiration mot arbetarnas, soldaternas och böndernas högsta organ. I sin kamp mot den sovjetkongress som skulle stötta Kerenskij, lyfte regeringen sin hand mot den kraftkälla ur vilken Kerenskij hade utgått.

Det skulle vara ett allvarligt misstag att betrakta allt detta som juridiskt hårklyveri utan intresse för folket. Det var tvärtom just i denna form som revolutionens grundläggande fakta återspeglades i massornas sinnen” (Trotskij, *Ryska revolutionens historia*, bd 3, s. 249; vår kursivering).

Vidare:

”Även om ett uppror kan segra bara när det går på offensiven, så utvecklas det bättre ju mer det ser ut som självförsvar. En bit officiellt sigillvax på dörren till bolsjevikernas redaktionslokaler – som militär åtgärd är det inte mycket. Men vilken utmärkt signal till strid!” (Ibid. bd 3, s. 187)

Kvällen innan det segerrika upproret anklagade bolsjevikerna den officiella regeringen för att vara ”konspiratörer” som gjorde ett ”anfall” som man med våld måste göra motstånd mot:

”Telegram till alla distrikt och garnisonens enheter tillkännagav händelsen: ‘Folkets fiender inledde under natten en offensiv. Den militärrevolutionära kommittén leder motståndet mot konspiratörernas anfall’. Konspiratörerna – det var den officiella regeringens institutioner. För att komma från de revolutionära konspiratörernas penna lät denna term överraskande, men den motsvarade fullständigt situationen och massornas känslor”. (Ibid. bd 3, s 187-8)

Denna anklagelse lästes upp i radio över hela landet. Upproret rättfärdigades som ett svar på fiendens ”offensiv”:

”Matrosen Kurkov har erinrat sig: ‘Vi fick meddelande från Trotskij att sända ut... att kontrarevolutionen hade gått till offensiv.’ Även här dolde denna defensiva formulering en maning till uppror som riktades till hela landet”. (Ibid. bd 3, s. 188)

Allteftersom kampen utvecklades och närmade sig sin höjdpunkt höll bolsjevikerna hela tiden fast vid sin defensiva formulering, inte som en småaktig bluff, utan på att det var så frågan stod för arbetarna och soldaterna. Trotskij vid ett möte för bolsjevikdelegater till Sovjetkongressen, ett möte som hölls den 24:e oktober, dags dagen före upproret, ansåg de det fortfarande nödvändigt att behålla ”angreppets defensiva hölje”.

Trotskij skrev:

”Det var inte tal om att för detta möte utveckla hela planen för upproret. Vad som än sägs vid ett stort möte kommer oundvikligen ut. Det var fortfarande omöjligt att låta angreppets defensiva hölje falla utan att skapa förvirring i vissa av garnisonens enheter. Men det var nödvändigt att få delegaterna att förstå, att en avgörande strid redan hade inletts och att det bara återstod för kongressen att kröna den”. (Ibid. bd 3, s 191).

Den 23:e oktober, dagen innan upproret, hölls en konferens för de Röda Gardena i Petrograd. Trotskij skriver att den resolution som antogs av konferensen:

”...definierade de Röda Gardens som ‘en organisation av proletariatets väpnade styrkor för kampen mot kontrarevolution och försvaret av revolutionens erövringar’. Observera detta: tjugofyra timmar före upproret definierades uppgiften fortfarande i defensiva termer och inte som angrepp.” (Ibid bd 3, s 171-2)

I egenskap av bolsjevik hade deras ”försvar” givetvis inget gemensamt med de korslagda armarnas politik. De var förberedda på alla eventualiteter, men de gav aldrig upp fördelen av att ”verka vara på defensiven”. Trotskij talade vid bolsjevikdelegaternas möte den 24:e:

”Med hänvisning till nyligen skrivna artiklar av Lenin, visade Trotskij att ‘en konspiration inte motsäger marxismens principer’, om objektiva förhållanden gör ett uppror möjligt och oundvikligt. ‘Det fysiska hindret på vägen till makten måste överbryggas i ett slag...’ Den militärrevolutionära kommittén har emellertid hittills inte gått utöver en politik av självförsvar. Givetvis måste detta självförsvar förstås i vid mening. Att garantera utgivningen av bolsjevikernas tidningar med hjälp av väpnade styrkor, eller behålla Aurora i Nevas vatten – ‘Kamrater, är inte det självförsvar? – Det är försvar!’ Om regeringen tänker arrestera oss, har vi maskingevär på Smolnjs tak, som förberedelse för en sådan händelse. ‘Även det, kamrater, är en försvarsåtgärd’” (Ibid. bd 3, s 191)

Trotskij förklarar noggrant hur Oktoberrevolutionen steg för steg utvecklades med hjälp av defensiva formuleringar. Under en tidsperiod av tretton till sexton dagar ”gick hundratusentals arbetare till direkt handling, defensiva till formen men aggressiva till innehållet”. Vid slutet av denna period, när massorna var fullständigt mobiliserade, återstod ”bara ett ganska litet problem” – upproret, vars seger var säkrad.

”Oktoberrevolutionen kan bara förstås rätt om man inte begränsar sitt synfält till dess sista länk. Under de sista dagarna i februari spelades upprorets schackparti färdigt från det första till det sista draget – det vill säga tills dess fienden gav upp. I slutet av oktober befann sig större delen av partiet

redan i det förgångna och på dagen för upproret återstod bara ett ganska litet problem att lösa: matt i två drag. Revolutionens period måste därför anses sträcka sig från den 9:e oktober, när kampen om garnisonerna började, eller från den 12:e, när man antog resolutionen att bilda en militär-revolutionär kommitté. Skyddsmanövern sträckte sig över mer än två veckor. Dess avgörande del varade fem eller sex dagar – från den militärrevolutionära kommitténs födelse till stormningen av Vinterpalatset. Under hela denna period gick hundratusentals arbetare och soldater till direkt handling, defensiv till formen men aggressiv till innehållet. Slutskedet, när upprorsmakarna äntligen kastade av sig dubbelmaktens begränsningar med dess tvivelaktiga legalitet och defensiva fraseologi, tog exakt tjugofyra timmar: från klockan 2 natten till den 25:e till klockan 2 natten till den 26:e.” (Ibid. bd 3, s 262-3)

Ända fram till det avgörande ögonblicket inte bara insisterade bolsjevikerna på sina aktioners defensiva form; de vidhöll också sovjetlegaliteten, ”som massorna var oerhört vaksamma på”. Det måste ha varit en chock för hr Schweinhaut, åklagaren vid Minneapolisrättegången, när vi försvarade Oktoberrevolutionens ”legalitet”. Han, liksom många andra, trodde att bolsjeviker föraktfullt förkastade sådana bagateller som juridiska rättfärdiganden även när de är tillgängliga. Åklagaren måste ha blivit ännu mer snopen när vi under korsförhöret bevisade revolutionen laglighet. Och vi hycklade inte. När Trotskij vederlade professor Pokrovskij, som hade försökt göra bolsjevikernas ”legalistiska” påståenden till åtlöje, förklarade han även denna fråga. Trotskij lät inte sådana argument passera, inte ens om de doldes bakom skämtsamma anmärkningar. Han svarade:

”Professor Pokrovskij förnekar själva betydelsen av alternativet: sovjet eller parti. Soldaterna är inga formalister, flinar han: de behövde inge sovjetkongress för att störta Kerenskij. Med all sin kvickhet lämnar en sådan formulering ett problem olöst: varför överhuvudtaget skapa sovjetter om partiet är tillräckligt? ‘Det är intressant’, fortsätter professorn att absolut inget kom ur denna strävan att göra allt nästan lagligt med sovjetlegaliteten; i sista stund togs makten inte av sovjeterna, utan av en uppenbart ”illegal” organisation som skapats *ad hoc*.’ Pokrovskij åberopar här det faktum att Trotskij tvingades förklara Kerenskij-regeringen som icke-existerande ‘i den militärrevolutionära kommittén’, och inte i sovjetens namn. En högst oväntad slutsats! Den militärrevolutionära kommittén var ett av sovjeten valt organ. Kommitténs ledande roll i omvälvningen bröt inte på något sätt mot den sovjetlegalitet som professorn driver med, men som massorna var oerhört vaksamma på” (Ibid. bd. 3, s 257)

Efter dessa förklaringar av de defensiva paroller med vilka bolsjevikerna organiserade sin framgångsrika kamp om makten behöver man inte säga mer om detta ämne. Denna metod får en obestriddlig auktoritet genom att den inte förklarades utan också framgångsrikt tillämpades på historiens största revolution. I ljuset från detta måste de defensiva formuleringar vi använt under Minneapolisrättegången understrykas än mer bestämt, och inte förkastas. De är korrekta formuleringar när man propagandistiskt närmar sig de amerikanska arbetarna. Och de är de bästa sätten att under alla skeden i den proletära revolutionens utveckling i Förenta Staterna mobilisera arbetarna till massaktioner.

New York, maj 1942